

Genç Birikim'den...

Değerli Genç Birikim Okuyucuları

Yeniden birlikte olmamızı sağlayan Rabbimize hamdolsun. Bu yıl kış biraz yağışlı ve çetin geçiyor. Tam bahar geldi derken hatta ağaçlar çiçek bile açmışken tekrar kış ve kar geldi. Bu da Allah'ın bir lütfu ve ihsanıdır. En azından geçtiğimiz yıllarda yaşadığımız kuraklık bu yıl yaşanmaz. Ürünler bereketli olur. Bolluk olur inşallah.

Biz de kış ve soğuk hüküm sürerken İslam coğrafyası sıcak ve ısınmaya daha da devam ediyor. Amerika ve Batının İslam coğrafyasındaki planlanan oyunları teke tek sahneleniyor. Ve Müslümanlar birbirlerini öldürmeye devam ediyor. Ümmet ne zaman aklını başına alacak! Rabbimiz bu anlayışta ve amelde olan ümmete yardım etmez. Açık ve net ortak düşmanlarımız varken, Müslümanlar Şii, Sünni gibi bazen mezhebsel, bazen de bölgesel ayrımları gözeterek birbirlerinin kanını rahatlıkla dökebiliyor. Bu yaşananlar maalesef çocuklarımız için de iyi örnek olmuyor. Onlara da bir anlamda kötü bir örnek oluşturuyor. Onlar da şuur altında aynı bilinçle yetişiyorlar. Rabbimizin bize gösterdiği "fitne kalkıp yeryüzünde sadece Allah'ın dini hâkim oluncaya kadar onlarla mücadele etme" vizyonunu bizler nasıl gerçekleştireceğiz. Biz daha birbirimizle adam gibi geçinmeyi öğrenemedik. Elin gâvuru gelip içimize bir fitne tohumu bırakıyor, biz de o tohumu suladıkça suluyoruz. Bu fitne tohumlarının çıkardığı ayrık otları İslam

coğrafyasına da yayıldıkça yayılıyor. Tekrar başımızı iki elimizin arasına alarak düşünmeli ve sağlıklı neticelere varmalıyız. Kur'an'a ve Sünnete dönmeli gerekli tedbirleri almalıyız.

Bu kapsamda Yazarlarımız Sn. Ali KAÇAR kürtçülük sorunu ile ilgili güzel bir değerlendirmeye kaleme aldı. Yine yazarımız Sn. Süleyman ARSLANTAŞ da İran'ın devrimden günümüze kadar olan hikâyesini değerlendiriyor ve İran'ın yukarıda bahsetmeye çalıştığımız maalesef fitne tohumlarını İslam coğrafyasında nasıl suladığını, bu tohumları nasıl büyüttüğünü yazıyor.

Dergimizin bu ayki sayısında Muhammed Kutub'un ölüm yıldönümü münasebetiyle Ubeydullah Toprak tarafından kaleme alınan yazısını da okuyabilirsiniz. Muhammed Kutub, Kutub ailesinin önemli isimlerinden birisi. Türkçeye çevrilmiş birçok eseri mevcut ve Türkiye'de Müslümanların yetişmesinde, tevhidi bir şuurla bilinçlenmesinde önemli bir katkısı olmuş değerli bir şahsiyet Muhammed Kutub.

Çalışmalarıyla göz dolduran ve Türkiye'deki İslami çalışmalarıyla örnek olan Medeniyet Vakfı'nın da Kürt Meselesine Bakış adlı değerlendirmesini de dergimizde okuyabilirsiniz.

Elbette İslami ve güncel içerikli diğer yazılarımızı da istifadenize sunduk.

Sizleri dergimizle baş başa bırakırken Allah'a emanet olun.

Yıl: 18 Sayı: 191

Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müdürü
Hüseyin DOĞANAY

Genel Yayın Yönetmeni
Ali Kaçar

Yazışma Adresi
Peyami Safa Mah.
356. Cad. No:25/A
Mamak - ANKARA

Yayın Türü
Yerel, Süreli

Yönetim Yeri

Peyami Safa Mah.
356. Cad. No:25/A
Mamak - ANKARA
Tel : (0312) 229 67 18
Fax: (0312) 229 67 19

Dizgi & Tasarım
Genç Birikim

Baskı
Sistem Ofset
Strazburg Cd. No: 31/17
Sıhhiye - ANKARA
Tel: (0312) 229 18 81

Baskı Tarihi:
14.04.2015

genc
BİRİKİM

web : <http://www.gencbirikim.net>
e-mail : gencbirikimdergisi@gmail.com

Abone Şartları:

Yurtiçi abonelik için 1 yıllık abonelik ücreti olan 50 TL'yi Yurt dışı abonelik için 1 yıllık abonelik ücreti olan 75 TL'yi ADNAN BOZAN - IBAN NO:TR60 0020 3000 0075 4150 0000 02 no'lu hesaba veya Ramazan DEMİRHAN 6157119 no'lu posta çeki hesabına yatırmanız ve Posta Çeki alındı belgesinin fotokopisini ve adresinizi İlkiz Sokak No: 22/B Sıhhiye /ANKARA adresine göndermeniz yeterlidir.

Bu sayımızda...

3

PKK, Gerçekten Silah Bırakacak mı?

Ali KAÇAR

12

Müslümanlara Çağrı

Süleyman ARSLANTAŞ

16

Toplum Olarak Allah'ı Anmak/Zikretmek ya Da Allah'ın Emirlerine Göre Toplumunu Şekillendirmek

İsa ARI

20

İstimdâd, Tevessül ve Rabıta Konularında Doğru Tavr - V

Muhammed İMAMOĞLU

28

Allah'ın Dediği Olur

Mücahit Aydın ASLANTAŞ

32

Vefâtının 1. Yıldönümünde Muhammed Kutub

Ubeydullah TOPRAK

38

Kürt Meselesine Bakışımız

Medeniyet Vakfı

46

Âyetlerin İşâret Ettiklerini Yüklenen Kitap!

Fatih PALA

48

Fe Eyne Tez Hebûn? (Nereye Gidiyorsunuz?)

Halis ARLIOĞLU

51

Kadının Düşmanı Erkek Değil, Düzendir

Mehmet ADIGÜZEL

53

Yarınları Elimize Almalıyız

Yakup DÖĞER

56

Liyakat / Ehliyet

İsmail ŞAHİN

59

Matematiğin Büyülü Dünyası ve İslam Dini

Vakkas DAGDEVİREN

60

Nübüvvet Kervanı: Hz. İdris (as)

Soner ARSLAN

63

Medeniyet Vakfı Ankara Şubesi (Genç Birikim) Olarak Çocuklarımız ve Gençlerimizle "Konya" Gezisi Düzenledik

Genç Birikim

64

Gelin Birlik Olalım

Safiye ÇAKICI

PKK, Gerçekten Silah Bırakacak mı?

Ali KAÇAR
kacarali@hotmail.com

PKK, 1970'li yılların ikinci yarısında kurulmuş sosyalizmi esas alan bir terör örgütüdür. Türkiye'de ilk kanlı eylemini 15 Ağustos 1984'de Şemdinli ve Eruh ilçelerine gerçekleştirdiği silahlı baskınla yapmıştır. Bu baskında bir er ve astsubay olmak üzere iki asker öldürülmüştür. Bu tarihten sonra PKK tarafından sayısız silahlı saldırı gerçekleştirilmiş ve binlerce insan katledilmiştir.¹ Yani başımızda ve en uzun ortak sınıra sahip olduğumuz Suriye'de, Muhaberatın gözetim ve kontrolünde üssünü kurmuş, Türkiye'nin içinden ve dışından hem ekonomik ve hem de askeri güç ve destek alır hale gelmiştir. Ne yazık ki, başlangıçta birkaç çapulcu olarak değerlendirilen bu örgüt, ilerleyen yıllarda emperyal ve Siyonist güçlerin de himayesiyle baş edilemez hale gelmiştir.

Türkiye'de yapılan her seçim öncesinde iktidara talip olan her siyasi parti, 'akan kanı durduracağız, terörün kökünü kazıyacağız' va-

1 Başbakan Yardımcısı Numan Kurtulmuş, terörün, Türkiye'ye ekonomik maliyetini şu şekilde açıklamıştır; "Terör olmasaydı, Türkiye'nin her yıl ortalama 0,50 puan daha fazla kalkınması mümkündü. Bunun da rakamsal karşılığı 2 trilyon 345 milyar TL'dir." Genel bakış açısı ile terörün büyüme performansına etkisi başlığı altında iki ayrı tahminde bulunduklarını anlatan Kurtulmuş, Türkiye'nin 28 yıl boyunca yüzde 4,07 oranında büyüme sergilediğini, Türkiye'nin her yıl yüzde 0,25 oranında daha fazla büyümesi durumunda 1 milyar 144 milyon TL, yüzde 0,50 oranında büyümesi durumunda ise 2 milyar 345 milyon TL büyüme elde edilebileceğini bildirdi.

Kurtulmuş, 1986-2012 yılları arasında faiz giderlerinin 633 milyar TL olduğunu, bu rakamın bugünkü karşılığının ise 1 trilyon 600 milyar TL olduğunu bildirerek, aynı dönemde devletin yaptığı harcamalar ve yatırımların toplamının ise 1 trilyon 944 milyar TL, bugünkü değer ile rakamın 4 trilyon 46 milyar TL'ye denk geldiğini söyledi. (Bkz; 20 Kasım 2013 gazeteleri)

atleriyle siyaset yapmış ve kimileri de iktidara gelmiştir. Ancak hiç birisi de bu vaadini yerine getirmede başarılı olamamıştır. 2002'de iktidara gelen AKP de aynı şeyleri söyleyerek iktidara gelmiştir. Ne yazık ki, 1990'ların başında dönemin Başbakanı Turgut Özal'ın önüne çık(a)rıl(a)n engel, aynı şekilde AKP hükümetinin de önüne çık(arıl)mıştır. Nitekim Erdoğan'ın 12 Ağustos 2005'de Diyarbakır'da yaptığı konuşmanın üzerinden çok geçmeden Kemalist irade ile derin

ve karanlık güçler Erdoğan'a da geri adım attır-
mıştır. Çünkü 12 Ağustos'ta "Kürt sorunu benim
sorunumdur" diyen Erdoğan kısa bir süre sonra
Kürt sorunu diye bir sorun yoktur, PKK terö-
rü sorunu vardır açıklamasını yapmak zorunda
bırakılmıştır. Ancak bu engellemelere rağmen
Erdoğan, Kürt açılımı
projesini gündeme getir-
mekten vazgeçmemiştir.

2006 yılı itibariyle
Oslo'da yapılan dolaylı
görüşmeler ve sonra-
sında 28 Aralık 2012'de
bir tv programında
İmralı'yla doğrudan gö-
rüşüyoruz tarzındaki
Erdoğan'ın açıklaması
sürecin yeniden başla-
masına neden olmuştur.
3 Ocak 2013'de BDP
heyetinin ilk olarak
İmralı'ya gitmesi, 21
Mart'ta Öcalan'ın 'silah-
lar sussun' mesajının
Diyarbakır'da Nevruz'da
kitlelere duyurulması, 8
Mayıs 2013'de ise, Murat
Karayılan'ın PKK'lıların
sınır dışına çekileceğini
açıklaması, kitleler nez-
dinde tam anlamıyla bir
bahar havası yaşanması-
na neden olmuştur. An-
cak bu bahar havası çok
uzun sürmemiş, PKK,
30 Haziran-5 Temmuz
2013'de gerçekleştirdiği
9. Kongrede bir devlet
yapılanmasını öngöreceğ
şekilde yeniden reor-
ganize olmuş ve en üst

birim olarak KCK (Kürdistan Topluluklar Birli-
ği/Koma Civakên Kurdistan)'yı oluşturmuştur.
Ayrıca aleni olarak dağ kadrosuna genç götür-
meleri, kent/şehir halkını gündüz gözüne teh-
ditleri, yol kesmeleri, KCK mahkemelerindeki
masum insanları yargılamaları, özerklik ilanları
ve 6-8 Ekim 2014'deki kanlı kalkışma, kitleler-
de hayal kırıklığına neden olmuştur.

Pkk, Çözüm Sürecine Rağmen Eylemlerini Devam Ettirmiştir

KCK/PKK, menfaatçi, pragmatist, ilkesiz ve
güvenilmez bir örgüttür. Bugüne kadar ayakta
kalmasının nedeni de budur. Bundan dolayıdır
ki, 21 Mart 2013'de Diyarbakır'da Nevruz'da
Öcalan'ın 'silahlar sussun' mesajı ve Murat

**21 Mart 2013'de Diyarbakır'da
Nevruz'da Öcalan'ın 'silah-
lar sussun' mesajı ve Murat
Karayılan'ın -o zamanlar KCK
Yürütme Konseyi Başkanı
idi- 8 Mayıs 2013'den itibaren
PKK'lılar sınır dışına çıkacak-
tır şeklindeki açıklamasının
henüz mürekkebi bile kuru-
madan, halkta taban bulmaya
yönelik eylemlerine ara verme-
den devam etmiştir. Nitekim 8
Mayıs'tan kısa bir süre sonra
bölgede, kırsal kesimlerde çö-
züm çadırı, barış nöbeti çadırı,
protesto yürüyüşleri, cenaze tö-
renleri, dağ şenlikleri ve çeşitli
kültürel etkinlikler adı altında
propaganda amaçlı faaliyetler
düzenlemiş, dağdaki PKK'lılar
ise silahlarıyla birlikte bu fa-
aliyetlere serbestçe iştirak et-
miştir. Üstelik halkı da bu fa-
aliyetlere katılmaya zorlamış,
esnaflara kepenk kapattırmış ve
faaliyetlere katılmak istemeyen
vatandaşları ise tehdit etmiştir.**

Karayılan'ın -o zaman-
lar KCK Yürütme Kon-
seyi Başkanı idi- 8 Ma-
yıs 2013'den itibaren
PKK'lılar sınır dışına çı-
kacaktır şeklindeki açık-
lamasının henüz mürek-
kebi bile kurumadan,
halkta taban bulmaya
yönelik eylemlerine ara
vermeden devam etmiş-
tir. Nitekim 8 Mayıs'tan
kısa bir süre sonra böl-
gede, kırsal kesimler-
de çözüm çadırı, barış
nöbeti çadırı, protesto
yürüyüşleri, cenaze tö-
renleri, dağ şenlikleri
ve çeşitli kültürel etkin-
likler adı altında propa-
ganda amaçlı faaliyet-
ler düzenlemiş, dağdaki
PKK'lılar ise silahlarıyla
birlikte bu faaliyetlere
serbestçe iştirak etmiş-
tir. Üstelik halkı da bu
faaliyetlere katılmaya
zorlamış, esnaflara ke-
penk kapattırmış ve fa-
aliyetlere katılmak iste-
meyen vatandaşları ise
tehdit etmiştir. Halktan,
siyasi yetkililere ve gü-
venlik güçlerine yapı-
lan şikâyetler ise, PKK
örgütü ile devlet ara-
sında çözüm süreci ve
çatışmasızlık bahanesiy-

le karşılık bulamamıştır. Böylece savunmasız bölge halkı, PKK'lı teröristlerin olmayan insafına terkedilmiştir. Bu konuda verilecek sadece birkaç örnek bile PKK'nın, 21 Mart'ta açıklanan Öcalan'ın 'silahlar sussun, siyasetin önü açılsın' mesajına hiç uymadığını, aksine bu süreci istismar ederek silahsız –zaman zaman da silahlı– eylemlerini yoğunlaştırdığı açıkça görülmüştür.

Örneğin;

14 Mayıs 2013'de Şırnak'ta BDP'li kadınlar, 15 Mayıs 2013'de ise terör örgütü sempatizanları Şırnak merkez Balveren beldesi kırsalında çözüm çadırı adı altında örgütün sözde bayrağının ve Öcalan'ın posterinin asıldığı bir çadır kurmuş ve barış nöbeti adı altında bir eylem gerçekleştirmiştir. Silahlı terör örgütü mensupları ise bu eyleme katılmışlardır. Aslında bölgenin birçok yerinde halkın ve silahlı PKK'lıların katılımıyla çadırlar kurulmuştur.

3 Haziran 2013'de, Şırnak'ın Karaçalı Üs Bölgesi'nde askerlerle teröristler arasında silahlı çatışma meydana gelmiştir.

8-9 Haziran 2013'de, Şırnak Uludere Andaç köyünde gerçekleştirilen yürüyüşte örgütünün bayrağı, Öcalan'ın poster, üzerinde "Apo'suz bir barış, savaş gerekçemizdir" ve benzer cümlelerin yazılı olduğu afişler açılmıştır.

17 Haziran 2013'de, Van'ın Gürpınar ilçesinde yeni karakol önünde oturma eylemi gerçek-

leştiren PKK'lılar, "Kürdistan TC'ye Mezar Olacak" ve "Kürdistan Dağlarında Mehmetçik Neye Yazar" şeklinde örgüt lehinde sloganlar atmıştır. Hakkâri ili Yüksekova karakol önünde "Karakolu başınıza yıkarız" ve "Biji serok Apo" sloganları atmıştır.

21 Haziran 2013'de terör örgütü militanları Silopi'de ve Cizre'de eski koruculara silahlı saldırı düzenlenmiş, ağır biçimde yaralanan Ramazan Erkan ve Ali Nart hayatını kaybetmiştir.

23 Haziran 2013'de, PKK/KCK terör örgütünün Cizre'de YDG-H adıyla örgütlediği genç ve çocuklar "asayiş birimi" adı altında bir tören gerçekleştirmiş ve yol kontrolü yapmıştır.

25 Haziran 2013'de, PKK/KCK'lı teröristler, Erzincan'ın Kemah ilçesi Uluçınar köyü bölgesindeki HES baraj şantiyesini basarak, şantiyede bulunan iş makinelerini, bir kamyonu ve bir jeneratörü yakmıştır.

3 Temmuz 2013'de, Diyarbakır'ın Dicle ilçesinde Kralkızı Barajı Koruma Tabur Komutanlığı üs bölgesine ve Diyarbakır Hani ilçesi Topçular Jandarma Karakolu'na taciz ateşi açılmıştır.

9 Temmuz 2013'de, Terör örgütü, Bitlis'in Tatvan ilçesinde 3 kişiyi kaçırmıştır.

14 Temmuz 2013'de, Şırnak'ın Silopi ilçesinde bir grup örgüt sempatizanı, Emniyet Müdürlüğü'ne molotoflu saldırıda bulunmuştur.

18 Temmuz 2013'de, Önce Cizre'de sonra Diyarbakır'da görülen KCK'nın gençlik yapılanması YDG-H'ye bağlı "asayiş birimleri" İstanbul'da ortaya çıkmış, kuruluşlarını kutlama gerekçesiyle yol kesip molotof bombası atmıştır.

20 Temmuz 2013'de, Bingöl'ün Genç ilçesinde yol kesen örgüt mensupları demiryolu inşaatı şantiyesinde çalışan 1 müteahhit ile 2 işçiyi kaçırp, araçlarını yakmıştır.

30 Temmuz 2013'de, PKK'lılar, Şırnak'ta cami ve dersanelere saldırmıştır.

4 Ağustos 2013'de İstanbul'da toplanan PKK'lılar, halk otobüsüne molotof bombasıyla saldırmıştır.

15 Ağustos 2013: HPG Başkanı Murat Karayılan "profesyonel gerilla"ya geçiş hazırlığında olduklarını açıkladı.

18 Ağustos 2013: Terör örgütü PKK/KCK'nın gençlik yapılanması YDG-H'nin Diyarbakır'daki bombalı saldırısında bir çocuk ağır yaralandı.

7 Eylül 2013'de Hakkâri'de iki polis memuru yaralandı.

12 Eylül 2013'de Terör örgütü Siirt'in Pervari ilçesinde inşaatı devam eden yeni jandarma karakol binasını bomba ile tahrip edip, 4 işçiyi kaçırdı.

15 Eylül 2013: Elazığ'ın Palu İlçesi kırsal kesiminde bulunan demiryolu şantiyesini basan bir grup örgüt mensubu dört iş makinesini yaktı.²

PKK'lılar tarafından gerçekleştirilen ve çözüm sürecini işlevsiz hale getiren bu tür olaylar/eylemler daha da çoğaltılabilir. Çünkü PKK, Doğu ve Güneydoğu bölgesi adeta kendine teslim edilmiş gibi serbestçe ve herhangi bir müdahale olmaksızın her gün değişik yerlerde benzeri birçok eylem gerçekleştirmiştir. Bu ise, PKK'nın, halk üzerinde devletin buraları kendisine terk ettiği intibasını pekiştirmiş ve ayrıca örgütün gücünü ve vesayetini daha da derinleştirmiştir. Barış ve Kürt sorununun çözümünü isteyen bir örgüt, böyle davranır mı? Bu tür eylemler, halkı yakın bir gelecekte gerçekleştirilecek bir 'devrimci halk savaşına' hazırlamaktan başka hiçbir anlama gelmez. Nitekim 30 Haziran-5 Temmuz tarihleri arasında bir devlet yapılanması şeklinde gerçekleştirilen 9. Kongrenin de asıl amacı budur. Anlaşılan odur ki, İmrallı ve PKK'nın siyasi kanadı çözüm süreci görüşmeleri ile hükümeti oyalarken, örgüt ise içeride ve dışarıda 'devrimci halk savaşını' kentlere yaymak ve kentlerdeki mensuplarını

2 Daha geniş bilgi için bkz; <http://www.bilgesam.org/incele/1201/-cozum-sureci-kronolojisi--28-aralik-2012-22-eylul-2013/#.VSLROvmsVqU>

bu savaşa hazırlamak için yoğun çaba içerisine girmiştir. Çünkü çözüm sürecinin başlaması, PKK'lılara rahat davranma ve serbest bir ortam imkanı sağlamış ve bunu da sonuna kadar kullanmaya başlamışlardır.

Nitekim 6-8 Ekim 2014 olayları, sıradan, gaza gelerek tahrike kapılmış gençlerin eylemi olmaktan çok öte, Kandil'in devreye soktuğu 'devrimci halk savaşı' stratejisi gereği tam anlamıyla bir halk kalkışmasının provasası idi. Nitekim daha sonraları KCK/PKK yetkililerinin yaptıkları açıklamalarda da bu vurgulanmış ve eğer hükümet dediğimizi yapmazsa, 6-8 Ekim olaylarını aratır tarzda yeni ve daha kapsamlı eylemlerin ortaya konacağı tehdidi defalarca savurulmuştur.

28 Şubat'ta Yapılan Ortak Açıklama

Öcalan, iyi bir oyuncudur; ne zaman sopa, ne zaman da havuç göstereceğini çok iyi bilmektedir. İsteklerini hükümete kabul ettirmek için KCK/PKK'nın silahlı terör güçlerini demoklesin kılıcı gibi kullanmıştır ve halen de kullanmaktadır. Cezaevlerindeki açlık grevleri, 6-8 Ekim olayları gibi kitlesel her eylemin öncesine ve sonrasına bakıldığı zaman bu açıkça görülecektir. Nitekim 6-8 Ekim 2014 olaylarından sonra özellikle de Ocak 2015 ayı itibarıyla HDP-İmralı-Kandil ve Hükümetin görüşme trafiğinin bir hayli hareketlenmesinin nedeni de budur. Dolmabahçe süreci, 6-8 Ekim terör olaylarından sonra HDP heyetinin 4 Şubat'ta İmralı'ya gitmesiyle başlamıştır. Bu görüşmede, Öcalan'ın örgüte verdiği mesajda, "Türkiye topraklarında silahlı mücadele sonlandırılmıştır. 2013 yılı Nevruz ayında yayınlanan mesajımda da olduğu gibi artık silahlı mücadele bitirilmiş, siyasi mücadele dönemi başlamıştır. Silahlı mücadelenin bitirildiği yönündeki çağrımın uygulanması için PKK bileşenlerinin acilen kongreyi toplayıp, silahsızlanma kararının alınmasını gerekmektedir" dediği öğrenilmiştir. Öcalan aynı mesajında ayrıca, 'eylemsizliğin tam olarak hayata geçirilmesini' ve 'Cizre başta olmak üzere ilçelerdeki eylemlere son verilmesini' istemiştir.

Aslında bu mesaj çerçevesinde hükümetin ve HDP heyetinin, 15 Şubat'ta ortak bir açıklama yapması hedeflenmişti. Nitekim 10 Şubat'ta Başbakan Yardımcısı Yalçın Akdoğan, "çözüm sürecinde iyi bir noktaya geldik. Ben de önümüzdeki günlerde, haftalarda güzel şeyler olacağını düşünüyorum. Burada, umudu yeşertmek lazım. Yani, sürekli karamsar olma-

mak lazım, bardağın dolu tarafını görmek lazım" derken, Başbakan Ahmet Davutoğlu da, "İnşallah bu bahar, Türkiye'de siyasi ve sosyal ortamda güzel bir bahar havasının gelmesini sağlayacak gelişmelere sahne olur" şeklinde konuşmuştur. Başbakan ve Başbakan Yardımcısı bu şekilde umutlu konuşmasının nedeni ise 4 Şubat'ta İmralı'ya giden HDP heyetinin Ankara'ya sağlam bir mesajla dönmesi idi. HDP ve hükümet yetkililerinden oluşan bir heyet, ortak basın açıklamasıyla 'silahlı mücadele döneminin kapandığını' 21 Mart 2013'ten daha güçlü ifadelerle deklare edecekti.

Devlet kanadı ise buna karşılık;

- İzleme Kurulu'nun oluşturulmasını,

- İmralı'da Öcalan'ın kaldığı bölüm için mahkûm değişiminin sağlanmasını,

- Hasta mahkûmların serbest bırakılmasını, eş zamanlı olarak uygulamaya koyacaktı.

Ancak bu umutlar, HDP heyetinden Sırrı Süreyya Önder'in Kandil'e telefon etmesiyle sönmüştür. Çünkü Kandil'deki PKK yöneticileri, iç güvenlik yasasını bahane ederek İmralı mutabakatına karşı olduklarını açıkça beyan etmişlerdir.

Kandil'e bu defa yüz yüze görüşmek için giden HDP heyeti, PKK'nın "biz bu işte yokuz" açıklamasını alıp geri dönmüştür. Selahattin Demirtaş ise, 4 Şubat'ta beliren umuda sahip çıkmak yerine, hükümeti suçlayıcı beyanlarda bulunarak, adeta yangına körükle gitmiş ve İmralı ile Kandil arasında, Kandil'den yana tavır koymuştur. Nitekim 4 Şubat mesajının basına sızdığı 13 Şubat'ta HDP Eşbaşkanı Selahattin Demirtaş, Al Jazeera muhabiri Gonca Şenay'a³ silahların bırakılmasına yönelik Öcalan'ın bir mesajının olmadığını söylemiştir. Demirtaş böyle bir mesajın olmadığını söylese de PKK'nın silahsızlanma açıklaması yapacağı yönündeki beklenti, Cumhurbaşkanı Tayyip Erdoğan'ın Güney Amerika dönüşü uçağa gazetecilere yaptığı açıklamayla bir kat daha artmıştır. Erdoğan, silah bırakma açıklaması için bir tarih bile vermiştir: "Doğrusu bu açıklamayı cuma günü (13 Şubat) bekliyordum. Olmadı. Doğrusu dün bugün böyle bir açıklama gelebilir." Erdoğan'ın silah bırakma açıklaması beklediği gün HDP heyeti Kandil'e gitmiş ve 13 Şubat'taki ziyaretle

3 <http://www.aljazeera.com.tr/al-jazeera-ozel/demirtas-top-akpnin-sahasinda>

ilgili açıklama iki gün sonra, 15 Şubat'ta yapılmıştır. Açıklamada, mesaj tartışmalarına üstü kapalı bir şekilde; "AKP Hükümeti'nin somut olarak müzakere başlıklarında kalıcı barışa gidecek çalışmalar yapmak yerine, kamuoyunda gerçekliğe tekabül etmeyen beklentiler üzerinden algı yönetimi oluşturma çalışmalarıyla zaman harcadığı tespiti yapılmıştır" denilmiştir.⁴

Demirtaş, Öcalan'ın 4 Şubat mesajının inkârının üzerinden çok geçmeden 17 Şubat günü ağız değiştirip Öcalan'ın çağrısının olduğunu bir ilave ile kabul etmek zorunda kalmıştır. Bu ilave ise, "Çözüm süreciyle ilgili silah bırakma ve silahsızlanma tartışması yürütülüyor, ancak hükümetin 10 maddelik ev ödevi var. Bu da İmralı'da konuşulmuş, bunu neden söylemiyor? Bunu neden yazıp çizmiyorlar?" diyerek işin içinden sıyrılmaya çalışmıştır.

Böylece Kandil'in görünürde iç güvenlik yasasına yönelik eleştirilerden, bu yasanın geri çekilmesi yönündeki isteklerden dolayı 15 Şubat'ta yapılması kararlaştırılan açıklama ertelenmiştir. Bunun üzerine taraflar (Devlet-KCK/PKK) arasında yoğunlaşan görüşme trafiğinin ardından bu açıklama, ancak 28 Şubat'ta Dolmabahçe'de gerçekleşebilmiştir.⁵ Dolmabahçe'de 28 Şubat'ta yapılan ortak açıklamadan sonra KCK'nın onay açıklaması ise bazı 'ama'larla gelmiştir. KCK Yürütme Konseyi Eşbaşkanlığı "Samimiyet ve uygulama sırası AKP'ye gelmiştir. Bunun ilk göstergesi İç Güvenlik Paketi'nin geri çekilmesi olacaktır. İç Güvenlik Paketinde ısrar, sürecin ruhuna uygun olmayan bir tutum" denilmiştir. "Hareketimiz ilgili

örgütsel platformlarında Önder Apo'nun müzakere taslağını değerlendirmiş, tam destekleme ve bu yol haritasının gereklerini yerine getirme kararını almıştır. Bunu kamuoyuna da açıklamıştır. Önder Apo bu durum karşısında demokratik çözüm çabaları ve yapılan fedakârlıkların boşa gitmemesi ve tıkanıklığı aşmak için yeni bir girişimde bulunmuştur. Son açıklama AKP hükümetine ve hareketimize karşılıklı sorumluluklar yüklemektedir. Sürecin sağlıklı yürümesi açısından Hükümetin sorumlu davranıp yeni durum karşısında sorumluluklarının gereğini yerine getirmesi durumunda bugüne kadar sürdürdüğümüz ateşkesi tahkim edilmiş hale getirmek için biz de sorumluluklarımızı yerine getireceğimizi kamuoyuna açıkça deklere ediyoruz. Tahkim edilmiş bir ateşkes bile başlı başına çözüm adımlarını atmak için önemli bir zemin ve fırsattır." (1 Mart 2015 tarihli gazeteler)

Dolmabahçe açıklamasına Erdoğan'ın tepkisi ise, "Hasretle beklediğimiz bir çağrıdır. Asıl olan uygulamadır. Çağrılar güzeldir, bu uygulama seçim öncesinde araziye ne kadar yansıyacak. Mart seçimlerinde ve Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde yansımada. Yapılan bu açıklamaların arkasında durulur. Silahı bırakması gereken bölücü terör örgütüdür. Burada güvenlik güçlerinin silah bırakması ham hayaldir. Kalkıp da asker, polis silah bıraksın diyorlarsa böyle saçmalık olmaz. Teröre bir teşebbüs yoksa güvenlik güçlerimiz de buna tevessül etmez" şeklinde olmuştur.⁶

Başbakan Davutoğlu ise, "Hiçbir Anadolu evladı dağa çıkarılamayacak. Dışlayıcılık, ayrımcılığı ayaklarımızın altına alıyoruz. Artık bu topraklarda kimse silah diliyle konuşmamalı. Bugün yapılan açıklamayı ve onun uygulanmasını yakından takip edeceğiz. Kim birbirine silahlandırırsa onun karşısında dimdik ayakta olacağız. Anadolu evlatlarını kim karşı karşıya getirirse bizler bunların karşısında duracağız. Anadolu evlatları için barış ve ebedi dostluk için mücadeleye devam edelim."

HDP Grup Başkanvekili Pervin Buldan ise, "Öcalan'ın açıklaması niyet beyanıdır. Öcalan, kongre çağrısını asıl 10 madde üzerinde mutabakattan sonra yapacak. İzleme kurulunun katıldığı ilk toplantı, müzakere tarihi olarak belirlenecek ve 10 madde tartışmaya açılacak"

4 <http://www.aljazeera.com.tr/haber/imrali-kandil-hattinda-mesaj-muammasi>

5 Bu ortak basın toplantısında açıklanan 10 madde;

1. Demokratik siyaset tanımı ve içeriği
2. Demokratik çözümün ulusal ve yerel boyutlarının tanımlanması
- 3.Özgür vatandaşlığın, yasal ve demokratik güvenceleri
4. Demokratik siyasetin devlet ve toplumla ilişkisi ve bunun kurumsallaşmasına yönelik başlıklar
5. Çözüm sürecinin sosyo ekonomik boyutları
6. Çözüm sürecinde demokrasi güvenlik ilişkisinin, kamu düzenini ve özgürlükleri koruyacak şekilde ele alınması
7. Kadın, kültür ve ekolojik sorunların yasal çözümleri ve güvenceleri
8. Kimlik kavramı, tanımı ve tanımlanmasına dönük çoğulcu demokratik anlayışın geliştirilmesi
9. Demokratik cumhuriyet, ortak vatan ve milletin demokratik ölçütlerle tanımlanması, çoğulcu demokratik sistem içerisinde yasal ve anayasal güvencelere kavuşturulması
10. Bütün bu demokratik hamle ve dönüşümleri içselleştirmeyi hedefleyen yeni bir anayasa

6 <https://www.tccb.gov.tr/haberler/170/92428/silahların-bırakılması-cagrısı-cok-onemli-bir-beklentiydi-ancak-uygulamasini-da-gormemiz-lazim.html>

şeklindeki açıklama ise hükümet kanadının açıklamalarından farklı olarak silahların bırakılması için 'şartların' olduğu beyan edilmiştir.

Davutoğlu, açıklamanın son derece açık olduğunu vurgulayarak, "Orada, bir ön şart yok. Yani '10 madde konuşulacak, sonra silah bırakma görüşülecek' diye bir husus yok. Aksine, silah bırakma iradesi, çağrısı ve bunun tarihi bir adım olduğu vurgusu var. Daha sonra da 10 madde etrafında Türkiye'nin genel siyaseti ile ilgili tartışmalar yapılabileceği, bu on maddenin bu süreçte önemli olduğu hususu var"⁷ açıklamasını yapmıştır.

Selahattin Demirtaş, "1 Mart'ta PKK'ye silah bıraktıracak AKP değil, HDP'dir. Bu, bize kismet ve nasip olacak. Türkiye'ye demokrasiyi getirecek olan HDP'dir derken, 3 Mart grup konuşmasında ise, "Biz bu hükümetin barış getireceğine zerre kadar inanmıyoruz, güvenimiz yok demişiz. Bunu dersene demek ki süreci bozmak istiyorsun, anlamına geliyormuş. Onlar barış hayalini satmak istiyorlar. Biz gerçek barışı halkımıza armağan etmek istiyoruz. Seçime

3 ay kala tam da barış hayallerini halka pazarlayacaktık buna engel oldunuz diyorlar. Ben de diyorum ki iyi ki engel olmuşuz. Biz sizin bu ülkeye demokrasi, özgürlük ve barış getireceğinize zerre kadar inanmıyoruz. Açıklama benden dolayı 25 gün gecikmişmiş. Ben sormak istiyorum bunu söyleyen kişiye. Açıklama 7 ay önce yapılacaktı? 7 ay geciktiren kimdir? O çağrı cumhurbaşkanlığı seçimlerinden sonra gelecekti, ortak açıklama; 7 ay önce niye yaptırmadınız bu çağrıyı? Seçime yakın yapıp barış rüyalarını pazarlamak istediler. Buna öfkeliyiz, kızgınız, eleştiriyoruz diye de barış karşıtı olmuşuz. Ama AKP'ye güvenmiyoruz."⁸

Peki, bu açıklamalardan sonra gerçekten silah bırakılacak mı? Bu açıklamalardan da anlaşılacağı üzere bu, çok zor görünmektedir. Nitekim KCK eş başkanları Cemil Bayık ve Bese Hozat, Türkiye'ye karşı silahlı mücadelenin ancak Öcalan'ın bizzat katılacağı bir kongrede karara bağlanabileceğini söylemiştir.⁹ Çünkü terör örgütünün var eden silahlı mücadeledir. Ayrıca

7 <http://www.bik.gov.tr/silahlari-birakmanin-ama-si-olmaz-haberi-84613/>

8 http://www.dha.com.tr/pkky-silahi-biraktiracak_885038.html

9 <http://www.bianet.org/bianet/siyaset/162910-kck-ocalan-gelmeden-silah-birakmayiz>

Irak'ta, Suriye'de ABD öncülüğünde işgal güçleri IŞİD'le ölümüne savaş vermektedir. Böyle bir ortamda terör örgütünün kolay kolay silah bırakması söz konusu değildir. Zaten, açıklamanın yapıldığı gün Fırat Haber Ajansı'nın KCK Yürütme Konseyi Üyesi Mustafa Karasu ile yapılmış bir söyleşiyi yayına konmuştur. Yapılan açıklamaların içeriğinden haberdar olan Karasu; "AKP hükümeti Önder Apo'nun heyetle yaptığı son görüşmeyi çarpıtarak, sanki müzakere olmadan, müzakere başlıklarında anlaşılmadan PKK silah bırakacakmış gibi bir açıklama yapılmasını HDP heyetine dayatmıştır. HDP Heyeti de hükümetin bu yaklaşımını Kandil'e iletmıştır. Kandil de bu görüşme çerçevesinde devlet heyetinin seçim öncesi hiçbir müzakere yapmadan, hiçbir mutabakata ulaşmadan silah bıraktırma çağrısı yaptırma çabasının bir oyun olduğunu ve bunun kabul edilemeyeceğini HDP heyetine bildirmiştir. (...) Anlaşıyor ki HDP heyeti AKP'nin uygun gördüğü bir açıklama yapacak, hükümet de bu açıklamayı doğru bulduğunu söyleyecek. Bu da tabii bir kurnazlıktır. (...) AKP hükümeti önderliğin (Öcalan) ortaya koyduğu 10 başlıkta müzakere edip sorunu çözecek midir, çözme-yecek midir? Bu sorunun cevabı çok önemlidir. Bu sorun çözülmeden PKK silah bırakacak, 'PKK kongresini yapıp silah bırakma kararı alacak' biçimindeki yaklaşımlar demagojidir, toplumu aldatmak ve sorunu çarpıtmaktır."¹⁰

KCK Yürütme Konseyi Üyesi Mustafa Karasu daha da ileri giderek, Hükümet'in son dönemde kamu düzenini yeniden tesis için yaptığı operasyonları 'siyasi soykırım' olarak değerlendirmiş ve 'kendilerinin de bu operasyonlara karşılık vereceğini, hatta askerleri, polisleri, kaymakamları, diğer devlet memurlarını ve onlarla işbirliği yapacakları 'tutuklayacakları'nı söyleme¹¹ cüretini göstermiştir. Karasu'nun açıklamasından da anlaşılacağı üzere PKK/KCK, meydan okuyor, "sen beni tutuklarsan ben de seni tutuklarım" diyor, Türkiye Cumhuriyeti devletinin Kürtlerin yoğun olarak yaşadığı

yerlerdeki egemenlik haklarını tanımıyor. Seninle eşit güç ve yetkilere sahibim diyor.

KCK Yürütme Konseyi Üyesi Sabri Ok ise, "Kürt sorununun çözümü konusunda ciddi adım atılmadan, Önder Apo özgürleşip bizzat gerilla ile görüşmeden bu tür şeyler tartışılmaz. Gerilla da hiçbir biçimde silah bırakmaz."¹²

Sonuç olarak;

1- Dolmabahçe açıklamasının anlamı 6-8 Ekim olaylarına benzer 'kalkışmanın' olmaması,

2- Türkiye içine silahlı saldırı yapmayacak şekilde silahları bıraksa -ki bu bana göre çok zordur- Irak ve Suriye'de silahlı olarak kalsa, istediği zaman Türkiye'ye yönelik saldırılar yapmasını engelleyecek bir madde yoktur.

3- PKK, içeride bıraksa bile çok anlam ifade etmez. Çünkü Doğu ve Güneydoğu'da bulunan PKK'lılar korkunç bir şekilde silahlanmış. Dolayısıyla dağdakiler silahı bıraksa bile, zaten kenttekiler -özellikle de- milis güçler (Yurtsever Devrimci Gençlik Hareketi (YDG-H), Özel Savunma Birlikleri (ÖSB) 6-8 Eki olaylarında da görüldüğü gibi silahlandırılmıştır.

11 http://www.ozgur-gundem.com/?habeID=122664&haberBaslik=Soyk%C4%B1r%C4%B1m%20operasyonlar%C4%B1na%20kar%C5%9F%C4%B1l%C4%B1k%20verece%C4%9Fiz&action=haber_detay&module=nuce

12 <http://www.aljazeera.com.tr/gorus/cozum-surecinde-yaklasim-farkliliklari>

PKK neden silah bırakmaz. Çünkü:

- PKK demek silah demek. Silahı bıraktığı anda PKK denen bir yapı kalmaz. Türk ve Kürt kökenli vatandaşlar üzerinde silahla korku yaratıldı. Silahı bırakırsa bu gücü elinden gider.

- Legal alanda siyaset içinde güç olma, legal siyaseti ve Kürt siyasetçileri denetleme, seçimlerde tek belirleyici unsur olma, belediyeleri ele geçirme, onlar üzerinde kontrol kurma, mali gücüne güç katma olanaklarına silahla kavuştu. Silah bırakılırsa bunlar da elden gider.

- PKK, geline aşama itibarıyla kendine özgü bir alanda egemen, otorite, despotik olma amacı ve ihtirasına sahip. Özetle kendi despotik imparatorluğunu kurmak istiyor. PKK yöneticileri ancak silahla bunu sağlayabilir. Ortadoğu'daki durum, PKK'nın silahlı güç olarak devamına kolaylık sağlıyor. Silahı bırakırsa tüm bu olanakları da kaybeder.

- PKK üzerindeki ulusal ve uluslararası vesalet güçleri, başka bir deyimle PKK'nın bağımlı olduğu ulusal ve uluslararası güçlerin (özellikle dünya uyuşturucu ve silah mafyasının) izni olmadan silahı bırakamaz.

- Örgüt, kendi bünyesi ve ona hizmet eden partilerin çıkarlarını ön planda tuttuğu için "Biji Serok Apo ve PKK" sloganını Türkiye Cumhuriyeti'ne kabul ettirme amacından uzaklaşmamak için silah bırakmaz.

- Kürt Federe Devleti ya da gelecekteki amacı olan Büyük Kürdistan'ın Baas Partisi olma ve Abdullah Öcalan'la "Büyük Kürdistan"ın liderliğini kazanmak için silahı bırakmaz.

- Yurt dışında her ferdi silahlı olan PKK yurt içindeki militan ve milislerini de silahlandırdı.

Çözüm süreci, Kürt sorununun çözümü, silahların toprağa gömülmesi söylemi çok güzel ve olması gerekiyor. Ama içinde bulunulan şartlar buna çok da uygun değil. Türkiye'nin yapmaya çalıştığı ise, daha iyi bir zaman ve daha iyi şartlar için zaman kazanmaktır. Umut ve temenni ederiz ki, silahlar susar ve Türkiye'nin, hatta bütünüyle bölge üzerine kara bulut gibi çöken terör (başta emperyal ve Siyonist terör olmak üzere) biter, kitleler ise rahat bir nefes alırlar. Uzak görünmekle birlikte, imkânsız değildir. Bu imkânsızı gerçekleştirmek, kitlelerin el birliğiyle, omuz omuza vererek mücadelesi ile mümkündür. Bu da çok zor değildir.

Bu denli bir silahlı gücün her türlü eylemi rahatlıkla yaptığı ve çözüm sürecine de iktidarı kolaylıkla zorladığı için silahı bırakmaz.

- PKK'nın elindeki en büyük koz silahtır. Bundan elbette ki vazgeçmez, geçemez.

- PKK silah bırakacağına aksine daha da marjinalleşti ve önemli bir silahlı güç haline geldi. Silahı bıraktığı an bunun bir intihar olduğunu, partinin tamamen amaçları ile birlikte tarih olacağını çok iyi bildiğinden silahı bırakmaz.¹³

Netice olarak;

30-40 yıldır Türkiye'de terör estiren, varlığı silahlı eylemlere borçlu olan bir terör örgütü veya ayrılıkçı bir örgüt kendiliğinden silahları bırakmaz. Terör örgütüne silah bıraktırmak ancak güç ile mümkün olabilir.

Türkiye ise, geline noktada bu gücü kendisinde göremiyor. Bu tablo ise, Türkiye'yi Çözüm Süreci'ni bitirmesinin zor olduğu gerçeği ile karşı karşıya bırakıyor.

Çözüm süreci, Kürt sorununun çözümü, silahların toprağa gömülmesi söylemi çok güzel ve olması gerekiyor. Ama içinde bulunulan şartlar buna çok da uygun değil. Türkiye'nin yapmaya çalıştığı ise, daha iyi bir zaman ve daha iyi şartlar için zaman kazanmaktır. Umut ve temenni ederiz ki, silahlar susar ve Türkiye'nin, hatta bütünüyle bölge üzerine kara bulut gibi çöken terör (başta emperyal ve Siyonist terör olmak üzere) biter, kitleler ise rahat bir nefes alırlar. Uzak görünmekle birlikte, imkânsız değildir. Bu imkânsızı gerçekleştirmek, kitlelerin el birliğiyle, omuz omuza vererek mücadelesi ile mümkündür. Bu da çok zor değildir.

13 <http://www.sozcu.com.tr/2015/yazarlar/saygi-ozturk/pkk-silahi-birakmaz-cunku-2-757977/>

Müslümanlara Çağrı

Süleyman ARSLANTAŞ
sarslantas46@hotmail.com

İslam Tarihinde Müslümanları en çok heyecanlandıran olayların içerisinde İran İslam Cumhuriyeti'nin kurulmasını sağlayan İran Devrimi önemli bir yer tutmaktadır. Dünyanın iki kutuplu olarak adlandırıldığı ve sadece kapitalizm ve onun uygulama biçimi haline gelen/getirilen demokrasi, bir de sosyalizmden bahsedildiği bir ortamda; İslam adına devrim yapmak, o devrimi yönetim biçimi haline getirmek, yasamanın kaynağının vahiy olduğunu ilan etmek, evet doğrusu bunlar olağanüstü heyecan verici gelişmelerdi.

Dünya Müslümanları aslında böyle bir devrimi hak etmişlerdi. En kestirme ifadeyle 624 yıllık Osmanlı Devleti'nin sona ermesinin/erdirilmesinin ardından uzun bir sükût dönemi, canhıraş çabalar, kendi coğrafyamızın, Pakistan'dan Fas'a kadar sömürgeleştirilmesi, yeraltı ve yerüstü kaynaklarımızın talan edilmesi, İkinci Dünya Savaşı, yeniden coğrafyamızın emperyal güçler arası el değiştirmesi evet bunlar acı şeylerdi. Hilafet, saltanat ve sömürge döneminin ardından Müslümanların kurtuluş arayışına 'Ulus Devlet'ler formülü ile verilen fiili cevaplar.

İkinci Dünya Savaşı sonrası İslam coğrafyasında kurtuluşlardan kurtulma çabaları... Ama tüm bu çabaların reçetesi ya kapitalizm ya da sosyalizm olarak karşımıza çıkıyordu. Veya en iyimser ifadeyle demokrasi bizim için (Müslümanlar için) en iyi dünya görüşü, Cumhuriyet de en iyi yönetim biçimi olarak takdim ediliyordu. Cumhuriyetçi olmak kabul edilir bir konu iken -ki cumhuriyet, bir toplumun kabul etmiş olduğu

bir dünya görüşünün toplumun katılımı ile tatbik edilmesidir- elbette bu manada 'İslam Kimlikli' arayışların da yönetim biçimi olarak cumhuriyeti seçmelerinin bir mahsuru yok. Asıl sorun cumhuriyet makyajı içerisinde 'Demokrasi'nin üstelik de ikinci, üçüncü sınıf demokrasinin halka/halklara dağıtılmasıdır.

Dünya Müslümanlarına ya demokrasi (kapitalizme hizmet vasıtası) ya da despot yöntemleri tercih zorunluluğunun da dayatıldığı ve halkların aksi halde komünizmle karşı karşıya geleceği tehdidi ister istemez İslam coğrafyasını kapitalistlerin, hegemonik güçlerin kucağına itiyordu. Allah rızası için (!) kapitalizmin ve onun uygulama biçimi olana üçüncü sınıf demokrasinin yaşaması için komünizm ile mücadele derneklerinin kurulduğu bir zaman diliminde İran'da İslâm adına bir devrimin olması elbette olağanüstü heyecan verici bir gelişme idi. Bu heyecanı sadece Müslümanlar duymadı. Temel tercihi İslam olmayanlar da yeni bir dünya görüşünün kapitalizm ve komünizmin dünyayı parsellediği bir ortamda arz-ı endam etmesi onları da heyecanlandırdı.

Devrim önderi Humeyni'nin, heyecanla siyasi, ekonomik, tarihi ve sosyolojik olarak ortaya koyduğu söylemler, dikkatlerin tamamen İran'a çevrilmesine neden olmuştu. Mesela 'Ne Doğu, Ne Batı Ancak İslam', 'Ne Şiilik, ne Sünnilik ancak İslam', 'Her Müslüman bir kova su dökse İsrail'i sel götürür' gibi söylemlerin yanında İslam'ın öngördüğü toprak mülkiyetinden, beytülmalın nasıl dağıtılacağına ilişkin söylem ve

tatbikatları da ayrıca kayda değer gelişmelerdi. Humeyni'nin sağlığında bir takım sağlıklı gelişmeler yaşanmıyor değildi. Ancak bunlar gün yüzüne çıkmıyordu. Keza onun 'Şiilik de yok' söyleminin Şia'nın yani dinin reddi anlamına geldiğini dillendirenler vardı. Malum Şia'da, Şii inancına sahip olmak Müslüman olmaktır. Yani mezhep Sünnilerde olduğu gibi dinin bir yorumu değil, dinin taa kendisidir! Bir kimsenin Şia olmaması en iyimser ifadeyle onun hidayeti için dua edilmesini beraberinde getirir. Humeyni sağ olduğu sürece ve onun sağlığında sekiz yıllık bir İran-İrak Savaşı'nı da dikkate aldığımızda yine İslam coğrafyası olarak heyecan dolu, üzüntülü yıllar geçirdik. Unutmadan söylemeliyim ki aynı yıllarda Afganistan da Rusların işgali altındaydı. Usame b. Ladin, Abdullah Azam, Ebû Musab Zerkavi gibi şahsiyetler özellikle Sünni gençliğin dikkatlerini Afganistan'a çekmeyi başarmışlardı. Bir taraftan İslam adına devrim yapmış İran'a küresel güçlerin Saddam eliyle tahmil ettikleri acımasız savaş, diğer yandan Afganistan'ın Ruslar tarafından işgali Müslüman gençliği muhasebesiz bir heyecana sürüklemişti...

Humeyni öldü (4 Haziran 1989). Ardından İslam adına devrim yapılan İran ve söylemleri ve hatta eylemleri İslami motiften mezhebi motife evrildi. Mezhep her yönü ile baskın bir anlayış olarak kendini göstermeye başladı. Zaman ilerledikçe milliyetçi duygular da öne çıkmaya başladı. Bugün geldiğimiz noktada ise İran ve uygulamalarında İslam adına heyecan verici hiçbir şey maalesef yok!

Bilhassa İran-İrak Savaşı'nın sona ermesinin ardından adeta Amerika ile İran arasında zımnî bir ittifak yapıldı. Şöyle ki; devrimle birlikte İran'ın önünde dört önemli sorun vardı. Bunlar sırasıyla: Taliban, Pejak, Mücahidan-ı Halk, Saddam idi. Zamanla ve hatta kısa zamanda bunların dördü de Amerika tarafından bitirildi. İran'ın önü açıldı. Amerika, Irak'ın işgalinin ardından işgal ettikleri petrol alanlarında üretilen petrolü Hürmüz Boğazı'ndan İran ile birlikte (izni ile) ihraç etmeğe başladı. Üçe bölünmüş Irak'ta Şii bir yönetim hâkim hale getirildi. Bilhassa Maliki yönetimindeki Irak, tam anlamıyla Şii ritüellerin etkisi altına girdi. Ve bugün de aynı etki devam ediyor.

17 Aralık 2010'da Tunus'ta Yasemin Devrimi oldu. Ardından bu devrim 'Arap Baharı' adı altında Mısır, Libya, Yemen, Bahreyn ve son olarak da Suriye'ye sirayet etti. Dün bizler Sünni İslam anlayış ve yorumunu tercih edenler Şii İran'ın yaptığı devrime saygı duyduk, en azından gönül katkılarımızı ortaya koyduk. Bununla yetinmedik, bu devrimin neredeyse bulunduğumuz her yerde, aleyhinde olan gelişmelere, sözlere, fikirlere karşı koyduk. Kalemlerimizi, söylemlerimizi İslam ortak paydasında işlettik. Ama ne yazık ki Arap Baharı sürecinde Şii kardeşlerimiz bizim yanımda durmadılar. Elbette Arap Baharı, buna gönül veren insanlar tenkit edilebilir. Keza bu oluşum zamanlama, içerik olarak kabul edilmeyebilir. Nitekim -bu fakir de- bu baharı hiçbir zaman bir İslami uyanış, intifada gibi kabullenmedim. En genelde bu gelişmeleri despot

yönetimlerin baskısı altında inim inim inleyen halkın bir isyanı olarak gördüm. Olsun, bu yaklaşım bile insani ve İslami kimliğimizle örtüşmüyor mu? Keza dün İran'da başlayan devrim sürecinde devrimin ortak hedefi "şah ve şahlık düzenine karşı olmak" değil miydi?

Özellikle bugün İslam adına devrim yapmış ve başında 'İran İslam Cumhuriyeti' yazan bir ülke ve onların yönetim ve komuta kademesi gayr-i Müslimlerin değil, Müslümanların coğrafyasında iki hususa dikkat ediyorlar: Birincisi mezhebi genişleme, ikincisi milliyetçi anlayışlarının egemen olması. Somut örnekler isterseniz Irak, Suriye, Lübnan, Yemen bunun en somut örnekleridir.

Türkiye Cumhuriyeti halkını ve onların desteğini bir tarafa bırakınız. Devrimin başından beri

Türkiye Cumhuriyet Devleti tüm uluslar arası platformlarda hep İran'ın yanında yer aldı. Bunun en somut örneklerinden birisi hiç şüphesiz İran'ın nükleer programlarına verdiği destektir. Bu desteğinde ne İran'ın Şiiliğini ne de Farisi boyutunu dikkate aldı. Ama, ne yazık ki İran ne kendisine ne de devrimin temel söylemlerine uygun davranmadı. Humeyni; 'Şiilik de yok, Sünnilik de yok' demesine rağmen İran, Humeyni'den sonra İslam'ın tebliği ve yaygınlaşmasına değil, dinin bir yorumu olan Şia'nın yaygınlaşması-

na özen gösterdi. İşte bu anlayışla olsa gerek ki dinle-dindarlıkla alakası olmayan Beşar Esed rejiminin hem 1982'deki Hama katliamına hem de 15 Mart 2011'den bu yana devam eden ve sayıları 300 bini bulan katliamlarına fiilen katkıda bulunuyor. Yine asırlar boyu ve neredeyse on asır Zeydilerin yönetiminde olan Yemen'i adeta bir kaosa sürüklediler. Elbette bu kaosu arkasında başta petrol trafiği ve Afrika'nın kontrolü olsa da sonuçta bugün fiilen Sünni (Şafii) ve Zeydi (Caferi) halkların birbirlerine düşman oldukları veya düşman edilen bir tabloyla yüz yüzeyiz. Bu oluşuma katkı veren başta İran olmak üzere tüm kesimleri hangi insanlık, hangi İslami anlayışla izah edeceğiz?

Sözün başına dönersek ve açıkça söylemek gerekirse yıllarca kalemini ve dilini 'Ümmetin Vahdeti' için kullanmış birisi olarak ve üzülen şunu söylemeliyim: Evet bugün İran İslam Devrimi ve dolayısıyla İran bana ne insani ne de İslami hiçbir heyecan vermiyor. Tevhidde

vahdetin yerini mezhepte vahdetin aldığı, Sünni anlayışa sahip Müslümanların 'Ehl-i Kible mü'mindir tekfir edilemez' hükmüne rağmen dışlandığı bir anlayış, hastadır. Tedaviye muhtaçtır. Tedavi reçetesi elbette Kur'an'dır, Hz. Peygamber'in (a.s.) sahih sünnetidir.

Hz. Ebû Bekir, Ömer ve Osman (r.a.) Allah Rasulü'nün önemli sahabeleridir. Bunlardan ikisi Hz. Peygamber'in (a.s.) yanında yatmaktalar. O günün en dindarları, başta Hz. Ali olmak üzere buna itiraz etmemişler. Keza Hz. Peygamber'in

(a.s.) yastığında vefat ettiği Hz. Aişe validemiz, Kur'an-ı Kerim'de annemiz olarak nitelendirildiği (Tahrir suresi) ve yine 'İFK' olayından sonra Nûr Suresi'nde mükerrer beraatı bildirildiği ve yine iftiracıların kınandığı halde halen bu saydığımız değerlere hakareti ibadet telâkki edenlerin izan ve iman sorunu olduğunu düşünüyorum. Kaldı ki daha IV. Murat zamanında Kasr-ı Şirîn Anlaşmasına ilave edilen bir maddede: Hz. Ebû Bekir, Ömer ve Osman (r.a.) ile Hz. Muhammed'in (a.s.) zevcesi Hz. Aişe validemize hutbelerde

Özellikle bugün İslam adına devrim yapmış ve başında 'İran İslam Cumhuriyeti' yazan bir ülke ve onların yönetim ve komuta kademesi gayr-i Müslimlerin değil, Müslümanların coğrafyasında iki hususa dikkat ediyorlar: Birincisi mezhebi genişleme, ikincisi milliyetçi anlayışlarının egemen olması. Somut örnekler isterseniz Irak, Suriye, Lübnan, Yemen bunun en somut örnekleridir.

"seb ve lanet" edilmemesi şart koşulmuştur (1639). Buna rağmen nice molların ağızından ve yine nice İran tv. Kanallarından seb ve lanet nidaları yükseliyor. Evet, sayın molların ve onların basit taklitçilerinin İslami kimliklere de Kur'an'a da meydan okuma hakları yoktur. İsterseniz Nûr Suresi'nin 11 ilâ 23. arasındaki ayetleri bir daha okuyunuz. Evet, Kur'an'ın bütünlüğü Şii, Sünni, Zeydi, Vahhabi herkesi kapsıyor. Sakın açık ve net olan bu ayetlerin tevil ve tefsirine gitmeyin. Sadece Nûr Suresi'nden bir ayeti hatırlatmak isterim: "Namuslu hiçbir şeyden haberi olmayan mü'min kadınlara (zina ile) iftira edenler, dünya ve ahirette lanetlenirler. Onlar için büyük azâp vardır." (24/23)

Fitne bütün gücü ile çepeçevre İslam dünyasını kuşatmıştır. Doğu'dan Batı'ya Kuzey'den Güney'e oluk oluk Müslüman kanı akıyor. Zalimler elbette görevlerini yapıyorlar. Peki, biz Müslümanlar akan kanı durdurmak için ne yapı-

Geliniz ihtilafları bir tarafa bırakalım. Allah'tan razı olalım. Hz. Peygamber'le yeniden barışalım. Yani Kur'an'a ve Sünnete teslim olalım. Sahabeye küfretmeyi bir tarafa bırakalım. Birbirlerimizin ve insanlığın ortak keder ve sevincini paylaşalım. Nasıl kan akıttığımızın akıtacağımızın hesabını değil, nasıl kanı durduracağımızın hesabını yapalım... Mezhebi farklılık ve yorumlarımızı bir kenara bırakarak dinin sabitelerini ortak payda haline getirelim ve yeniden kardeş olalım.

yoruz. İşid'in, Taliban'ın, El-Kaide'nin yaptıkları, yapmadıkları onları kurtaracak mı sanıyoruz? Keza bugün Şia'nın Suriye başta olmak üzere dökülen kanların sorumluluğundan iki dünyada da kurtulacağını mı sanıyorsunuz? Doğu Türkistan'da, Çeçenistan'da, Irak'ta, Suriye'de, Mısır'da dökülen kanlar hepimizi, tüm insanlığı, Müslümanları sorumluluk altına sokmuyor mu?

Geliniz ihtilafları bir tarafa bırakalım. Allah'tan razı olalım. Hz. Peygamber'le yeniden barışalım. Yani Kur'an'a ve Sünnete teslim olalım. Sahabeye küfretmeyi bir

tarafa bırakalım. Birbirlerimizin ve insanlığın ortak keder ve sevincini paylaşalım. Nasıl kan akıttığımızın akıtacağımızın hesabını değil, nasıl kanı durduracağımızın hesabını yapalım... Mezhebi farklılık ve yorumlarımızı bir kenara bırakarak dinin sabitelerini ortak payda haline getirelim ve yeniden kardeş olalım... 03.04.2015

Toplum Olarak Allah'ı Anmak/Zikretmek ya da Allah'ın Emirlerine Göre Toplumu Şekillendirmek

İsa Arı

Bugün sizin için dininizi kemale erdirdim. Size nimetimi tamamladım ve sizin için din olarak İslâm'ı seçtim. (Maide, 3)

Toplumların yapısını ayakta tutan temel dinamikler vardır. Eğer bu dinamikler güvenilir ve sağlam olursa, toplumların ömürleri de uzun ve sağlam olur. Bugün insanlığın böyle bir topluma ne kadar da çok ihtiyacı vardır.

İslam toplumu dinamiğini imandan alır.

Bu toplum; Müslüman, doğru, özgür, temiz, üstün, çalışkan, adaletin, sevginin, nasihat ve samimiyetin, dayanışmanın, başkalarını kendisine tercih etmenin egemen olduğu bir toplumdur.

Bugün insanlığın, zulmün, nefretin, aldatmanın, bencilliğin ve başkalarına tepeden bakmanın yer almadığı bir topluma, İslam toplumuna ne kadar çok ihtiyacı vardır.

"İşte bu, benim dosdoğru yolum. Artık ona uyun. Başka yollara uymayın. Yoksa o yollar sizi parça parça edip O'nun yolundan ayırır. İşte size bunları Allah sakınasınız diye emretti." (Enam, 153)

Dosdoğru yol, İslam ümmetinin hep birlikte uymaları gereken yol. Hayatlarının her karesinde Allah'ın emrinin egemen olduğu, toplumsal yaşantının olduğu yol. Bu yol öyle bir yol ki sınırları belirlenmiş, yapılması gerekenler ve yapılmaması gerekenler ilahi emirler olarak bizlere kılavuzluk etmişlerdir;

"İyilik ve takva üzerine yardımlaşınız, kötülük ve düşmanlık üzerine yardımlaşmayınız." (Maide, 2)

Dosdoğru yol, İslam ümmetinin hep birlikte uymaları gereken yol. Hayatlarının her karesinde Allah'ın emrinin egemen olduğu, toplumsal yaşantının olduğu yol. Bu yol öyle bir yol ki sınırları belirlenmiş, yapılması gerekenler ve yapılmaması gerekenler ilahi emirler olarak bizlere kılavuzluk etmişlerdir.

İyilik ve takva üzerine yardımlaşmak,

Kötülük ve düşmanlık üzerine yardımlaşmak,

"Hz. Peygamber -sav- Efendimiz bir gün yere bir çizgi çizerek *"Bu Allah yoludur"* buyurdular. Yine bu çizginin sağına ve soluna başka çizgiler çizdikten sonra *"Bunlar da yollardır, bu yolların her birisinde insanları o yola çağırان birer şeytan bulunur."* buyurdular ve:

"İşte bu benim dosdoğru yolumdur, siz ona uyunuz. Başkaca yollara gidip de onlar sizi Allah'ın yolundan ayırmassın" Âyet-i Kerime'sini okudular." (Süneni Dârimî)

Allah'ın, insanları İslam nimeti ile nimetlendirdikten sonra Müslümanlar bunun değerini, anlamını iyi bilmeleri gerekir. Tıpkı geçmiş ümmetlerde olduğu gibi Allah'ın kitabı ile şereflelendikten sonra ayrılığa düşenler gibi olmamalıdır.

"Kendilerine kitap verilenler, onlara apaçık delil geldikten sonra ayrılığa düştüler. Oysa kendilerine, dini yalnız Allah'a has kılıp O'nu birleyerek Allah'a kulluk etmeleri, namaz kılmaları, zekât vermeleri emredilmişti. İşte dosdoğru olan din de budur." (Beyyine, 4-5)

Oysa Müslümanlara;

Dini yalnız Allah'a has kılıp O'nu birleyerek Allah'a kulluk etmeleri,

Namaz kılmaları,

Zekât vermeleri, emredilmişti.

Bugün içinde yaşadığımız toplumda ve İslam ile şereflenmiş pek çok insanın içinde bulundukları toplumlarda, Dini yalnız Allah'a has kılıp O'nu birleyerek Allah'a kulluk etmek toplumsal alana yansıtıl-a-mıyorsa **apaçık delil geldikten sonra ayrılığa düştüğümüz** gerçeğini mi hatırlamamız gerekir.

Hayatın her alanında Allah'ın hâkimiyetini Müslüman toplum olarak solu/ya/muyorsak Allah'ın bizim için seçmiş olduğu dosdoğru yolda mıyız diye toplum olarak sözümüzü hatırlamamız gerekir.

Dosdoğru yolu bulabilmek ve orada sabit kalabilmek için; "İşte size bunları Allah sakınasınız diye emretti." Emri ilahide de belirtildiği gibi, **sakınmayı kendisine hedef olarak seçmiş bir toplum** olmamız, böyle bir toplum olmak için yola koyulmamız gerekmez mi acaba?

Dosdoğru yolda olanlar kimlerdir?

Dosdoğru yolda olanların belirgin özellikleri var mıdır?

"Sizden hiçbir ücret istemeyenlere uyun. Onlar doğru yoldadırlar." (Yâsin, 21)

Dosdoğru yolda olmayı düşünen toplumun en belirgin özelliklerinden biri, Allah'ın dini anlatılırken/öğretilirken öğrenenlerden **hiçbir ücret istememek** olmalıdır.

"Sizden buna karşılık hiçbir ücret istemiyorum. Benim mükâfâtım âlemlerin Rabbine âittir." demişlerdi. (Şuarâ, 109)

"Allah katında duâdan daha kıymetli bir şey yoktur." Hadis (Tirmizi)

Mükafatı toplumdan ya da herhangi bir beşerden/insandan istememek, mükafatı sadece **Alemlerin Rabbi Olan Allah**'dan beklemek.

"Onlar Allah'a ve Âhiret gününe inanırlar. İyiliği emreder kötülükten men ederler. Hayırlı işlere koşuşurlar. İşte bunlar salih insanlardandır." (Âl-i İmran, 114)

Allah'a ve Âhiret gününe inanan, toplumsal yaşantı içerisinde iken önce nefislerine, sonra toplumun diğer bireylerine iyiliği emretmektir. Hayırlı işlere koşmaktır.

Allah'a ve Ahiret gününe inanan toplumsal yaşantı içerisinde iken önce nefislerini sonra toplumun diğer bireylerini kötülükten men etmektir. Kötü işlerden kaçmaktır.

Allah-u Teâlâ iyiliği emredip kötülüğü nehyederek, hayır işlerinde yarışmamızı bize öğretiyor. **Bu şekilde ancak gerçek müminler olabiliriz.**

Bunu yapmayanlar hakkında ise şöyle buyruluyor:

"Onlar işledikleri kötülükten birbirini vazgeçirmeye çalışmazlardı. Andolsun ki yaptıkları ne kötüdür." (Mâide, 79)

Kötülüğü engellemek için toplumsal güç gerekir. Yoksa toplumda bu kötü demekle insanlar kötülükten vazgeçmezler. Allah'a kendini adanmış yiğitlerin sayısı toplumda çoğalırsa ancak kötülük engellenebilir.

"Müminler içinde öyle erler vardır ki, Allah'a vermiş oldukları ahde sadakat gösterirler. Onlardan kimi bu uğurda canını feda etti, kimi de bu şerefi beklemektedir. Ahidlerini hiç değiştirmemişlerdir." (Ahzab, 23)

"Hiç şüphesiz Allah yolunda savaşmış düşmanları öldüren ve öldürülen müminlerin canlarını ve mallarını Allah, cennet kendilerinin olmak karşılığında satın almıştır. Onlara vaad olunan cennet haktır ki, Tevrat'ta da İncil'de de ve Kur'an'da da sabittir. Allah'tan ziyade ahbine vefa gösteren kimdir? O halde yaptığınız bu hayırlı alışverişten dolayı sevinin. İşte bu çok büyük bir saâdet." (Tevbe, 111)

Allah (cc) Rasulüne hitap ederek dosdoğru yolda sebatla devam etmesini istemektedir;

"Ey Muhammed! Bundan dolayı sen çağrıya devam et ve emrolunduğun gibi dosdoğru ol. Onların heva ve heveslerine uyma ve şöyle de: "Ben Allah'ın indirdiği her kitaba inandım ve aranızda adaleti gerçekleştirmekle emrolundum. Allah bizim de Rabbimiz, sizin de Rabbinizdir. Bizim işlediklerimiz bize, sizin işledikleriniz sizedir. Bizimle sizin aranızda tartışılacak bir şey yoktur. Allah hepimizi bir araya toplayacaktır. Dönüş de ancak O'nadır." (Şura, 15)

Toplumsal olarak Allah'ı anmayı gaye edinmiş bir toplumun yapılması gerekeni rabbimiz şöyle özetlemektedir;

"Allah'a ve ahiret gününe iman eden hiçbir topluluğun, babaları, oğulları, kardeşleri yahut kendi soy-sopları olsalar bile, Allah'a ve peygamberine düşman olan kimselere sevgi beslediğini göremez-

sin. İşte Allah onların kalplerine imanı yazmış ve onları kendi katından bir ruh ile desteklemiştir. Onları, içlerinden ırmaklar akan ve içlerinde ebedi kalacakları cennetlere sokacaktır. Allah onlardan razı olmuş, onlar da Allah'tan razı olmuşlardır. İşte onlar, Allah'ın tarafında olanlardır. İyi bilin ki, Allah'ın tarafında olanlar kurtuluşa erenlerin ta kendileridir” (Mücadele, 22)

Allah'ım, bizi sana gereği gibi inanan kullarından eyle,

Allah'ım toplum olarak bizleri senin razı olacağın özelliklerle donat,

Allah'ım toplum olarak bizleri Allah'a vermiş oldukları ahde sadakat gösteren kullarından eyle,

Allah'ım toplum olarak bizleri **İyiliği emredip, kötülüğü men ederlerden eyle,**

Allah'ım toplum olarak bizleri Hayırlı işlere koşanlardan eyle,

Allah'ım toplum olarak bizleri mükâfatını ancak âlemlerin Rabbi olan Allah'tan isteyenlerden eyle,

Kötülüğü engellemek için toplumsal güç gerekir. Yoksa toplumda bu kötü demekle insanlar kötülükten vazgeçmezler. Allah'a kendini adanmış yiğitlerin sayısı toplumda çoğalırsa ancak kötülük engellenebilir.

Allah'ım toplum olarak bizlere, babalarımız, oğullarımız, kardeşlerimiz yahut kendi soy-soplarımız olsalar bile, Allah'a ve Peygamberine düşman olan kimselere sevgi besletme,

Allah'ım toplum olarak bizleri Allah'ın tarafında olanlardan eyle,

Allah'ım toplum olarak bizleri **“Allah onlardan razı olmuş, onlar da Allah'tan razı olmuşlardır”** dediğin kullarında eyle ve bizleri **“İçlerinden ırmaklar akan ve içlerinde ebedi kalacağımız cennetine”** ulaştır.

Amin.

İstimdâd, Tevessül ve Rabîta Konularında Doğru Tavır - V

Muhammed İMAMOĞLU

Yazı dizimizin son bölümünde sûfilerce tevessülün bir çeşidi sayılan **"Râbîta"** konusunu ele alacağız. Râbîta, üzerinde en çok tartışılan konulardan birisidir. Bu tartışma biraz da, râbîta kavramının sınırlarının net olarak belirlenemesinden kaynaklanmaktadır. Bu özelliğinden dolayı, böyle bir kavram üzerinde kalem oynatmak beraberinde bazı zorlukları da getirmektedir.

Râbîtayı kabul edip uygulayanların, onun dînî delilleri üzerinde fazla bir tereddüdünün bulunmadığı görülmektedir. Hatta böyle bir uygulamanın farz olduğunu iddia edenler olduğu kadar¹; uygulanış şekillerine bakarak, râbîtaya nass'larda açıkça bir işâret bulamayıp ve dolayısıyla onu, dînen bağlayıcı görmeyenlerin bir kısmı, ehl-i tasavvufa hürmeten sükût

etme yolunu tercih ederlerken; Tevhidi öncelayan bir kısım âlimlerin de onun dış kaynaklı bir bid'at olduğunu ileri sürerek reddettiği, bazıların ise şirk olduğu noktasına ulaşmış olduğu görülmektedir. Bazı cahil müridlerin râbîta ve râbîta yapılan şeyh hakkındaki yanlış inanç ve uygulamalarına bakıldığında, konunun bazen şirki hatırlatan tehlikeli boyutlara vardırılmış olabileceği bir hakikattir.

RÂBİTANIN TARİFİ

Lügatte, iki şeyi birbirine bağlayan ip, alâka, vuslat, münasebet, ilgi ve sevgi ile mensubiyet, cesur ve dayanıklı olmak gibi anlamlara gelen râbîta, birinci ve

ikinci baplardan rabt vezninde türetilen, çoğulu revâbît şeklinde gelen Arapça bir kelimedir.²

Kur'ân-ı Kerim'de yer alan ribât ve murâbata (Âli İmrân 3/200; Enfâl 8/60) ise, sınırlarda düşmanı gözetlemek, nöbet tutmak, verilen emrin eksiksiz yerine getirilmesi gibi anlamları ifade eder.³

2 Fîrûzabâdî, el-Kâmûsü'l-muhît, Dâru'l-ihya, Beyrut, 1991, II, 532-533.

3 İbn Manzûr, Lisânü'l-arab, Dâru Sadr, Beyrut 1990/1410, VII, 302

1 "Rabitanın (vesile himmet de dahil buna) şirk ve küfür olduğu ithamına gelince Rabîta edilen şahsın buna ehil olup olmadığı davası bir yanda dursun, prensip olarak bu işi inkar etmek, Allah Rasulü'nün Ruhaniyetinden, Hazret-i Ebubekir, Abdülhalık Gucdevani, Şah-ı Nakşibend, Ubeydullah Ahrar, İmam Rabbani, Mevlana Halid ve daha nice büyüklerin Ruhaniyetine kadar topyekûn mana alemini reddetmeye ve bütün bu büyükleri küfürle suçlandırmaya varacağından, küfrün ta kendisidir. Yani "Rabîta" Küfür diyenlerin, kendileri küfürdedir." (Necip Fazıl Kısakürek, Son Devrin Din Mazlumları, Sh 276-277).

Ribât ve murâbata ile aynı kökten gelen ve tasavvufî bir terim olarak kullanılan râbita; Mürîdin, Allah'a vasıl olmuş kâmil şeyhinin rûhâniyetinden istimdatta bulunmasından ve onun sûretini (şeklini) çokça gözü önüne getirip yanındayken takındığı tavrı gıyâben de sürdürmeye çalışmasından ibarettir.⁴

Tarifini verdiğimiz mürşid râbitası dışında, ölüm râbitası ve huzur râbitası da, sûfilerin tasnif ettiği en yaygın râbita türlerindendir. Fakat üzerinde en çok tartışılan ve itiraz edilen râbita türü mürşid râbitası olduğundan, ağırlıklı olarak mürşid râbitası üzerinde duracağız.

Hâlid el-Bağdâdî (ö.1242/1826), günlük zikrin yapılış şeklini ve edeplerini anlattığı bölümde, hayâlî râbitayı şöyle anlatır: **"Mürîd, şeyhine yönelir, onu hayâline alır, kendisiyle karşı karşıya oturduğunu düşünür, onun iki kaşı arasına baktığını hayâl eder. Çünkü mürşidinin feyiz gelecek yeri iki gözü arasındır. Ondan nazarını kesmez. Mürîd, müşâhede ehli ise mürşidini doğrudan görür, değilse kesin inanarak görmüş gibi nazar eder. İşte bu şekilde mürşidini hayâlinde tutup ondan mânen faydalanma arzusunda olmaya, râbita denir."**⁵

Günümüzde yazılan bir eserde de: "Günlük ders râbitasının vakti, akşam-yatsı namazı arasındır. Râbita yapacak kimse akşam namazından sonra abdestli bir şekilde kibleye karşı âdab üzere oturur, gözlerini kapatır, yirmi beş defa estağfirullah der. Kalbiyle mürşidine yönelir, onun dolunay gibi ilahî nurlarla parlayan cemâlini hayâlinde canlandırır. Onu gözünün önüne getirmeye ve ondaki nurlardan nasiplenmeye çalışır. Bunun için mürşidin iki kaşı arasından çıkan bembeyaz süt şeklindeki ilahî nûrun ve feyzin, mürîdin ağzından girerek kalbinin üzerine geldiğini, kalbinden yayılarak bütün vücudunu sardığını düşünür. Buna on, on beş dakika devam eder. Râbitanın en azı beş dakikadır. Duruma göre bu süre uzatılabilir. Sonra yirmi beş defa estağfirullah diyerek gözler açılır. Ders olarak yapılan râbita, ramazan ayının ve orucun bereketinden istifade etmek için ramazan

ayında öğle ile ikinci namazı arasında yapılır"⁶ şeklinde uygulaması anlatılmaktadır.

Tasavvuf klasikleri diyebileceğimiz ilk eserlerde, bugün anlaşıldığı şekilde bir râbita uygulamasına ve râbita kavramına rastlanmamaktadır. Fakat sevgi, mehabbet, teslimiyet ve kalbi şeyhe bağlamak üzerine bina edilen râbita uygulamasının ilk izlerine, mürşid-mürîd ilişkileri başlığı altında rastlamak mümkündür. Cüneyd-i Bağdâdî'nin (ö. 297/909), sekiz esastan altıncısını, kalbi devamlı şeyhin kalbine raptetmek şeklinde izah etmesi râbitaya temel teşkil eden bir ilke olarak göze çarpmaktadır.⁷

Râbita, Nakşibendî Tarîkatı'nın kurallarından biridir. Ancak zaman içinde kurumlaştırılmış olan râbitanın, bütün tarikat öncüleri tarafından onaylanmış ya da üzerinde görüş birliğine varılmış çok net bir tanımı yoktur. Bununla birlikte gerek manzum, gerekse düz ifade olarak yalnızca birkaç kişi tarafından yaklaşık bir dille, râbitanın ne olduğu anlatılmaya çalışılmıştır. Fakat başta Halid Bağdâdî olmak üzere bu şahıslar, meşruluğunun da ötesinde onun kaçınılmaz gerekliliğini, hatta râbitanın, kaynağını Kurân-ı Kerîm'den ve Rasulullah (sav)'ın sünnetinden aldığını kanıtlamak için olağanüstü çaba sarf etmişlerdir.

XIX. yüzyıla kadar râbita hakkında önemli bir eleştiri yapılmamıştır. XIX ve XX. yüzyıllarda Hindistan'da kendisi de bir Nakşibendî

4 Haydarizâde İbrahim Fasîh, Meccid-i Tâlid fî Menâkibi's-sheyh Hâlid, Matbaa-i Âmire, İstanbul 1292, s. 73; Muhammed b. Abdullah el-Hânî, Behcetü's-seniyye, Işık Kitabevi, İstanbul 1977, s. 42; Abdülhakîm Arvâsî, Râbita-i Şerîfe, Necm-i İstikbâl Matbaası, İstanbul 1342, s. 14; Necdet Tosun, "Râbita", DİA, XXXIV, s. 378.

5 Bağdâdî, Risâle-i Hâlidîyye, s. 56

6 Muhammed Saki Hâşimî, Arifler Yolunun Edepleri, Semerkand Yayınları, İstanbul 2008, s. 81-2

7 Necmeddîn Kübrâ, Tasavvufî Hayat (Usulu Aşere/Risâle ile'l-hâim/Fevâihu'l-cemâl) Mustafa Kara, Dergâh Yay., İst. 1980, s.94

Müceddidî olan Ahmed Şehîd Birîlvî ile Sıddîk Hasan Han Kannevî ve İstanbul'da Hâfız Seyyid Hoca başta olmak üzere bazı kişiler tarafından râbitaya eleştiriler yöneltmiştir. Eleştirenlerin çoğu râbitayı sadece bid'at olarak görürken Hâfız Seyyid Hoca hem bid'at hem şirk olduğunu ve putperestlik âdetlerine benzediğini öne sürmüştür. Bu eleştiriler üzerine bilhassa Nakşibendî Hâlidî mensupları râbitayı savunmak için eserler kaleme almışlardır.

RÂBITA HAKKINDA DELİLLER

Biz bu bölümde tasavvufçuların râbitaya getirdikleri delilleri madde madde verip, râbitanın yanlışlığına kani olan muhakkik ulemanın bu konudaki açıklamalarını nakledeceğiz:

1) Râbitaya Delil Ayetler:

A) "Ey iman edenler! Sabredin; (düşman karşısında) sebat gösterin; (cihad için) hazırlıklı ve uyanık bulunun ve Allah'tan korkun ki başarıya erişebilirsiniz." (Âl-i İmran, 200)

Ayetteki râbitû emrinden neyin kastedildiği hususunda Nakşibendi şeyhi Ömer Ziyâüddîn Dağistânî (ö. 1339/1921) şöyle der: "Âdetleri terk etmek hususunda nefsin üstün gelme isteklerine karşı çıkın, taat ve ibadetlerin ağırlık veren acılığına karşı dayanma gücü gösterin.

Cenâb-ı Hakk'tan tecellî edecek ilâhî vâridâtları gözetebilmek için sırrlarınızı takviye edin. Şeriat, tarikat ve hakikate göre zuhur edecek vâridâta sırrlarınızı hazırlayın. Murâbatasız müsâbere, müsâberesiz de murâbata olmaz. Bunların eksiksiz ve semereli bir şekilde yapılabilmesi seyr-ü sülûk ile mümkündür. Kul ancak böyle manevî bir terbiye ile hâl ve makamları sonuna kadar aşabilir."⁸

Bu ayette söz konusu olan "râbita"nın ne demek olduğu hususunda müteber âlimlerimizin yorumlarını zikredecek olursak:

8 Ömer Ziyâüddîn Dağistânî, Tasavvuf ve Tarikatlarla ilgili Fetvalar, çev. İrfan Gündüz - Yakup Çiçek, Seha Neşriyat, Ankara 1986, s. 148

İmam Nesefî râbitû emrini: "Cihat sırasında Allah'ın düşmanları karşısında direnin, geri çekilmeyin. Cihat için hazırlıklı ve uyanık bulunun. Sınır ve nöbet yerlerinde direnip bekleyin, nöbetinizi ihmal etmeyin. Oralarda atlarınızı, her türlü silâhlarınızı, savaş araç ve gereçlerinizi sağlama alın. Sürekli teyakkuz hâlinde bulunun ve her an savaşa çıkacakmış gibi hazır olun"⁹ şeklinde açıklamıştır.

Fahraddin Râzî de: "Hak Teâlâ'nın "nöbet beklesin" emri ile ilgili iki görüş vardır:

1- Bu, o kimselerin atlarını hudutlardaki nöbet yerlerine, karakollara bağlamalarından ibarettir. Onlar atlarını, hasım tarafların her biri, diğeriyle savaşa hazır olacak bir şekilde atlarını bağlarlar ve beklerler. Nitekim Cenâb-ı Hak, "ve (cihad için) bağlanıp beslenen atlar hazırlayın ki bununla, Allah'ın düşmanlarını ve sizin düşmanlarınızı korkutasınız" (Enfâl, 60) buyurmuştur. Hz. Peygamber (s.a.s)'den: "Allah yolunda kim bir gün bir gece hudut nöbeti tutarsa, bir ay ihtiyacı dışında devamlı namaz kılan ve bozmadan oruç tutan kimsenin (ibâdeti) gibi ibâdet etmiş olur" dediği rivayet edilmiştir.

2- Murâbata, bir namazdan sonra diğer namazı beklemek manasına gelir. Bunun böyle olduğuna şu iki husus da delâlet etmektedir:

a) Ebu Seleme İbn Abdurrahman'ın şöyle dediği rivayet edilmiştir:

"Hz. Peygamber (s.a.s) zamanında, murâbata yapılan (hudut nöbeti beklenen ve kendisi için hususî atlar hazırlanan) bir savaş yoktu. Binâenaleyh bu âyet ancak, bir namazı kıldıktan sonra diğer namazı bekleme hakkında nazil olmuştur."

b) Ebu Hureyre (r.a)'nin, namazdan sonra diğer namazı beklemeden bahsedip, sonra üç kere, "Dikkat edin, ribât işte budur!" dediği rivayet edilmiştir.

Bil ki bu lâfzı, zikredilen bu manaların hepsine birden hamletmek mümkündür. "Ribâtın kökü bağlamak manasına olan "râb" etmek-

9 İmam Nesefî, Nesefî Tefsiri (Medarikü't Tenzi'l- ve Hakaiku't-Te'vil), Ravza Yayınları: 2/490-491

tendir. Nitekim bir şeye sabreden kimseye, "Kalbini ona bağladı" denilir. Başkaları, bu kelimenin "devam ve sebat etme" demek olduğunu söylemişlerdir ki bu mana, bizim söylediğimiz sabretme ve kalbi bir şeye bağlama manası ile alakalıdır. Sonra bu sebat ve devam, cihâd için olabileceği gibi, namaz için de olabilir."¹⁰

Sonuçta Murabata - râbîta iki türdür:

1. Yukarıda söylediğimiz, İslam ülkesinin sınır boylarında nöbet tutmak ve düşmana karşı uyanık olmak. Bu mana murabatanın hakiki manasıdır.

2. Nefsin hilelerine karşı uyanık olmak. Bu da murabatanın mecazi manasıdır. Bu manada olarak Hz. Peygamber (sav) de şöyle buyurmuştur: "Bir namazın ardından diğerini beklemek ribat/rabita kabilindendir." "Size Allah'ın hatalarınızı ne ile sileceğini, derecelerini ne ile yükselteceğini söyleyeyim mi? Evet, buyur, söyle dediler. Zor şartlarda dahi mükemmel bir abdest almak, mescitlere doğru çok adım atmak, bir namazın ardından diğerini intizar etmek... İşte ribat/rabita budur, ribat/rabita budur, ribat/rabita budur"¹¹

Günümüz müfessirlerinden Vehbe Zuhaylî de der ki: "**Sabredin yani isabet eden ağır işlere karşı nefsinizi tahammülsüzlükten alıkoyun, dinî yükümlülükleri yerine getirmeye katlanın. Sabır yarışı yapın. Savaşta karşılaştığınız sıkıntılara kâfirlerden daha çok sabırlı olun, sabırda onları geçin. Onlar sizden daha ileri derecede sabredenler olmasınlar. Nöbet beklesin; ribat yapın, yani cihad için serhadlerde düşmana karşı gaza yapmak için gözetleyiciler ve nöbetçiler olarak yer tutun. Allah'tan korkun,**

kendinizi Allah'ın gazabından ve hiddetinden uzak tutun ki felah bulasınız, felahı umabilesiniz. Felah, cennete nail olmak, cehennemden kurtulmak ve kastolunan amelleri yapabilmektir."¹²

Ribat veya râbîta cihadla, sabırla, ibâdetlere bağlanmakla ilgili kavramlardır. Tasavvufçuların anladığı gibi bir anlam taşımamaktadırlar. Ne peygamberimiz, ne sahabeler, ne de sonradan gelen büyük âlimler böylesine bir râbîta yapmamışlardır. Bu anlamda râbîta, sonradan uydurulmuş bir şeydir. Bu âyet aynı zamanda mü'minlere, birbirlerine bağlanmalarını, birbirlerine destek olmalarını, toplu bir şekilde İslâm ümmeti bağını güçlendirmelerini de emretmektedir.

Görüldüğü gibi ribat veya râbîta cihadla, sabırla, ibâdetlere bağlanmakla ilgili kavramlardır. Tasavvufçuların anladığı gibi bir anlam taşımamaktadırlar. Ne peygamberimiz, ne sahabeler, ne de sonradan gelen büyük âlimler böylesine bir râbîta yapmamışlardır. Bu anlamda râbîta, sonradan uydurulmuş bir şeydir. Bu âyet aynı zamanda mü'minlere, birbirlerine bağlanmalarını, birbirlerine destek olmalarını, toplu bir şekilde İslâm ümmeti bağını güçlendirmelerini de emretmektedir.

Nitekim Kur'an'ın birçok âyetinde mü'minlerin birlik olmaları emrediliyor, onların kardeş oldukları vurgulanıyor. Müslümanların cemaat olmalarının, Kur'an'a topyekûn sarılmalarının din ve dünya açısından sayısız faydaları vardır. İslâm, kişiyi Allah'a bağlayan ve kurtuluşa götüren bir dindir. Herkes kendi sorumluluğunu kendisi taşır. Ancak İslâm, en iyi şekilde, bir Müslüman cemaat arasında, onlarla beraber yaşanabilir.

Şeytan ve onun yardımcıları Müslümanları zayıflatmaktan ve İslâm'ın varlığını ortadan kaldırmaktan hiç bir zaman geri kalmadılar ve kalmayacaklar. Müslümanlar, cemaat halinde kuvvetli olurlar ve bu şekilde düşmanlarının zararını rahatlıkla savarlar. Rabbimiz, mü'minlerin her konuda, özellikle Allah'ın dinini koruma hususunda birbirlerine kuvvetli bağlarla bağlanmalarını, birbirlerine 'râbî' olmalarını istiyor. Bu bağ, sabır, tahammül, birbirlerinin ayıbını ve eksikliğini örtterek, birbirlerinin farklı görüşlerini hoş görerek, birbirlerinin zayıf taraflarını kapatarak olacaktır.

10 Fahrüddin Er-Râzi, Tefsir-i Kebir Mefâtihi'l-Gayb, Akçağ Yayınları: 7/299-301

11 Müslim, Tehâret, 41; Tirmizi, Tehâret, 39; Neseî, Tehâret, 106; Muvatta, Sefer, 55

12 Vehbe Zuhayli, et-Tefsiru'l-Munir, Risale Yayınları: 2/462

Sonuçta, Kur'an-ı Kerim'de zikredilen kelimeleri Arapçadaki asıl manalarından çıkarıp başka manalarda, herhangi bir delile dayanmadan kullanmak elbette ki isabetli değildir. Bu itibarla (rabitû) kelimesinden maksadın, Nöbet tutunuz demek olduğu muhakkaktır. Rabita kelimesinin aslı Kurân-ı Kerim'de ve sünnette bulunmaktadır ve hakikat ve mecaz anlamlarıyla bugünkü tarikatçıların anladığı anlamda bir râbita yoktur. Kurân-ı Kerim'de ve sünnette bulunan bir kavramı Hz. Peygamber'in ve onu izleyenlerin anladığı gibi anlamak esastır.¹³

B) "Ey iman edenler! Allah'a karşı gelmekten sakının ve doğrularla beraber olun." (Tevbe, 119)

Hâlid el-Bağdâdî, bu âyet hakkında şöyle demiştir: "Büyüklerimizden bazıları: 'Ey iman edenler! Allah'tan korkunuz ve sâdıklarla beraber olunuz.' âyetinin nass delaletiyle râbitayı isbat etmişlerdir."¹⁴

Bu hususta Ehl-i Sünnet ulemanın dediklerine bakalım: Tevbe Sûresi'nin 119'uncu âyet-i kerîmesi, Hz. Peygamber (sav)'in H. 8/M. 630 yılında tertip buyurduğu Tebuk Seferi'ne katılmaktan bilinçli olarak geri kalan Şair Kâab b. Mâlik, Hilâl b. Umeyye ve Mirâra b. Rabi' ad-

13 Büyük Kur'an şehidi Seyyid Kutub da bu âyetin tefsirinde şöyle der: "Murabata -hazırlıklı olma cihad için mevsilere yerleşmek, düşmanın saldırısına açık noktalarda direnmek. Müslüman kitle, dava yükünü omuzlamaya ve onu insanlara sunmaya çağırıldığı andan itibaren, bir an bile gafil olmamış, uyuşukluk göstermemiş ve hiçbir zaman düşmanları onları korkutamamıştır. Kıyamete kadar cihada hazırlanmaktan vazgeçmediği sürece hiçbir zaman veya mekandaki düşmanları da asla onları korkutamaz. Bu dava insanları, pratik bir hayat metoduyla yüzyüze getirmektedir. Mallarına, hayat ve yaşayışlarına hükmettiği gibi vicdanlarına da hükmeden bir metod... İyi, adil ve dosdoğru bir metod... Ancak kötülük; iyi, adil ve dosdoğru metoddan rahatsız olur. Batıl; iyiliği, adaleti ve doğruluğu sevmeyiz." (Fi Zılal-il Kur'an, c.2, s: 298-299-300, Dünya Yayınevi)

14 Esad Sahib, Buğyetü'l-vâcid, s. 73. Reşehât'taki pasajlar için bk. Herevî, Reşehât, s. 184-185

Kur'an-ı Kerim'de zikredilen kelimeleri Arapçadaki asıl manalarından çıkarıp başka manalarda, herhangi bir delile dayanmadan kullanmak elbette ki isabetli değildir. Bu itibarla (rabitû) kelimesinden maksadın, Nöbet tutunuz demek olduğu muhakkaktır. Rabita kelimesinin aslı Kurân-ı Kerim'de ve sünnette bulunmaktadır ve hakikat ve mecaz anlamlarıyla bugünkü tarikatçıların anladığı anlamda bir râbita yoktur. Kurân-ı Kerim'de ve sünnette bulunan bir kavramı Hz. Peygamber'in ve onu izleyenlerin anladığı gibi anlamak esastır.

larındaki üç zat hakkında inmiştir.¹⁵

Şeyhu'l-İslâm Ebussuûd el-İmâdî şöyle demektedir: "Ey İman edenler! Burada hitap geneldir. Bütün tevbekârlar öncelikle buna dâhildir. Bununla birlikte, özellikle Tebuk Seferi'ne katılmaktan kaçınanların amaçlandığı söylenmektedir. 'Allah'tan sakınınız.' Gerek işleyeceğinize her şeyde (Allah'dan sakınınız). Öncelikle savaşlar konusunda Hz. Peygamberle olan ilişkiler bu hitabın kapsamına girmektedir. 'Ve sadıklarla birlikte olunuz.' İmanlarında ve verdikleri sözde (onlarla) beraber olunuz. Ya da Allah'ın dini ile ilgili olarak (genel anlamda): niyette, sözde ve eylemde onlarla birlikte olunuz; veya her konuda (doğ-

ruklarla beraber olunuz.) Veyahut tevbelerinde ve bağılıklarında onlarla birlikte olunuz. Bu takdirde amaç, şu üç kişi ve benzer durumda olanlardır."¹⁶

Dolayısıyla âyetin iniş sebebi berrak bir şekilde ortadadır. Şimdi, bu âyet-i kerîmeyi başka yönlerle çekenlerin sapkınlıklarını teşhis edebilmek için onu, önceki iki âyetle birlikte tekrar inceleyelim. Allah Teâlâ, Tevbe Sûresi'nin, 117. 118 ve 119'uncu âyet-i kerîmelerinde meâlen şöyle buyurmaktadır:

Tevbe 117: "Gerçek şu ki Allah, Peygamber (sav)'i ve O'na o zor saatte uyan muhacirleri ve ensârı bağışladı. İçlerinden bazılarının kalpleri kaymaya yüz tutmuşken yine de onların tevbesini kabul etti. Çünkü O, onlara karşı şefkatli ve esirgeyicidir."

Tevbe 118: "Keza seferden kendilerini geri bırakan o üç kişinin de tevbesini kabul etti."

15 İmam Kurtubi, el-Camiu li- Ahkami'l-Kur'an, Buruc Yayınları: 8/434-435; Fahrüddin Er-Râzi, Tefsir-i Kebir Mefâtihu'l-Gayb, Akçağ Yayınları: 12/215-216

16 Ebussuûd el-İmâdî, İrşâd'ul-Akl'is-Selîm İla Mazâyâ'l-Kitâb'il-Kerîm

Dünya bütün genişliğine rağmen onların başına daralmıştı. Canları sıkıldıkça sıkılmış, ancak Allah'a sığınmaktan başka çareleri olmadığını anlamışlardı. (Nihâyet) tevbe etsinler diye Allah onların tevbesini kabul buyurdu. Çünkü elbette tevbe kabul eden ve elbette ki esirgeyen Allah'dır."

Tevbe 119: "Ey iman edenler! Allah'ın emir ve yasaklarına titizlikle uyun ve doğrularla beraber olun."

Görüldüğü üzere son âyet, öncekileri âdetâ tamamlayıcı bir anlam sergilemekte ve çok genel bir mesaj vermektedir. Dolayısıyla bu olayın gerek o günün şartlarında uyardığı izlenimler ve sebep olduğu olumsuzluklar, gerekse dünya durdukça meydana gelecek benzerlerinin neden olabileceği sonuçlar bakımından bu âyetle bizlere yöneltmiş o kadar büyük bir uyarı vardır ki bu noktayı bilinçli olarak göz ardı edip onu şu anki haliyle uygulanan râbîta uygulamasına kanıt göstermek, Allah'ın yüce kitabını ciddiye almamaktan başka bir şey değildir!

C) "Ey iman edenler! Allah'a karşı gelmekten sakının, O'na yaklaşmaya vesile arayın ve O'nun yolunda cihad edin ki kurtuluşa eresiniz." (Mâide, 35)

Muhammed b. Abdullah Hânî (ö. 1279/1862), Behcetü's-seniyye'sinde şöyle der: "Bu âyetteki mefhum mânâ umumîdir. Gelen emir vesîle aramak olduğuna göre, râbîta, vesîlelerin en faziletlisi olma durumunu kazanır. Ki bu vesîle, ya Rasulullah (sav) Efendimizdir yahut onun mânevî varisleri, nâibleridir."¹⁷

Mâide Sûresi'nin 35'inci âyet-i kerîmesi- ondan önceki iki âyet ve sonraki iki âyetle birlikte beş âyet olarak aynı olay hakkında birbirlerini

Vehbe Zuhaylî'nin yorumunu nakledelim: "Yüce Allah, mümin kullarına kendisinden korkmalarını (takva sahibi olmalarını) emretmektedir. Allah'a itaat ile birlikte söz konusu edildiği takdirde, takvadan maksat, haramlardan uzak durup yasak kılman şeyleri terketmek olur. O halde ey mü'minler! Allah'ın emirlerine bağlanmak, yasaklarından kaçınmak suretiyle Allah'ın gazabından, cezasından korkun. Ona yakınlaşmanın yollarını gereken şekilde arayın. Bu ise sizi onun rızasına ulaştıracak, ona yakınlaştıracak, cennette onun mükâfatını elde etmenizi sağlayacak olan yoldur.

tamamlayıcı şekilde inmişlerdir. Rivâyet edildiğine göre Ukl ve Urayna Kabîleleri'nden bir topluluk Medîne'ye gelerek Peygamber (sav)'i ziyaret etmiş ve Müslüman olmuşlardı. Çölün mahrumiyetinden şikâyetle bulunan bu adamlara Allah'ın Elçisi ilgi göstermiş, hem İslâm'a ısınmaları, hem de dinlenmeleri için onları Medîne dışında havadar bir yerde ağırlamak istemişti. Ne var ki bu vahşi çöl adamları konuklandıkları bu mevkide bir süre kalıp rahatladıktan sonra Rasulullah (sav) tarafından onlara, sütünden yararlanmaları için tahsis edilmiş olan deve sürüsünün çobanını öldürmüş, develeri de alıp kaçmışlardı. İşte Mâide Sûresi'nin 35'inci âyet-i kerîmesi, yakalanan bu canilere uygulanacak cezayı bildirmek üzere inerken, bu münasebetle savaşlarda

düşmana karşı nasıl davranılacağı ve Allah'ın hoşnutluğunun (başta cihad olmak üzere) çeşitli hayırlı amellerle nasıl kazanılacağı hakkında 34. 36. ve 37'nci âyet-i kerîmeler de (belki bu ilgiyle ve) bir çeşit tamamlayıcı bilgi olarak inmişlerdir.¹⁸

Meşhur müfessir İbni Kesir, ilgili ayetin tefsirinde der ki: "Süfyân es-Sevrî der ki: Bize Ebu Talha... İbn Abbâs'tan nakletti ki; burdaki 'vesileden' maksad, yaklaşmadır. Mücâhid, Ebu Vâil, Hasan, Katâde, Abdullah İbn Kesîr, Süddî ve İbn Zeyd de böyle derler. Katâde de der ki: Allah'a itaat ederek ve O'nun hoşlanacağı amelleri yaparak O'na yaklaşın, demektir. İbn Zeyd bu âyeti bu şekilde okur. Bu imamların söyledikleri konuda, müfessirler arasında bir ihtilâf yoktur."¹⁹

18 Vehbe Zuhayli, et-Tefsirü'l-Münir, Risale Yayınları: 3/436-437; İmam Kurtubi, el-Câmiu li-Ahkâm'il-Kur'an, Buruc Yayınları: 6/181-185

19 Ebu'l-Fida İsmail İbn Kesir, Hadislerle Kur'an-ı Kerim Tefsiri, Çağrı Yayınları: 5/2268-2271

17 Kadir Taşdemir, Tasavvufta Mürşid Rabitası, s.30, Basılmamış Doktora Tezi, Rize, 2010

Vehbe Zuhayli'nin yorumunu nakledelim: "Yüce Allah, mümin kullarına kendisinden korkmalarını (takva sahibi olmalarını) emretmektedir. Allah'a itaat ile birlikte söz konusu edildiği takdirde, takvadan maksat, haramlardan uzak durup yasak kılman şeyleri terketmek olur. O halde ey mü'minler! Allah'ın emirlerine bağlanmak, yasaklarından kaçınmak suretiyle Allah'ın gazabından, cezasından korkun. Ona yakınlaşmanın yollarını gereken şekilde arayın. Bu ise sizi onun rızasına ulaştıracak, ona yakınlaştıracak, cennette onun mükâfatını elde etmenizi sağlayacak olan yoldur."²⁰

"Vesile"; Allah yolunda, O'nun dininin hâkimiyeti uğrunda cihad etmektir. Vesile'nin anlamı; bazı kimselerin zannettikleri gibi, Allah ile kul arasında yaklaşıtırcı araçlar edinmek demek değildir. Allah, kuldan uzak değildir ki, Allah'a yaklaşmak için aracıya ihtiyaç olsun. Bu türden bozuk itikâdlar, insanların putlara ya da sâlih bilinen kimselere tapmaya, türbe ve mezarları ibâdetgâh edinmeye kadar götürür. Oysa Kur'an'da vesile dendiğinde anlaşılması gereken şey, bunlar değildir.

Bu Ayetteki "vesile"; Allah yolunda, O'nun dininin hâkimiyeti uğrunda cihad etmektir. Yoksa buradaki vesile'nin anlamı; bazı kimselerin zannettikleri gibi, Allah ile kul arasında yaklaşıtırcı araçlar edinmek demek değildir. Allah, kuldan uzak değildir ki, Allah'a yaklaşmak için aracıya ihtiyaç olsun. Bu türden bozuk itikâdlar, insanların putlara ya da sâlih bilinen kimselere tapmaya, türbe ve mezarları ibâdetgâh edinmeye kadar götürür. Oysa Kur'an'da vesile dendiğinde anlaşılması gereken şey, bunlar değildir. Selef-i Sâlihîn'in tefsirleri incelendiğinde görülecektir ki, vesile'nin, Allah Teâlâ'ya sâlih ameller ile yakınlaşmak dışında bir anlamı bulunmamaktadır.

Burada Allah Teâlâ'nın bizden istediği şey: O'na yakınlık kazanmak için her yararlı işe sarılmak ve bütün hayırlı yolları denemektir. Çünkü bu âyet-i kerîmedeki 'vesîle' araç demektir. Öyle ise Rabb'imizin yakınlığını ve hoşnutluğunu bizim için sağlayacak olan her şey, bu âyet-i kerîmenin kapsamı içine girmektedir.

D) "Andolsun, o kadın (Züleyha) ona (Yûsuf'a) musallat olmayı kafasına koymuştu. Eğer Rabbinin burhânını (delilini) görmemiş olsaydı, o da o kadını arzula-mıştı. İşte Biz ondan o fenalığı ve fuhşu

bertaraf edelim diye burhân gönderdik. Çünkü Yusuf, ihlâsa erdirilmiş kullarımızdandı." (Yûsuf, 24)

Bu âyeti, velîlerin tasarrufuna ve râbitaya delil olarak gösterenlerden biri olan Hâlid el-Bağdâdî, özellikle mutezilî olan Zemahşerî'yi kaynak göstererek şu açıklamaları yapmıştır: "Rûhânî imdat ve tasarrufu, tefsirlerinde açıkça ifade edenlerden birisi de "Keşşâf" sahibidir. Her ne kadar o, bu konuda orta yolu bırakıp, (müfessirlerin çoğunun rivayet etmiş olduğu) tefsiri inkâr etmişse de söz konusu metni şu şekilde eserine almıştır: "Yûsuf (as), (kadınla aynı odada kaldığı ve

onun çirkin teklifiyle karşılaştığı zaman) "sakın, sakın" diye bir ses işitti. Yûsuf (as) bu sese aldırış etmedi. Sesi ikinci sefer işitti, yine önem vermedi. Üçüncü sefer "ondan yüz çevir!" diye bir ses işitti. Bu söz de kendisine tesir etmeyince Hz. Yakub'un (as) sûreti -parmaklarının ucunu ısıtır bir halde- Yûsuf'a (as) göründü. Bu esnada Yûsuf'un (as) göğsüne eliyle vurduğu da bazıları tarafından ifade edilmiştir."²¹

Sûfiler, bu âyetteki burhân'ı, kâmil velîlerin uzaktan imdat ve tasarrufuna delil kabul etmişlerdir. Sûfilere göre râbita, bu âyetin tefsirinde açıklandığı üzere, (Yûsuf'un (as) Yakup'u (as) hayâlen görmesi gibi) mürîdin, şeyhinin hayâlini gözünde ve gönlünde taşımasıdır.²²

Bu âyette asla şu anki uygulanan haliyle râbitanın meşruluğuna asla delil olamaz şöyle ki muhakkik Ehl-i Sünnet müfessirleri âyetteki "Burhân" ifadesini şöyle izah etmişlerdir:

Fahrudin Razi der ki: "Ayetteki 'Rabbin burhanı' ile ne kasdedildiğini şöyle açıklarız: Peygamberlerin ma'sum (günahsız) olduğunu kabul eden muhakkik âlimler Hz. Yusuf'un gördüğü burhanı, birkaç şekilde açıklamışlardır.

21 Kadir Taşdemir, Tasavvufu Mürşid Rabitası, s.33-34

22 Hasan Kâmil Yılmaz, Anahatlarıyla Tasavvuf ve Tarikatlar, s.371, Ensar Neşriyat, İstanbul 2007

a) Bu, zina fiilinin haram olduğu hususundaki, Allah'ın hüccetinin ve zina edecek kimseye terettüb eden cezanın bilinmesidir.

b) Allah Teâlâ, peygamberlerin nefislerini kötü huylardan temizlemiştir. Hatta Allah'ın, peygamberlerin yakın arkadaşlarının nefislerini bile, böyle kötü huylardan temizlediğini söyleyebiliriz. Nitekim Cenab-ı Hak, "Ey ehl-i beyt, Allah sizden ancak kiri gidermek ve sizi tertemiz yapmak diler" (Ahzab, 33) buyurmuştur. Binâenaleyh burada Hz. Yusuf'un gördüğü bildirilen ilahî burhandan maksad, peygamberler için güzel huyların tahakkuk etmesi, onları öyle kötü işlere yönelmekten alıkoyan hallerin hatırlatılmasıdır.

c) Hz. Yûsuf (a.s), odanın tavanında, "Zina'ya yaklaşmayın. Çünkü o, şüphesiz ki hayâsızlıktır, kötü bir yoldur" (İsra, 32) ayetini yazılı olarak gördü.

d) Bu, fuhşiyatı işlemeye mâni olacak olan "nübüvvet"tir. Bunun delili, peygamberlerin, insanları kötülüklerden ve rezil-ü rüsvay eden şeylerden men etmek için gönderilmiş olmalarıdır. Dolayısı ile eğer peygamberler, kendileri her türlü kötülük ve fuhşa yönelirken, insanlara bunu yasaklamaya kalkıştırlarsa, "Ey iman edenler, niçin kendinizin yapmadığı şeyleri söyleyip emrediyorsunuz? Yapmayacağınızı söylemeniz, en şiddetli bir buğz bakımından Allah indinde büyüktür" (Şaff, 2-3) ayetinin muhtevasına girmiş olurlar."²³

Hâlid el-Bağdâdî'nin, yukarıdaki âyette geçen burhân kelimesini "Yakup"un (as) sûretinin görünmesi" şeklinde yorumlarken Zemahşerî'yi refere etmesi çok mânidardır. Sanki bakınız mutezilî olan Zemahşeri bile buna inanıyor, siz nasıl inanmazsınız imasında bulunmaktadır. Halbuki Zemahşeri böyle diyenler var diyerek onları eleştirmek için yazmıştır. Çünkü Zemahşeri'nin konuyla ilgili ayetin tefsirinde

Âyet-i kerîmedeki burhan ifadesini sırf râbîta için bir kanıt olarak ileri sürmek; ya da genelliğini kabul etmekle beraber hiç bir alâka yokken onu râbîta ile iliştmek ve hele bütün bunların ötesinde, râbîtayı meşrulaştırmak için ayetleri alet etmek, iki ihtimali ortaya getirmektedir: Birincisi: İslâm'ı çarpıtmak, onu içeriden çökertmek için amaçlı yapılan düşmanlık ve ikincisi bilgisizlik ya da bilgi yetersizliğidir.

aynen şu ifadeler bulunmaktadır: "Âyette geçen "burhan" kelimesi şu şekillerde açıklanmıştır: Yusuf (a.s.) bir ses duydu, 'Aman kadına yaklaşma!' diye, ama aldırmadı. İkinci kez duydu, demini bozmadı. Üçüncü kez duydu, beriye çekildi ama Hz. Yakup'u parmaklarını ısırmış halde görünceye kadar bir şeyden etkilenmedi...**Bu ve bunun gibi şeyler hurafeci zorbalara tutundukları şeylerdir. Allah Teâlâ'ya ve peygamberlerine iftira bunların dini olmuştur...**"²⁴

Biraz düşünülse bunun Yusuf Suresindeki başka âyetlere de aykırı olduğu görülür. Bir âyette şöyle buyruluyor: "(Yakub) Onlardan yüz çevirdi. Vah Yusuf'um vah!" dedi. Üzüntüden iki gözüne de ak düştü. Kederi içine gömülüydü." (Yusuf 84) Bu olay, Yusuf'un, Mısır'a gelen kardeşlerinden Bunyamin'i, hırsızlık bahanesiyle alıkoymasından sonra olmuştu. Eğer Bunyamin'i Yusuf'un alıkoyduğunu bilseydi Hz. Yakub, böyle üzülmü müydü?

Şu halde âyet-i kerîmedeki burhan ifadesini sırf râbîta için bir kanıt olarak ileri sürmek; ya da genelliğini kabul etmekle beraber hiç bir alâka yokken onu râbîta ile iliştmek ve hele bütün bunların ötesinde, râbîtayı meşrulaştırmak için bu âyet-i kerîmeyi ve üstteki diğer üç ayeti alet etmek, iki ihtimali ortaya getirmektedir:

Birinci ihtimal: İslâm'ı çarpıtmak ve onu içeriden çökertmek için amaçlı düşmanlıktır ki bu ihtimali râbîta yapanlar ve yaptıranlar için düşünmek mümkün değildir.

İkinci ihtimal: Bilgisizlik, ya da bilgi yetersizliğidir; Buna bağlı şartlanmışlık altında gösterilen direniş ve inattır. Yani bu iş, esasen akıllı bir düşmanın marifeti olmasa gerektir.

Tasavvufçuların Râbîta'ya hadisler ve rivayetlerden getirdikleri delilleri ve âlimlerimizin Râbîta hakkındaki kanaatlerini önümüzdeki sayıda -biiznillah- işleyeceğiz. Selam ve dua ile...

(Devam Edecek)

23 Fahrudin Er-Râzi, Tefsir-i Kebir Mefâtihi'l-Gayb, Akçağ Yayınları: 13/ 209-210-211

24 Zemahşerî, el-Keşşâf, c. I, s. 467, el-Matbaat'uş-şarkıyye

Allah'ın Dediği Olur

Mücahit Aydın ASLANTAŞ
mayaslantas@gmail.com

Allah'ın dediği olur. Ne güzel bir cümledir bu. Sözün bittiği yerde insanın ağzından dökülür. Kimine göre çaresizlikten, kimine göre ümitten, kimine göre korkudan, kimine göre şükürden doğar. Bu sözün herkes için farklı bir ruh halini yansıtarak anlam bulduğunu zamanla öğrendim. Ama değişmeyen tek kural Allah'ın kaza ve kaderine teslimiyetin dilden dökülüştü. "Allah'ın dediği olur" sözü belki son noktaydı ötesi yok demektir.

Bu cümleyi çocukluğumda bir kamyonun arkasında okumuştum. Uzun yola çıkan o şoför için bu ifadenin anlamı; tedirginliği, kaygıyı ve korkuyu bir kenara bırakıp Allaha tevekkül ederek yola çıkmasıydı. Tedbir kavramı bu tevekkülün bir parçası olmalıydı. Tedbir elbette ki takdirin önüne geçemez. Ama tedbir mutmainliği ve vicdani rahatlığı getirir. Elinden geleni yapıp iç huzuru ile gerisini Allaha bırakarak, Allah'ın takdirine boyun eğerek imani bir noktada bulunmak, teslimiyetin bir ifadesidir.

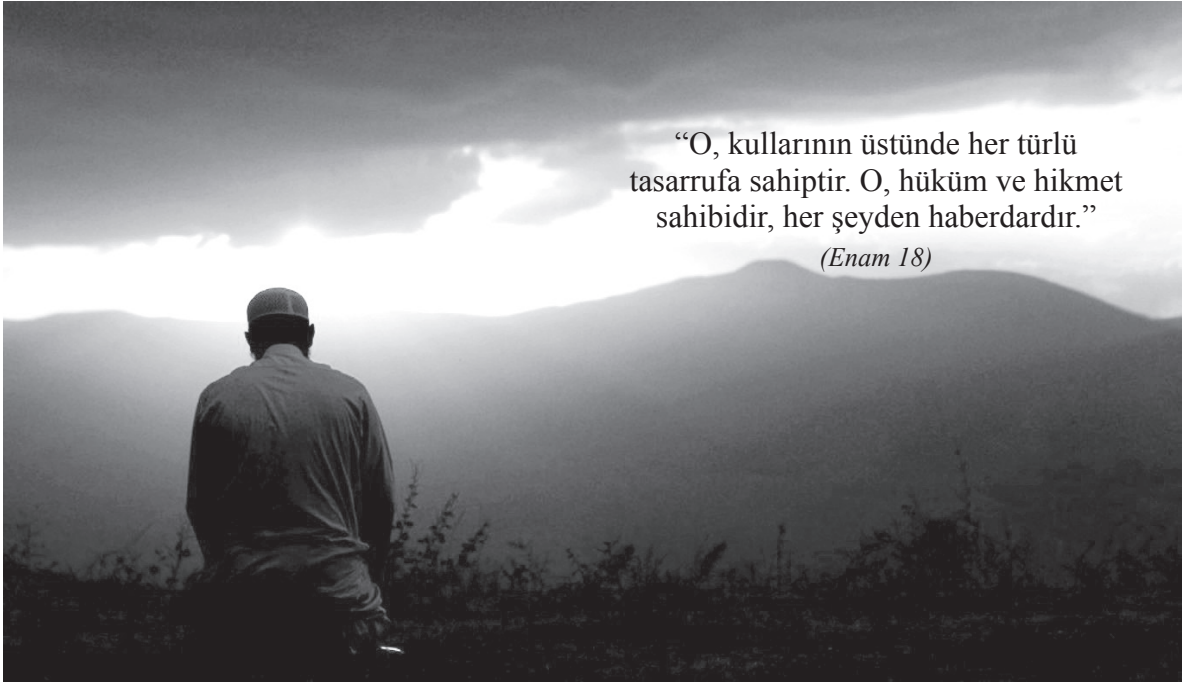
Kuranın dizilişindeki ilk sure olan Fatiha'nın ilk ayetinde, Allahu Teâla Alemlerin Rabbi ifadesi ile başlangıç yapar. Alemlerin Rabbi demek,

yaratılan tüm varlık aleminin tek hükümranı Allah demektir. Tek otorite, tek hüküm sahibi olan demektir. Bu başlangıç ile tüm otoritenin kendisine ait olduğunu, söz sahibi olanın kendisi olduğunu bize ilan eder. Devamında Rahman olduğunu (dünyada yarattıklarına merhamet eden), Rahim olduğunu (müminlere dünya ve ahirette rahmet eden) ve din gününün sahibi olduğunu (Ahirette hesap ve yapılanların karşılığı-nı vermeyi) bize bildirir. Devam eden ayette tüm Müslümanlar olarak bizler bu otoriteyi tanıdığımızı; ibadet, kulluk ve yardımını Allahtan beklediğimizi ifade ederiz. Yani konumuza başlık olan "Allah'ın dediği olur" sözünü kabul ve tasdik ederiz.

Allah'ın dediğini kabullenebilmek, imtihan bilincinde olmak demektir. Allah'ı tanımak demektir. Ne yaparsak yapalım son sözü Allah'ın söyleyeceğini bilmek demektir. Hayatımızın her aşamasında, her durum ve şartta yaptıklarımıza Allah'ın müdahil olduğunu kabul etmek demektir.

Allah'ın dediğini kabullenebilmek, imtihan bilincinde olmak demektir. Allah'ı tanımak demektir. Ne yaparsak ya-

palım son sözü Allah'ın söyleyeceğini bilmek demektir. Hayatımızın her aşamasında, her durum ve şartta yaptıklarımıza Allah'ın müdahil olduğunu kabul etmek demektir. Kuranda Rabbimiz kendini bize tanıtırken keskin ifadeler ile bu söze devamlı vurgu yapar. Bazen bizim irademize, tercihlerimize, niyetlerimize, yaptıklarımıza ve yapacaklarımıza karşı bizi birey olarak karşısına alır, muhatap olur:

“O, kullarının üstünde her türlü tasarrufa sahiptir. O, hüküm ve hikmet sahibidir, her şeyden haberdardır.”

(Enam 18)

“Bilmez misin, göklerin ve yerin mülkiyet ve hükümrânlığı yalnızca Allah’ındır?” (Bakara 107)

“O, kullarının üstünde her türlü tasarrufa sahiptir. O, hüküm ve hikmet sahibidir, her şeyden haberdardır.” (Enam 18)

Allah’ın hükmüne, kararına ve kulları hakkındaki tasarrufuna boyun eğmek, kabullenebilmek imani yakınlıkla doğru orantılıdır. Konu, iman ile bağlantılı olunca ve iman sahiplerine yönelik imtihan süreci gündemde ise; Rabbimiz şefkat ile müjde ile yaklaşır kuluna:

“Onlar öyle kimseler ki, Allah anıldığı zaman kalpleri titrer; başlarına gelene sabrederler, namaz kılarlar ve kendilerine rızık olarak verdiği miz şeylerden (Allah için) harcarlar.” (Hac 35)

“Kim sabreder ve affederse şüphesiz bu hareketi, yapılmaya değer işlerdendir.” (Şura 43)

“Sizin yanınızdaki (dünya malı) tükenir, Allah katındakiler ise bakidir. Elbette sabırlı davrananlara yapmakta olduklarının en güzeliyle mükâfatlarını vereceğiz.” (Nahl 96)

“Sen Rabbinin hükmünü sabırla bekle. Balık sahibi (Yunus) gibi olma. Hani o, dertli dertli Rabbine niyaz etmişti.” (Kalem 48)

“Mallarınız ve çocuklarınız ancak birer imtihandır; Allah katında ise büyük bir mükâfat vardır.” (Tegabun 15)

“Durum öyledir. Her kim Allah’ın hükümlerine saygı gösterirse, şüphesiz bu, kalplerin takvasındandır.” (Hac 32)

Bir teselli sözü olarak her zaman karşımıza çıkmıştır bu söz. Tıpkı “Hayırlısı olsun”, “Vardır bunda da bir hayır” ya da “Takdiri ilahi” sözleri gibi. Bazen alınamayan bir intikamın güçsüz kalındığı bir noktada, Allaha havale sözüdür. “Allah intikam sahibidir. Ben derdimi ona havale ettim, ben o şahsı Allaha havale ettim” sözleriyle bağlantısı vardır. Allah’ın adaletine güvenme, Allah’ın ahirette hesabını görme’ye olan inançtır.

Bazen çok uğraşıp ta başarılamayan ama elinden geldiğini yaptığına inanan insan için Allah’ın takdirine kendisini bırakarak iç huzuru yakalama gibi bir anlam taşır. Bazen evladı için gelecek, kimlik, kişilik kaygısı taşıyan bir annenin ince bir yakarışının adıdır. Bir memur için mevki ve makam, bir esnaf için daha garantili bir hayat, bir öğrenci için kariyer ve diploma beklentisinde Allahtan bir hayır beklemenin adıdır. Bazen bir hasta için şifanın adıdır. Başımıza gelen sıkıntı ve belalar, bazılarının ağırdır ve diğer insanların imtihanı “oda bir şey mi” derirtecek kadar hafiftir. Her durumda Allah’ın dediği olur.

İstediğimiz hesabı yapalım, istediğimiz düşünceye sahip olalım gerçekleştirmeye bir adım bile yaklaşırsak o an ilahi takdir ne ise o olur.

Allah'ın dediği ne ise, hükmü ne ise, kararı ne ise o olur. "Hayırlısı" kelimesi o yüzden önemlidir. Çünkü hırsı dizginler, yüreği yakmaz ve olgunluk göstergesidir. İmtihanlar insanı olgunlaştırır ve özüne döndürme amaçlıdır. Çünkü Allah katında bir çöp kadar değeri olmayan dünyaya Allah'ın bakmamızı istediği gibi bakmamızı sağlar.

Değerli olanın adını koyar Allah. Katında değerli olana yönlendirir ve hayırlısı ne ise bize onu takdir eder. Korumak ister, affetmek ister, hatadan dönmemiz için, tövbe etmemiz için mühlet verir. Hatalarımızdan ders çıkarıp tekrar kendi yoluna girmemizi ister. Hakkımızdaki hükmüne, daha güçlü, daha bilinçli, daha olgun, daha severek razı olmamızı ister. Sever bizi devamlı da sevmek ister. Sevdiği için korur. Nefsimize ağır da gelse adını kendi koyar, bizi uymaya yönlendirmek ister. Bir suyun istikametini belirleyip akacağı yönü belirlediği gibi bizi kendine yönlendirir. Kendi mecrasında kendi koyduğu kurala göre akmamızı, hayatımızı sonlandırmamızı ister, her ne kadar bendini aşmaya çalışan su gibi olsak ta.

Allah insanı irade sahibi olarak yaratmıştır. İnsan daha dünyaya gönderilmeden, kendi hür iradesi ile kulluk sürecine ve her türlü imtihana açık olduğuna, karşılığında Allah'ın rızasını ve cenneti kazanmak adına evet demiştir:

"Biz emaneti, göklere, yere ve dağlara teklif ettik de onlar bunu yüklenmekten çekindiler, (sorumluluğundan) korktular. Onu insan yükledi. Doğrusu o çok zalim, çok cahildir." (Ahzab 72)

İyiliği de kötülüğü de yaratan Allah'tır. İnsan iradesiyle iyiliği tercih eder ve kendisine bahş-

dilen güzel hasletleri kullanırsa, Allah'ta o kişi için iyiliği yaratır. Aynı durum kötülük içinde geçerlidir. Allah, insanın cüzi iradesini kullanma yönüne göre hayır ve şerri yaratır. Tercihlerimiz ve davranış biçimlerimizden sorumlu olduğumuz için ceza ve mükâfatta buna bağlıdır. İnsan kendisine verilen iradeyi ve diğer meleke-leri yanlış yönde kullanma ihtimaline karşı (ki mutlaka kullanacaktır) Rabbimiz uyarılarına en başından devam etmiştir. Ayetin devamında:

"(Allah bu emaneti insana vermek suretiyle), münafık erkeklere ve münafık kadınlara, müşrik erkeklere ve müşrik kadınlara azap edecek, inanan erkeklerin ve inanan kadınların da tövbesini kabul edecektir. Allah bağışlayandır, merhamet edendir." (Ahzab 73)

Allah, hür irade ile birlikte davranış şekillerimizi belirleyen akli, muhakemeyi, vicdanı, sağduyuyu ve kalbi yönelişimizi fitrata uygun olarak bizlere vermiş ve bu değerleri doğru yönde kullanan kullarına ilave olarak basiret üzere hikmeti yani akli melekeleri istikamet üzere doğru kanalize etme bilgisini de bahşetmiştir:

"Allah hikmeti dilediğine verir. Kime hikmet verilirse, ona pek çok hayır verilmiş demektir. Ancak akıl sahipleri düşünüp ibret alırlar." (Bakara 269)

Kendisine hikmet verilmemiş, akıl sahibi olmayan insanlar; Allah'ın kendileri hakkındaki hükmü algılayamazlar. Sabredemez, şükredemez ve isyana varan davranışlar sergilerler:

"İnsan, hayır (mal, mülk, genişlik) istemekten usanmaz. Fakat başına bir kötülük gelince umutsuzluğa düşer, yıkılır." (Fussilet 49)

"Eğer hak onların arzularına uysaydı, göklerle yer ve onlarda bulunanlar elbette bozulur giderdi. Hayır, biz onlara şereflerini (Kur'an'ı) getirdik. Onlar ise bu şereflerinden yüz çeviriyorlar." (Mü'minun 71)

İnsan hayır umarak yaptığı bir amelden ya da doğru gördüğü davranış biçiminden olumsuz ve hoşuna gitmeyen bir sonuçla karşılaşınca umutsuzluğa kapılır. Ama sonrasında isteğinin olmamasının kendisi için bir hayır olduğunu anladığında "İyi ki olmamış, Allah beni korumuş" ifadelerini kullanır. Kendisi için iyi olanın, hayırlı olanın murad edildiğini başta anlayamaz. "Savaş, hoşunuza gitmediği halde üzerinize yazıldı (farz kılındı). Olur ki hoşunuza gitmeyen bir şey, sizin için hayırlıdır ve olur ki, sevdiğiniz şey de sizin için bir şerdir. Allah bilir de siz bilmezsiniz." (Bakara 216)

"İyi ki öyle olmamış" sözü, onun için keşke sözünden daha değerlidir. İnsan korunduğunu anlar. Allah'ın yanında olduğunu anlar. Keşke'ler, eğer insanı teslimiyet ruhu ile özüne dönüşüne vesileyse duyulan pişmanlık Rabbini memnun eder. "Dert verip derman aratmasın" deriz ya. Derdi veren Allah, kuluna dermanı da verir. Dermanı anladığımız kesin çözüm ise, bir iyileşme ise, bir sonuç ise, burada tekrar Rahman devreye girer, iman kelimesiyle bizi baştan revize eder. Takvayı, imanı, sabrı, şükrü kalbimize okur. Rahmetiyle bizi kuşatır ve yine söz onundur. "Allah'ın dediği olur", "Her nefis ölümü tadacaktır. Sizi bir imtihan olarak hayır ile de şer ile de deniyoruz. Ancak bize döndürüleceksiniz." (Enbiya 35)

Acımasız değildir bu aşamada, çünkü imtihan ettiği kulunu yalnız bırakmaz. Tekrar oku-

Her şey Allah'ın iradesinde ve kontrolünde gerçekleşir. O'nun izni dahilinde insan kendisi için yaratılmış kaderi yaşar. İnsanın başına gelen hayır ve şer Allah'tandır. Yaratılan her şey belirlenen zaman ve mekânda hayat bulur. İnsana isabet eden sıkıntılar ve ağır imtihanlar bir kader üzere yaratılmış ve imtihan gerçeğini vurgulamak üzeredir. Takdire boyun eğip kabullenmek ve imtihan bilincinde olup tevekkül etmek Allah'ı hoşnut eden davranışlardır.

masını çok istediğimiz sonuç ya da derman, bazen bize verilir ama biz daha sonra anlarız o sonucun derdimizin dermanı olmadığını. Çok istediğimiz, aceleci olduğumuz için verilmiştir ve sebebi imtihandır. Sonucuna da katlanmak zorunda kalırız. Sabırsız ve aceleci nefsimizin her daim imtihanda olduğunu bize öğretmek ister Rabbimiz. "Yoksa insana 'her arzu edip dilekte bulunduğu' şey mi var?" (Necm 24)

Kısacası, her şey Allah'ın iradesinde ve kontrolünde gerçekleşir.

O'nun izni dahilinde insan kendisi için yaratılmış kaderi yaşar. İnsanın başına gelen hayır ve şer Allah'tandır. Yaratılan her şey belirlenen zaman ve mekânda hayat bulur. İnsana isabet eden sıkıntılar ve ağır imtihanlar bir kader üzere yaratılmış ve imtihan gerçeğini vurgulamak üzeredir. Takdire boyun eğip kabullenmek ve imtihan bilincinde olup tevekkül etmek Allah'ı hoşnut eden davranışlardır. "De ki: "Allah'ın bizim için yazdıkları dışında, bize kesinlikle hiçbir şey isabet etmez. O bizim Mevla'mızdır. Ve müminler yalnızca Allah'a tevekkül etmelidirler." (Tevbe 51)

Vefâtının 1. Yıldönümünde Muhammed Kutub

Ubeydullah TOPRAK

4 Nisan 2014'te haber ajansları **"Şehid Seyyid Kutub'un kardeşi ve İslam dünyasının önemli düşünürlerinden Muhammed Kutub, 95 yaşında Suudi Arabistan'ın Cidde şehrinde Uluslararası Tıp Merkezi'nde hayatını kaybetti"** şeklinde son dakika haberini vermişlerdi.

Vefâtının ardından İslam âleminin değişik yerlerinde ardından gıyabî cenaze namazları kılınan ve bilhassa Ankara'da 19 Ekim 2014 Pazar günü Müslümanlarla Dayanışma Platformu tarafından tertiplenen -bu konuda Türkiye'de hatta belki de dünyada ilk olması muhtemeldir- Muhammed Kutub Paneli ile bu müstesna âlimimiz anılmıştı.

Bu yazı, vefâtının 1.yıldönümünde hayatı ve eserleriyle Türkiyeli Müslümanlara çok şey kazandıran Muhammed Kutub'u hatırlamaya ve tekrar eserlerine yöneltmeye vesile olursa kendimizi bahtiyar addedeceğiz.

HAYATI

Kutub ailesi, Allah (c.c.)'ın İslam dünyasına, hatta tüm insanlığa davetçi olarak, özellikle son yüzyıla bahşettiği bir ailedir. M. Beşir Eryarsoy hocamızın cümleleriyle, **"Dört Tayf"** bu ailenin ikisi erkek ikisi kız dört kardeşin adeta özel adı olmuştu.¹ Dördünün katılımıyla yazdıkları bir kitap önce bu ad ile yayınlandı. Sonra da Müslümanlar onları bu isimle tanıdı ve tanımladı.

"Tayf" ışık huzmesi, kollara ayrılan ışık demetinin her bir kolu anlamına gelmekte.

Dört kardeşle, yapıp ettikleriyle, bıraktıkları miras ile birebir örtüşen bir benzetme. Kimdi bu "dört tayf", etraflarını nurla aydınlatan bu ışık demeti? **"Seyyid Kutub, Emine Kutub, Hamide Kutub ve Muhammed Kutub."**

İhvan'ın esin kaynağı olduğu İslamî cemaatler, Şehid Seyyid Kutub ve Emine Kutub isimlerini sık sık zikrederler. Ailenin en küçüğü Muhammed Kutub, ağabeyi kadar aktiviteye sahip olmasa da bir mütefekkir olarak yer aldığı tebliğ çalışmasında, davetçi sıfatına hayli layıktır.

Muhammed Kutub, 1919 yılında Mısır'ın Asyut şehrinde dünyaya geldi. Abisi Seyyid Kutub, 1906 doğumlu olduğuna göre aralarındaki yaş farkı 13 yıldır. Seyyid, Emine, Nefise ve Hamide kardeşlerin en küçüğü olan Muhammed Kutub, liseden sonraki eğitimine Kahire Üniversitesi'nde devam eder. Okuduğu bölüm İngiliz edebiyatıdır. Üniversite yıllarında bir yandan psikoloji üzerine eğitim görürken, öte yandan da İslami araştırma ve incelemelerde bulunmuştur.

Muhammed Kutub'un fikri yapısının gelişmesi ve eğitiminde kendisinden 13 yaş büyük olan ağabeyi Seyyid Kutub'un çok önemli bir etkisi oldu. Muhammed Kutub kardeşi Seyyid için; **"Lise yıllarına geldiğimde beni fikir tartışmalarının yapıldığı toplantılara götürerek, düşünce ve gönül dünyamı etkiledi"** demişti.

¹ <http://www.medeniyetvakfi.org/vakif/2012-09-21-07-39-00/yazanlarimiz/m-besir-eryarsoy/dort-tayf-in-ikincisi-muhammed-kutub-da-rabbine-dondu-2>

Kutub ailesinin yaşadıkları Asr-ı Saadet döneminde Yasir ailesinin Ebu Cehil'den çektikleriyle karşılaştırılmıştır. Seyyid Kutub'un yaşadıklarını kardeşi Muhammed şöyle anlatıyor: "Amerika'dan döndükten sonra 1949 ve 1950 yıllarında iki yıl boyunca devamlı bir şekilde tutuklanma ve sorgulanma tehlikesiyle karşı karşıya kaldı. Seyyid iki önemli problemle karşı karşıyaydı. Birincisi, batıla karşı başlattığı amansız mücadele. İkincisi ise kaynaklarının ve özgürlüğünün kısıtlanmasıydı. Bir müddet sonra ikimiz de tutuklandık. Ben kısa bir hapis sürecinin ardından serbest kaldım. Ama Seyyid özgürlüğüne kavuşamadı. Askeri hapishane de kaldığım süre beni çok değiştirdi. Hapisten önceki yıllarımda şiir, edebiyat ve sanata daha fazla yatkındım. Sonradan eğilimlerim değişti."²

Muhammed Kutub, ağabeyi Seyyid Kutub ile birlikte hükümeti devirmek istediği ve Mısır'ın politik ve kültürel liderlerine yönelik suikast tertipçiliğinde bulunduğu iddiası ile tutuklandı. Ağabeyi idam edilirken o hapis cezasına çarptırıldı. 1966'dan 1972'ye kadar cezaevinde yattı. Ardından diğer Müslüman Kardeşler üyeleri ile birlikte Suudi Arabistan'a iltica etti.

Muhammed Kutub, Suudi Arabistan'da bulunduğu yıllarda Seyyid Kutub'un kitaplarını düzenledi ve bastırdı. Cidde'deki Kral Abdülaziz Üniversitesinde ve Mekke'deki Ümmül Kura Üniversitesinde İslamiyet- Mukayeseli Dinler profesörü olarak öğretimde bulundu. Ayrıca Muhammed Kutub akademik çalışma yapan öğrencilerin araştırmalarını yönetmiştir.

Hayatını ilim ve irşada adanmış bir mütefekkir olarak tarif edilen ve uzunca bir süredir Medine'de sürgün yaşayan Muhammed Kutub, yakın zamanda Cidde'de kaldırıldığı hastanede 4 Nisan 2014 tarihinde cuma sabahı 95 yaşında hayatını kaybetti. Muhammed Kutub, 5 Nisan 2014'te Mekke'de defnedildi.

Fikirleri, Kitapları ve Eserlerinden İktibaslar

Muhammed Kutub, son asrımızda yüz yıla yakın ömür yaşamış değerli âlimlerimizden biriydi. Diğer kardeşleri Emine ve Seyyid gibi hayatı çok zorlu bir süreçten geçmiştir. Söylediklerinden dolayı ağabeyi ve ablası gibi gerek zindan gerekse de diğer türlü baskılara maruz

kaldı. Zaten bu, Allah'ın yeryüzüne koyduğu kanunlardan biridir. Zalim ve tağut olan idareciler kendilerine dalkavukluk edecek kişilerin olmasını isterler. Bu istekleri eğer kabul edilmezse ya zindan ya da sürgün veya da daha farklı sindirme yollarına başvurulur.

İşte Muhammed Kutub bunları yaşamış ve kendisinden önceki Rabbani âlimlerin izini devam ettirmiştir. Yazdığı eserler ile İslam dünyasında geniş yankı uyandıran âlimlerden biridir. Türkçeye de çevrilen eserleri vasıtasıyla birçok Müslüman da İslam Düşüncesi'nin oluşumunda büyük emekleri olan âlimlerden biridir.

M. Beşir Eryarsoy hocamızın 'Muhammed Kutub' Panelinde ifade ettiği üzere: "Bizim neslimizde milliyetçi mukaddesatçılıkla malul, İslam devleti deyince tatilin Pazar değil Cuma olmasını anlayan bir İslam bilincinden; saf, arı, duru Tevhidi istikameti yakalamamızda Altmışlı yıllardaki Seyyid Kutub'un **"Yoldaki İşaretleri"** ile, Muhammed Kutub'un **"Biz Müslüman mıyız?"** kitapları çok etkili ve sarsıcı olmuştur. Muhammed Kutub ve Seyyid Kutub Türkiye içindeki bir takım çevrelerce de haksız yere mezhepsiz, Amerikancı, Osmanlı düşmanı gibi saçma sapan ilmi mesnedlerden yoksun ithamlarla yaftalanmaya çalışılarak kitaplarının halk tarafından okunmaması sağlanmak istenmiştir."

Bütün bu engellemelere rağmen 1960 sonrası İslami hareketlerde Muhammed Kutub'un büyük etkisi olmuş, Kutub'un her bir eseri pek çok yerli yazarlarca tercüme edilmiştir. Muhammed Kutub, İslami hareket önder ve eylemci-

2 <http://www.dunyabulteni.net/haber/294322/muhammed-kutub-vefat-etti>

lerince kılavuz mertebesine konmuş ve İslami hareket mensuplarının fikri oluşumlarını şekillendirmiştir.

Muhammed Kutub, eserlerinde bir taraftan Batı kültürü ve uygarlığının belli başlı ilkeleri ve batı düşüncesinin kilometre taşı mesabesindeki fikrî akımları ve ideolojileri ile bunların belli başlı kişilikleriyle hesaplaşırken, emperyalizmin İslâm ümmetine maliyetini çeşitli bakımlardan ele alıp gözler önüne sermekte; Diğer taraftan da Müslüman ümmete çıkış yollarını göstermekte, bu yolları gösterirken İslâm tarihinden dikkatle seçtiği önemli örneklerle dayanarak ümmetin yeniden dirilme ve ayağa kalkma potansiyeline sahip olduğunu fakat bunun için gerekli gücü elde etmek için çok yönlü ve yoğun topyekûn bir çabaya ihtiyaç olduğunu vurgulamaktadır.

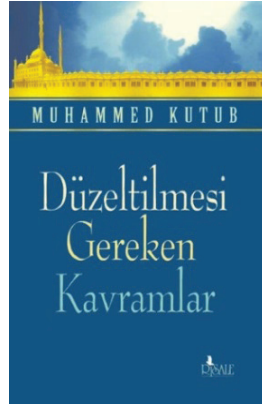
Bu çerçevede **Çağdaş Fikir Akımlarını** ve bunların öncülerini tanımlayıp eleştirmekten tutun, **İslâm'ın Etrafındaki Şüpheleri** cevaplandırmaya, **Yirminci Asrı, Modern Câhiliyye** diye tanımlayacak kadar kendinden emin ve **"Haydi Tih'den Çıkalım"** diyecek kadar kendisine ve ümmetine güvenen bir yol gösterici idi.

Kutub'un eserlerini dikkatle okuyan bir kimse, aynı zamanda ağabeyinin izinde iyi bir Kur'ân öğrencisi, iyi bir tarih yorumcusu, yorumlamak bilmeyen bir davetçi ve tebliğci, Bosna-Hersek'ten tutun da Afganistan'a kadar, irili ufaklı türlü İslâmî hareketlere varıncaya kadar ümmetin meseleleriyle yakından ilgilendiğini, hatta çeşitli öğrenim düzeylerine ders kitapları hazırlayacak kadar yeni yetişen neslin eğitimiyle yakından ilgilendiğini, doğru düşünmenin temel taşlarından birisi olan İslâmî kavramların doğru anlaşılması üzerinde büyük bir özenle durduğunu görecektir.³

Biraz da Muhammed Kutub merhumu kendi eserlerindeki ifadeleriyle tanıyalım ve bu vesileyle Türkçeye de tercüme edilen bazı eserlerini siz okurlarımıza tanıtmış olalım:

Düzeltilmesi Gereken Kavramlar⁴

Muhammed Kutub, bu eserinde Müslüman'ın her şeyden önce zihnindeki kavramları yanlış

hayatına yansması gereken bir gerçek olduğu da eserde işlenen konular arasındadır.

"Bu son yüzyılda müptela olduğumuz problemlerden biri de, insanlara abdesti bozan şeyleri anlatıyor ve bunu yüzlerce sayfada yüzlerce defa dini okullarda talebelere öğretiyoruz da "La ilahe illallah"ı bozan şeylerden söz etmiyoruz. Anlatsak da ittiba şirkine değinmeden sadece itikat ve ibadet şirkinden oluyor anlatılan. Temelden yanlış bir prensibe dayanıyor bu: İttiba şirki, milletten (dinden) çıkarmayan küfr-i amelidir!" (s.72)

"İnsanların kurtuluşunun yolu kavramların düzeltilmesi, öncelikle de "La ilahe illallah" kavramının düzeltilmesidir, dediğimiz zaman, çoklarının hayretlerinden ağzı açılıyor, inanamıyorlar! Kimilerine göre kurtulmanın yolu fakirlik ve cehaletle savaşımdır. Güçlü bir iktisat kurulması, aç yiyecek, işsize iş, okuyana okuma olanağı bulmaktır... Bazılarına göre de, çökmüş ahlakın düzeltilmesidir: Yaygın rüşvet, yalan, nifak, sahtekârlık, aksaklık, korkaklık, kişiliğin boşa verilmesi, umursamazlık... Yine bazılarına göre de, ayrılığın giderilip, birleşmenin sağlanması, safların birleştirilip, kinlerin kaldırılması ve genel uygulamanın egemen olmasıdır. Yiğınla görüşler var...

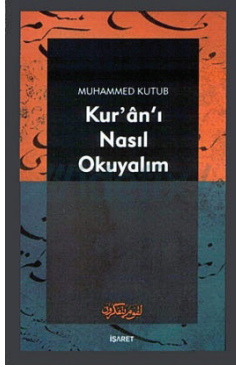
Biz de diyoruz ki: Bunların hepsi için evet, hepsi reformdur ve istenmektedir. Ama yol nasıl olacak? Tam bir yüzyıl bunların ıslahını denedik; okullar, enstitüler, üniversiteler açtık, yollar, fabrikalar yaptık, yolları taksitlerle, evleri buzdolapları, fırınlar ve televizyonlarla doldurduk. Az da değildir bu yaptıklarımız! Sonra? Sorunlarımız azalacağına büyüdü. Problemlerimiz biraz daha düğüm halini aldı. İnsanlar önünde zaaf, zayıflığımız ve pasifliğimiz arttı. Artık yalnız büyük uluslar, oburun çanağa üşüştüğü gibi üzerimize üşüşmüyor, yokluk ve zillet içindeki

3 <http://www.medeniyetvakfi.org/vakif/2012-09-21-07-39-00/yazanlarimiz/m-besir-eryarsoy/dort-tayf-in-ikincisi-muhammed-kutub-da-rabbine-dondu-2>

4 Çeviren: Nureddin Yıldız, Risale Yayınları, İstanbul, 2014

kutupların insanları bile çanağa ilk uzananlar, mal ve ırzlara, kana ilk koşanlar oldular.

Biz diyoruz ki: İnsanlar hayretten ağızlarını açsalar da, kızanlar inkâr etseler de, kurtulmanın yolu, "La ilahe illallah"tan başlamak üzere İslami kavramların düzeltilmesidir."(s.92-93)

Kur'an'ı Nasıl Okuyalım⁵

Muhammed Kutub, bu küçük eserinde, gündelik hayatın problemleri içinde, Kur'an'ı bir hayat kitabı olarak okumanın yollarını göstermektedir.

"Akide saf bir fikirden ibaret değildir... Vicdanlarda yer eden gizli bir duyguda değildir... Akide, bir hayat sistemidir... Bu kelimenin ifade ettiği ve taşıdığı pratik, ciddi, bilinçli ve fikri davranış gibi bütün manaları ile birlikte, akide, bir hayat sistemidir." (s. 43)

"Tarihin başlangıcından sonuna kadar insanlığın problemi, Allah'ın varlığını bilmemek ve herhangi bir şekilde ona ibadet etmemek olmamıştır. Aksine, insanların en büyük meselesi; Allah'ı hakıyla bilmemek ve bu yüzden de O'na yaraşır şekilde ibadet etmemek olmuştur: 'Onlar Allah'ı gereği gibi takdir edemediler.' 'Hayır, Allah'ın emrettiğini yerine getirmemişlerdir. (Abese, 23)" (s. 88)

"Yönetim işinin ibadet dairesinden çıkarılmasıyla İslam'ın halkalarından biri çözülürdü: Hüküm halkası. Gerçi ilk başta tamamen çözülmemişti. İnsanlar O'nun helal ve haramlarını tanıyor, ondan başkasına da itaati zorunlu görmüyorlardı. Fakat bu uygulamaya bazı zalim yöneticilerin zulmü ve baskıları karıştı. Bu karışma, uygulamayı O'nun emrettiği ve ilk dönem Müslümanlarının uyguladığı olgunluktan uzak tutuyordu. Zulüm ve baskı karışan bu uygulama uzun yüzyıllar sürdü. Nihayet, bu yüzyılda -Arap ülkelerinde olduğu gibi- O'nun dinine tamamen sırt çevrilip, yerine başka sistemler getirilince halka da sonuna kadar açılıverdi. En doğruyu söyleyen Allah Resulü'nün (s.a.) buyurduğu gibi çözülen ilk halkaydı bu: "Bu dinin halkaları tek tek çözülecektir, ilk çözülen hüküm, son çözülen de namaz olacaktır." (Ahmed'in rivayeti) Sözü ettiğimiz yönetim

işini ibadet dairesinden çıkaran sebeplerle beraber, yıkımın inanç ve ibadet kavramlarında kalması da düşünülemezdi. Normal olarak diğer amellere de sıçrayacaktı. İman ve ibadet dairesinden de derece derece çıkarıldı." (s.127-128)

20. Asrın Cahiliyesi⁶

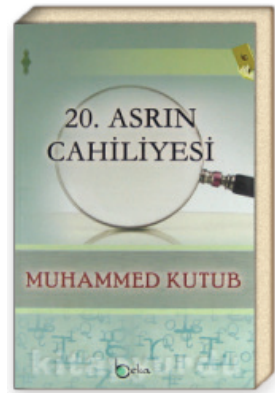
Muhammed Kutub'un, 1960'ların ortalarında kaleme aldığı 20. Asrın Cahiliyesi, eldeki baskılardan anlaşıldığı kadarı ile Türkiye'de ilk defa 1967 yılında ve Çağaloğlu Yayınevi tarafından basılmıştı.

"Aslında cahiliye -Kur'an-ı Kerim'in kastettiği gibi- Allah'ın indirdiği hükümleri kabul etmeyen, Kur'an ahkâmıyla hükmetmeyi reddeden düzenli bir sistemdir.

Yüce Allah, 'Yoksa onlar (İslam öncesi) cahiliye hükmünü mü arıyorlar? İyi anlayan bir topluma göre, hükümlerini Allah'tan daha güzel kim vardır?' buyuruyor. Cahiliye, iyi niyetlilerin sandıkları gibi, bir daha geri gelmemek üzere giden belirli bir tarihî dönem değildir.

Aksine cahiliye, coğrafi bölge, durum, zaman ve mekân kavramları açısından değişik şekiller alan belli bir 'cevher'dir. Görünürde şekilleri değişse bile 'cahiliye' olmaları açısından hepsi birbirinin aynısıdır. Aynı şekilde cahiliye; ister Arap, ister yirminci asrın cahiliyesi olsun, kötü niyetli kimselerin düşündükleri gibi ilim, bilgi, medeniyet, kalkınma, sosyal, politik ve insani değerler diye adlandırılan şeylerin karşısı da değildir." (s. 9)

İnsanın evrendeki gerçek yerini belirleyen biricik özellik, sağlam akide/ doğru inançtır. Doğru hedefi belirlemek için her zaman ve her yerde attığı adımlar onu doğru yola (sırat-ı müstakime) yöneltir. Böylece onun vicdanı, davranışları, duyguları, amelleri, gayeleri ve pratik hayatı doğru yolda olur. Böylece insan, olması gerektiği gibi birbirine kenetlenmiş, mükemmel ve doğru bir yola yönelmiş olur. Mıknatısla ibreyle göstergesi arasında bir engel bulunduğu an ibrenin titreyip bozulması gibi akide de

5 Çev: Bekir Karlığa, İşaret Yayınları, İstanbul Formun Üst I.

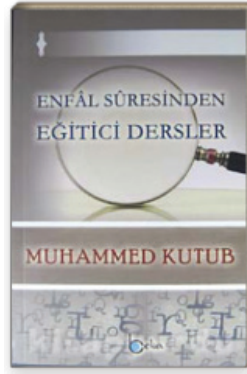
6 Çeviren: Ahmet Ağırakça, Beka Yayınevi, İstanbul, 2013

bozulduğunda/ sapıttığında insanın bütün varlığını ve bünyesini bir ızdırap ve bozulma kaplar. O zaman, tam bir denge ve birlik arzeden insanın bozulması gayet doğaldır. Her zaman ve her yerde ayakları birbirine dolaşır; duyguları, amelleri, vicdanı, davranışları, gayeleri ve pratik hayatı darmadağın olur. Olması gereken birlik de geri dönmez. Onun varlığının ve bünyesinin de sağlam inanç ve doğru yolun gölgesinde sahip olduğu güvene ve huzura ermesi mümkün olmaz. İşte o zaman cahiliye doğar.

Cahiliye, Allah'a kulluk etmekten yüz çevirmek demektir. Bu kulluktan maksat, hayatın bütün safhalarında Allah'ın hükümlerini hâkim kılmak ve ona boyun eğmektir. Şayet Allah'a olan kulluk bu şekilde değilse, o zaman da hayat bocalamalarla dolup taşar, bunları da parçalanma ve darmadağın olma gibi tehlikeler izler. Bu öyle bir ızdıraptır ki, hayat düzeninde, düşüncede insan ile Rabbi arasındaki ilişkilerde, insanın etrafındaki hayatla, varlıklarla ve bilhassa insanlarla olan ilişkilerinde bocalamalarla doludur. Tarih boyunca Allah'a kulluktan her ne zaman yüz çevrilse mutlaka bunu, insan ilişkilerindeki düşüncelerdeki ve davranışlarındaki sapkınlıklar izler. Bu yüzden inanç, bütün bunları düzenleyici bir etkidir. İnsan, ister bu konuda uyarılsın ister uyarılmasın, ister istesin, ister istemesin, şayet inanç sağlam olursa, insanın bütün yaşantısı ve izlediği hayat tarzı doğru olur. Şayet inanç bozulursa, bu bozukluk ve ızdıraplar, insanın bütün varlığını kaplar ve hayatının bütün alanlarına yayılır. Diğer bir ifadeyle, Allah'a dosdoğru kulluk edildiğinde yeryüzünde bocalama ve ızdıraplara rastlamak asla mümkün olmaz. Bazen inanç olabilir, evet, ancak yalnızca soyut olarak akidenin bulunması problemini çözmez. O, ancak diri, hareket edebilen ve gelişme yeteneğine sahip olan varlıktır. İnanç aslında insanın yalnızca bir yönünü değil, hayatının tüm alanlarını kapsar. İnanç, insanın duygu, düşünce, gaye, yaşayış, davranış ve amellerini kapsar. (s. 47-48)

Enfâl Sûresinden Eğitici Dersler⁷

Bu eser, Muhammed Kutub'un (muhtemelen) 1990'lı yıllarda yapmış olduğu bir konferansın ses dosyalarının dinlenmesi ve tercümesi yapıldıktan sonra tekrar çeşitli internet sitelerinde bulunan ses dosyalarının yeniden dinlenmesi suretiyle oluşturulmuştur. Kitap

hem İslâmî uyanışın meseleleri hem dünya tarihi hem de sorular kısmında yer alan bir soru vesilesiyle Seyyid Kutub'un idamı hakkında dile getirdikleri açısından önem arz etmekte.

"İslâm ümmeti insanlığa karşı risaletinin/ misyonunun gereklerini yerine getirmekten ya-

vaş yavaş geri çekilince, hidayet misyonunu, davet misyonunu, bu dinin güzelliklerini beyan edip açıkça gösterme misyonunu ihmal edince, bütün beşeriyete karşı bu görevinde kusurlu hareket edince bu durumda ümmetin kendisi de, bütün bu beşeriyet de doğru yoldan sapıp uzaklaşır." (s.27)

"İslâm'ın güzellikleri yapılan birtakım konuşmalarda ortaya konulmuş olmaz. Çünkü söylenen söz ne kadar doğru ve samimiyetle söylenirse söylensin, onu söyleyen kişinin bizzat fillî uygulaması yoksa kısa bir süre sonra o söz buharlaşıp gider, etkisini de kaybeder. Bu ümmetin yerine getirmekle yükümlü olduğu davet ise İslâm'a dair ve onun güzelliklerini anlatan kitaplar yayınlamak ya da konferanslar vermek değildir. Aksine davet ancak ilk defa yayıldığı şekli ile canlı örnek aracılığı ile yayılır. Bu canlı örnek de İslâm'ın değerlerini ve ilkelerini fiilî olarak gerçekleştirir. Bunu yeryüzünde yürüyen canlı bir vakia olarak ortaya koyar. İnsanlar onu gözleri ile görürler. İnsanlar da bu dinin ortaya çıkardığı ve onun öngördüğü şekilde hayatı yaşayan örnekleri görüp beğenerek bu dine girerler. İşte ilk davet de bu şekilde yayılmıştır." (s. 27)

"O halde neleri değiştirdiğimizi öğrenebilmemiz için tarihimize dönüp bakmamız gerekmektedir. Nefislerimizde yahut kalplerimizde meydana getirdiğimiz bu değişikliğin neticesinde Yüce Allah da durumumuzu ve İslâm ümmetine ihsan etmiş olduğu nimetine değiştirdi. Bu mesele, son derece önemli bir meseledir. Çünkü son üç asırda Müslümanların karşı karşıya kaldıkları musibetler gelişigüzel ortaya çıkmamıştır, kendiliğinden meydana gelmemiştir... Hiç şüphesiz mesele, ilk olarak ve her şeyden önce kulların Rableri ile olan ilişkileri meselesidir. Kulların Allah ile alakalarının durumu nedir?... Eğer biz ilk ve en büyük musibet olan Endülüs

musibeti ile başlayacak olursak görürüz ki, başlarına gelenlerden bizzat Müslümanların kendileri sorumludurlar...Ümmetin ilahî yardımı hak etmesi için yardım görmenin şartlarına bağlı kalması bir zorunluluktur. Mutlaka Allah'ın yoluna dönmesi gerekir... Fark mü'minin imanında, her şeyden soyutlanarak Allah'a adanmışlığında, Allah yolunda canını feda etmeye hazır oluşunda yatmaktadır." (s. 17-18)

Nasıl Davet Edelim⁸

"Demokrasi oyununa girdiğimiz vakit oyların çoğunluğunu alan kimselerin -isterse Allah'ın şeriatını egemen kılmasın- meşruiyetini kabul

etmemiz kaçınılmaz olur. Çünkü kendisine aykırı hareket etme imkânı bulunmayan oyunun kuralı budur. İşte bu takdirde de itikadi bakımdan sakıncalı bir duruma düşeriz. Bu da yüce Allah'ın küfür dediği bir işin meşruiyetini kabul etmek, Allah'ın şeriatından başkasını yasalastırmaktır.

Biz, kalbimizden ya da açıktan istediğimiz kadar: "Bizler Allah'ın indirdikleri dışındaki hüküm koymayı uygun görmüyoruz" diyelim. Bu oyuna girmeyi kabul ettiğimiz hatta çoğu zaman bu oyuna girmemize izin verilmesini isteyip bu haktan yoksun bırakılmaya karşı çıktığımız halde bile, oyunun bu kuralına da boyun eğmek zorundayız.

Düşmanlarımız fırsatı kaçırmayarak demokrasinin kaygan zeminine düştüğümüzü görüp bizi zora sokmaya kalkışacak hatta daha fazla sıkıntıya sokmak için ileri de giderek bize şöyle diyeceklerdir: "Seçimlere girip de başarılı olmazsanız, Allah'ın şeriatını uygulamayacak olanlar kazanırsa tutumunuz ne olacaktır?" Bizler de: "Toplumun görüşüne saygı duyacağız", deriz. -Hayret doğrusu!- Eğer onlar bizlere: "Peki siz yönetimdeyken daha sonra toplum sizden yüz çevirip, başkasına oy verecek olursa tutumunuz ne olacak, diye sorarlarsa, biz de onlara: "Toplumun kararına boyun eğeriz", deriz. Hayret doğrusu! Peki ya toplumun aldığı karar Allah'ın tespit ettiği hüküm ile çelişiyorsa ne olacak?

La ilahe illallah davasının ve meşruiyet meselesinin, bundan daha ileri derecede sulandırılması söz konusu olabilir mi? Bununla birlikte, madem o oyuna girmeyi kabul ettik, onun yasasını kabul etmekten başka yolumuz da yoktur. Çünkü mantığın gereği budur. Ama oyuna katılmadığımız takdirde, bunun yasasını kabul etmemek de bizim hakkımızdır. Bu sayede hem kendimizle tutarlı oluruz hem de "Bizler bu oyuna girmedik. Çünkü bu oyunun yasası Allah'ın belirlediği ve kullarını kabul etmek zorunda tuttuğu hükme aykırıdır" diyebiliriz. Doğal olarak bunu söylediğimizde düşmanlarımız da şunu söyleyeceklerdir: "Sizler demokratik değilsiniz, sizler demokrasinin düşmanlarıdır. "Biz de onlara şu cevabı veririz: İstedığınızı söyleyiniz. Bizler ta baştan beri Allah'ın şeriatına aykırı şekilde yasa yapma hakkını insanlara veren bir yönetim sistemini kabul etmiyoruz. Çünkü bizler bunu kabul edecek olursak, Müslüman kalamayız. Allah'ın bize indirdiği İslam'dır. Demokrasi değildir. Allah'ın bizi uyumakla yükümlü kıldığı, İslam'dır. Demokrasi değildir. Kıyamet gününde bizi Allah, İslam dolayısıyla hesaba çekecektir. Demokrasi dolayısıyla değil."(s.111-112)

Kısaca tanıttığımız bu eserleri dışında; Çağdaş Dünyaya İslami Bakış, Çağdaş Fikir Akımları, Çağdaş Konumumuz, İnsan Psikolojisi Üzerine Etüdlar, Hanım Sahabiler, Biz Müslüman mıyız?, Alemlere Rahmet Hz. Muhammed, Benzerini Getiremezler, Oryantalistler ve İslam gibi kitapları Türkçe'ye tercüme edilmiştir.

Şehid Abdullah Azzam, merhum Muhammed Kutub ile ilgili alakalı şunları söyler: **"Bazen Muhammed Kutub beşinci hissiyle görmediklerimizi görür ve gelecek tahmininde bulunurdu. Bunları hayal ürünü ve evham olarak görürdüm. Lakin bu öngörülerinin vakıya-gerçeğe dönüştüklerini, gayb aleminde şahadet alemine indiklerini bizzat müşahade ettim"**⁹

Bizler, başta Seyyid Kutub olmak üzere Kutub ailesinin diğer fertleri gibi merhum Muhammed Kutub'unda tevhid dini olan İslam'a hizmet ettiğine şahidiz. Rabbimiz de şahit olsun. İslami hareketin mücadeleci alimlerinden Muhammed Kutub'a vefâtının 1. yıldönümünde Rabbimizden rahmet diliyoruz.

8 Tercüme: M.Beşir Eryarsoy, Beka Yayınevi, İstanbul,2012

9 Umlak el Fikri'l İslami, s.76

Kürt Meselesine Bakışımız

Medeniyet Vakfı

Tarihi Arka Plan

Kürtler, Osmanlı İmparatorluğu'nda Yavuz Sultan Selim döneminde İdris-i Bitlisi ile 1515 yılında imzalanan anlaşma gereğince Milli Mücadelenin ilk yıllarına kadar özerk beylikler şeklinde varlıklarını sürdürmüşlerdir. Bu durum, 1839 Tanzimat Fermanı ile değişmeye başlamışsa da asıl değişim, İttihat ve Terakki'nin yönetimi ele geçirdiği 1900'un ilk yıllarından itibaren başlamıştır.

İttihat ve Terakki yönetiminin uyguladığı 'Türkçülük' ve 'milliyetçilik' politikası, sadece Kürtlerde değil, Osmanlı İmparatorluğu'nda yaşayan diğer kavimlerde de milliyetçilik düşüncelerinin uyanmasına neden olmuştur. İttihat ve Terakki eliyle uygulanan bu ırkçı, milliyetçi politikalara rağmen Milli Mücadelenin ilk yıllarına kadar Kürtler arasında ciddi anlamda bir etnik ayrışma ve başkaldırı

yaşanmamıştır. Kürtlerin, etnik bir ayrışmaya gitmemelerinin en büyük sebebi Halifelik makamının her şeye rağmen varlığının devam ediyor oluşu idi. Bu nedenledir ki, bir hükümet prototipi olan Heyet-i Temsiliye'de ve 23 Nisan

1920'de Ankara'da toplanan mecliste Kürtler de temsil edilmişti. Zaten Mustafa Kemal de daha sonra yaptığı birçok konuşmada olduğu gibi 1 Mayıs 1920 tarihli meclis konuşmasında da, milletin "anasır-ı İslamiye"den, -Kürtlerin de içinde bulunduğu- "İslam unsurları"ndan oluştuğunu açık bir şekilde vurgulamıştı. Nitekim Mustafa Kemal bu konuşmasında:

Milli Mücadelenin ilk yıllarına kadar Kürtler arasında ciddi anlamda bir etnik ayrışma ve başkaldırı yaşanmamıştır. Kürtlerin, etnik bir ayrışmaya gitmemelerinin en büyük sebebi Halifelik makamının her şeye rağmen varlığının devam ediyor oluşu idi. Bu nedenledir ki, bir hükümet prototipi olan Heyet-i Temsiliye'de ve 23 Nisan 1920'de Ankara'da toplanan mecliste Kürtler de temsil edilmişti. Zaten Mustafa Kemal de daha sonra yaptığı birçok konuşmada olduğu gibi 1 Mayıs 1920 tarihli meclis konuşmasında da, milletin "anasır-ı İslamiye"den, -Kürtlerin de içinde bulunduğu- "İslam unsurları"ndan oluştuğunu açık bir şekilde vurgulamıştı.

"Meclis-i âlinizi teşkil eden zevat yalnız Türk değildir, yalnız Çerkez değildir, yalnız Kürt değildir, yalnız Laz değildir. Fakat hepsinden mürekkep (oluşan) anasır-ı İslamiye'dir, samimi bir mecmuadır. Binaenaleyh bu heyeti âliyenin temsil ettiği, hukukunu, hayatını, şeref ve şanını kurtarmak için azmettiği

emeller, yalnız bir unsur-u İslam'a münhasır değildir. Anasır-ı İslamiye'den mürekkep bir kütleye aittir.."

Mustafa Kemal, 14 Ocak 1923 tarihinde başlayan bir yurt gezisinde, İzmit'te bir grup gazeciyle söyleşirken, önemli bazı yorumlar yapmıştı. Uzun yıllar arşivlerde saklı kalan bu yorumları, Uğur Mumcu Kürt-İslam Ayaklanması adlı kitabında aktarmaktadır. Buna göre Mustafa Kemal, gazeteci Ahmet Emin'in (Yalman) "Kürtlük sorunu nedir, bir iç sorun olarak değinseniz iyi olur" sorusuna şöyle cevap vermişti:

"Bizim milli sınırlarımız içinde Kürt unsurları öylesine yerleşmişlerdir ki, pek sınırlı yerlerde yoğun olarak yaşarlar. Bu yoğunluklarını da kaybede ede ve Türklerin içine gire gire öyle bir sınır oluşmuştur ki, Kürtlük adına bir sınır çizmek istesek, Türkiye'yi mahvetmek gerekir. Örneğin Erzurum'a giden, Erzincan'a, Sivas'a giden, Harput'a kadar giden bir sınır çizmek gerekir. Ve hatta Konya çöllerindeki Kürtleri de göz önünde tutmak gerekir.

Bu nedenle başlı başına bir Kürtlük düşünmekten çok, Anayasamız gereğince zaten bir çeşit özerklik oluşacaktır. O halde hangi bölgenin halkı Kürt ise onlar kendilerini özerk olarak yöneteceklerdir. Bundan başka Türkiye'nin halkı söz olurken onları da beraber ifade etmek gerekir. İfade olunmadıkları zaman bundan kendileri için sorun çıkarırlar. Şimdi TBMM, hem Türklerin hem Kürtlerin yetkili meclislerinden oluşmuştur. Ve bu iki öge, bütün çıkarını ve bütün yazgılarını birleştirmiştir. Yani onlar bilirler ki, bu ortak şeydir. Aynı bir sınır çizmek doğru olmaz." (Uğur Mumcu, s.48, Eskişehir-İzmit konuşmaları, s.45)

Lozan'da en fazla fırtına koparan konuların başında, Kürtlerin azınlık olup olmadıkları tartışmaları vardı. Lozan'daki görüşmeler devam ederken aynı tartışmalar Türkiye Büyük Millet

"Türk, Kürt bir kütte-i vahidedir (tek vücuttur). Kürtler, hiçbir vakit Türkiye camiasından ayırlamaz ve bunu ayırmak için hiçbir kuvvetin tesiri yoktur. Avrupa hükümetlerinin Kürtleri müdafaa etmeye salâhiyetleri (yetkileri) olmadığı biddefaat (defaatle) memleketimiz halkıyla beraber protesto edilmiş olduğu halde yine ekalliyetlerden (azınlıklardan) mevzubahis edilmesi şayan-ı teessüftür. Kürtlerin her vakit Türklerle beraber vatan uğrunda daima ölmüş ve ölmeye hazır oldukları cümlelerinin malumudur.

Meclisi'nde de yaşanır. Bitlis, Erzurum, Kastamonu, Mardin, Muş, Siirt, Urfa, Kozan, Diyarbakir ve Van milletvekillerinin imzaladıkları metin mecliste okunur:

"Türk, Kürt bir kütte-i vahidedir (tek vücuttur). Kürtler, hiçbir vakit Türkiye camiasından ayırlamaz ve bunu ayırmak için hiçbir kuvvetin tesiri yoktur. Avrupa hükümetlerinin Kürtleri müdafaa etmeye salâhiyetleri (yetkileri) olmadığı biddefaat (defaatle) memleketimiz halkıyla beraber protesto edilmiş olduğu halde yine ekalliyetlerden (azınlıklardan) mevzubahis edilmesi şayan-ı teessüftür. Kürtlerin her vakit Türklerle beraber vatan uğrunda daima öl-

müş ve ölmeye hazır oldukları cümlelerinin malumudur. Buna binaen Erzurum milletvekili Necati ile Bitlis milletvekili Yusuf Ziya Beylerin ekalliyetler hakkındaki nutuklarının musarahaten (açıklıkla) neşriyle (yayınlanmasıyla) cihana ilanını teklif ederiz."

Lozan görüşmeleri sırasında, Avrupalı devletler, Kürtlerin 'azınlık' olduğunda ısrar edince, İsmet Paşa buna karşı çıkarak şöyle der: "Türkler ve Kürtler, Türkiye Cumhuriyeti'nin ana unsurlarıdır. Kürtler bir azınlık değil, bir millettir; Ankara Hükümeti hem Türklerin hem de Kürtlerin hükümetidir."

Kısacası Milli Mücadele döneminde Kürt-Türk ayrımı yapılmamış, tam tersine bu ayrımı çağrıştıracak hal ve tavırlardan özellikle uzak durulmuştur. Çünkü Kürtler de Türklerle birlikte ülkenin asli unsuru olarak görülmekteydi. O dönemde yapılan konuşmalara, yayınlanan tamimlere bakıldığında Kürt-Türk kardeşliğine çokça vurgu yapıldığı görülecektir. Lozan görüşmelerinde Kürtlerden azınlık diye bahsedilmesine şiddetle karşı çıkan İnönü; "Kürtlerin Türklerden hiçbir farkı yoktur. Başka bir dil kullanmalarına rağmen, ırk, inanç ve töreleri açısından bizle tek bir vücut oluşturlar" demiştir.

Prof. Dr. Cemil Koçak, 20 Ocak 1921 tarihli Teşkilat-ı Esasiye Kanunu'nun 11. Maddesinde "Her il, yasalar çerçevesinde, vakıf, medrese, eğitim, sağlık, ekonomi, tarım, bayındırlık ve sosyal yardım konularında yerel düzeyde idari yetkiye sahipti. Yasada buna özerklik deniliyordu" demek suretiyle TC'nin ilk anayasasının özerkliği kabul ettiğini belirtmektedir.

Bu ve benzeri birçok belge ve bilgi, 1920'lerin başında Türkiye için hâlâ kayda değer bir "Kürt sorunu" bulunmadığını göstermektedir. Sorun olmak bir yana, Kürtler, Türkiye'nin "bölünmez bütünlüğü"nü inandırmış destekçileri olarak, Türklerle omuz omuza, emperyal işgalcilerle karşı savaşmaktaydılar.

Bunun iki nedeni vardı. Birincisi, Türkler ve Kürtler arasındaki ortak kimliğe ve değerlere önem verilmiş olmasıydı. Sol eğilimli Kürt yazar Naci Kutlay, "21. Yüzyıla Girerken Kürtler" adlı kitabında, şöyle diyor: Kurtuluş Savaşı'nda halifelik ve Müslümanlık çok öne çıkarıldı. Hiç kuşkusuz etkili de oldu. İnsan, yetmiş beş-seksen yıl sonra bugün bile bu gerçeği görüyor.

Kürt kökenli akademisyen Hamit Bozaslan da Kürtlerin Osmanlı'ya ve Milli Mücadele'ye sadakatinde hilafete duydukları bağlılığın önemli rol oynadığını, Mustafa Kemal'in Milli Mücadele'de bunu iyi değerlendirdiğini anlatır. İkinci neden ise, Kürtlerin varlığının tanınip onlara saygı gösterilmesiydi. İlk mecliste yetmiş kadar Kürt temsilci vardı. Mustafa Kemal, konuşmalarında sık sık Türkler ve Kürtleri, milleti oluşturan "anasırı-ı İslam"ın iki kardeşi olarak sayıyordu.

Ancak Kemalistlerin, Lozan'ı imzaladıktan ve ülke yönetimini tamamen ellerine geçirdikten sonra Kürtlere bakışları tamamen değişmiş ve

onları yok saymışlardır. İnkârcı, asimilasyoncu, tepeden inme ve dayatmacı politikalar uygulamak suretiyle Kürtleri Türkleştirme programı başlatmışlardır. 1924 yılının sonlarından itibaren Kürtçe yasağı getirilmiş, Kürtçe her kelime için yüksek oranda ceza kesilmeye başlanmıştır. 1925'de "Şark Islahat Planı" yürürlüğe konmuş, 1927'de "Bazı Kişilerin Doğu İllerinden Batıya Nakline Dair Kanun" kabul edilmiş ve sürgünlere/tehcire hız verilmiştir. Asimilasyon konusunda en önemli adım "tevhid-i tedrisat kanunu" ile atılmıştır. Öğrenimin tek elden, devlet eliyle ve yönetmeliklerle zapt-u rapt altına alındığı bu kanunla Kürtçe yapılan dini eğitim de yasaklanmış, özel okullar belli izinlere tabi tutulmuştu. Bundan sonraki adım, Kürdistan'a Türk memurlarının atanması ve yatılı bölge okullarının açılması olmuştur. Bu okullardan amaç ise çocuğu ailesinden koparmak suretiyle asimile etmek ve daha sonra doğduğu yere gönderilerek asimilasyonda bir truva atı olarak kullanılmaktı...

Kemalistlerin, Lozan'ı imzaladıktan ve ülke yönetimini tamamen ellerine geçirdikten sonra Kürtlere bakışları tamamen değişmiş ve onları yok saymışlardır. İnkârcı, asimilasyoncu, tepeden inme ve dayatmacı politikalar uygulamak suretiyle Kürtleri Türkleştirme programı başlatmışlardır. 1924 yılının sonlarından itibaren Kürtçe yasağı getirilmiş, Kürtçe her kelime için yüksek oranda ceza kesilmeye başlanmıştır. 1925'de "Şark Islahat Planı" yürürlüğe konmuş, 1927'de "Bazı Kişilerin Doğu İllerinden Batıya Nakline Dair Kanun" kabul edilmiş ve sürgünlere/tehcire hız verilmiştir. Asimilasyon konusunda en önemli adım "tevhid-i tedrisat kanunu" ile atılmıştır.

Kürt Sorunu ve PKK

Bu anlatılanlardan da anlaşılacağı üzere Türkiye'de Kürt sorunu, Cumhuriyet rejimi ile yaşıt bir sorundur. PKK ise,

Kürt sorunu bahanesiyle ortaya çıkmış eli kanlı bir terör örgütüdür. Bu örgütün ortaya çıkış nedeni ise, ülkeye egemen olan laik, ırkçı, totaliter ve jakoben Kemalist sistemdir. Bu sistem, zulme ve asimilasyona dayanan uygulamalarıyla kendisi gibi ırkçı, şovenist, sosyalist ve İslam düşmanı PKK'yı doğurmuş ve beslemiştir. Dolayısıyla, kendisine sosyalizmi esas alan Kürt(çü) lerle, ırkları/kavimleri inkâr ve asimile eden, tek tipçi, jakoben ve İslam düşmanı bir anlayışa sahip Kemalist Türkler arasında hiç bir fark görülmemeli ve her iki grup da aynı kategoride değerlendirilmelidir.

Eğer bugün bir Kürtçülük belası varsa –ki vardır- bu, Türkiye’de 20. Asrın başından itibaren özellikle de Cumhuriyet’in kuruluşu itibariyle uygulanan Türkçü, ırkçı ve şovenist politikalarından kaynaklanmıştır. Bu sorunun oluşmasında ne Müslüman Kürtlerin, ne de Müslüman Türklerin bir kabahati ve katkısı vardır. Çünkü bu topraklarda yaşayan diğer Müslüman halklar ve kavimler gibi Kürtlerin de kimlik dokusunda İslamiyet vardır. Tarihleri, kültürleri, günlük hayatlarında ortaya koydukları pratikleri, yaşam biçimleri, dünyaya bakışları, örf, adet ve gelenekleri bunun en müşahhas göstergesidir. Müslüman’ım diyen bir Kürt’ün ya da bir Türk’ün, ırkçılık yapması, sosyalist ırkçı Kürtlere ya da Türklerle karşı, ırkçı ve İslam düşmanı olan Türklere, ya da Kürtlere taraf olması mümkün değildir.

İçinde yaşadığımız sistem, mevcut hükümetin uyguladığı politikalarından dolayı yumuşamış gibi gözükse de, esasında halkına düşman olan bir sistemdir. Dolayısıyla Türkiye’de, hala asıl ve öncelikli problem, Kemalist rejimin kendisidir. Bu problem halledilmeden Kürt sorunu ya da başka sorunların halledilmesi de mümkün değildir. Bu nedendir ki mevcut hükümetin, Kürt açılımı dolayısıyla Kürtlere vermeye çalıştığı en temel insani haklar konusunda, çoğunluğunu Kemalistlerin oluşturduğu azgın azınlığın gösterdiği direnç karşısında ne kadar zorlandığı açıkça görülmektedir. Oysa bu haklar, Kemalist rejim tarafından geçmişte gasp edilmiş, zorla ellerinden alınmış haklardır.

TRT Şeş/Kurdi’nin açılması, Kürdoloji Enstitülerinin kurulması, Kürtçe’nin seçmeli ders olarak konması, dağ, ova, köy ve kentlere eski isimlerinin verilmesi önemlidir, ama yeterli değildir. Çünkü atılan bu tür olumlu adımlar yukarıda da değinildiği gibi 80-90 yıldan bu yana Kemalist rejim tarafından bölge insanın gasp

edilmiş haklarıdır. Kürtler ya da bir başka ırktan/kavimden olanlar, Türkler kadar bu ülkede her alanda hak sahibi olmadıkları müddetçe, Kürt açılımı istenilen sonucu vermeyecek ve kavimler arasındaki husumet de ortadan kalkmayacaktır. Bu, asla unutulmamalıdır.

İslam’a Göre “İnsan” ve “Kavmiyet”

Kur’an-ı Kerim insanları iki kategoride değerlendirmektedir; iman edenler ve etmeyenler diye! Kur’an-ı Kerim, iman edip gereğini yerine getirenleri cennetlik, iman etmeyip küfür, nifak ve şirk içerisinde ömrünü tamamlayanların ise cehennemlik olduklarını belirtmektedir. Dolayısıyla, Müslümanlar da dâhil hiç kimse, Kur’an’da belirtilen bu ayrımın dışında insanları yeni kategorilere ayırma hakkına sahip değildir. Aksine, bunu kabul ederek, buna göre davranmaları Allah’a ve O’nun ayetlerine olan teslimiyetlerini gösterir. Bunun dışındaki bir ayırım; özellikle de renklere, dillere ve ırklara göre yapılan ayırım İslami anlayışın dışında cahili bir ayırım olur. Çünkü dillere ve renklere göre ayırım, hem geçmiş ve hem de günümüz cahiliyesinin başvurduğu bir yöntemdir. Oysa bu farklılıkların tabii olduğunu, ‘diller ve renkler Allah’ın ayetlerindendir’ ayeti (30/22) de açıkça göstermektedir. Yani diller ve renkler bir üstünlük, bir ayrıcalık aracı değil, Allah’ın varlığının, egemenliğinin bir tecellisidir.

Kur’an-ı Kerim, üstünlüğün ırkla, soyla sople ve renkle olmadığını açıkça ortaya koymaktadır. Allah’a ve O’nun gönderdiği Kur’an’ı Kerim’e ve Peygamber’e iman etmiş, ‘ben de Müslümanlardanım’ diyen herkes buna inanmak ve gereğini yapmak zorundadır. Dolayısıyla ben Müslüman’ım diyenlerin bunun dışında başka bir yol ve yöntem aramaya ya da icad etmeye hak ve yetkileri yoktur. Çünkü renklerin, dillerin ve ırkların üstünlük aracı olarak

Kur’an-ı Kerim, üstünlüğün ırkla, soyla sople ve renkle olmadığını açıkça ortaya koymaktadır. Allah’a ve O’nun gönderdiği Kur’an’ı Kerim’e ve Peygamber’e iman etmiş, ‘ben de Müslümanlardanım’ diyen herkes buna inanmak ve gereğini yapmak zorundadır. Dolayısıyla ben Müslüman’ım diyenlerin bunun dışında başka bir yol ve yöntem aramaya ya da icad etmeye hak ve yetkileri yoktur. Çünkü renklerin, dillerin ve ırkların üstünlük aracı olarak değerlendirilmesi cahiliye adetlerinden başka bir şey değildir.

değerlendirilmesi cahiliye adetlerinden başka bir şey değildir.

Rabbimiz, "Ey insanlar, gerçekten, biz sizi bir erkek ve bir dişiden yarattık ve birbirinizle tanışmanız için sizi halklar ve kabileler (şeklinde) kıldık. Şüphesiz, Allah katında sizin en üstün (kerim) olanınız, (ırk ya da soyca değil) takva en ileride olanınızdır. Şüphesiz Allah, bilendir, haberdardır" (Hucurat, 49/13) buyurmakla kabileler şeklinde yaratıldığımızı belirtmektedir. Kabilelerin birbirinden üstünlüklerinin ise, ırkla, renkle, dille ve coğrafyaya bağlı olmayıp ancak takva ile yani Allah'a olan yakınlıkla olduğunu vahyetmiştir.

Resulullah (sav) ise, Veda Hutbesi'nde şöyle buyurmuştur:

"Ey insanlar; dikkat edin, Rabbiniz birdir. Arap'ın Arap olmayana, Arap olmayanın da hiçbir Arap'a üstünlüğü yoktur. Siyahın beyaza, beyazın da siyaha hiçbir üstünlüğü yoktur. Üstünlükler ancak takva iledir. Şüphesiz ki, Allah katında en değerliniz, Allah'tan en çok sakınanınızdır..."

"Kim cahiliye davasında (kavmiyetçilikte-milliyetçilikte) bulunursa cehenneme iki dizi üzere çökmüş demektir." Dediler ki, "Ey Allah'ın Resülü, oruç tutsa, namaz kılsa da mı?" "Evet!" Cevabını verdi; oruç tutsa da, namaz kılsa da..." (Hakim, Müstedrek, 4/298)

İslam'ın dillere, renklere ve ırklara yaklaşımı böyledir. Ben Müslüman'ım diyen bir kimse-nin bu yaklaşımın dışına çıkma hak ve yetkisi de yoktur. Kim bunun aksine davranırsa yani insanları renklerine, ırklarına, dillerine, doğdukları topraklara, yaşadıkları coğrafyalara, zenginliklerine ve fakirliklerine göre bir ayrıma tabi tutarsa, ayet ve hadislerle göre İslam sınırlarının dışına çıkmış olacaktır. Çünkü Müslüman açısından Kürt de, Türk de, Arap da ve diğer ırklar da Allah'ın ayetlerindendir. Bir Müslüman, hiçbir zaman, Allah'ın Resülü'nün "ayaklarımın altındadır" dediği asabiyet duygusu ile diğer ırklara/kavimlere yaklaşamaz. Dolayısıyla Müslüman nezdinde her türlü Milliyetçilik, ırkçılık; -ki bu, Kürtçülük olabilir, Türkçülük olabilir, Arapçılık olabilir- gayr-i İslami'dir! Bir kişi bu anlayışı kabullenmedikçe, içine sindirmedikçe gereği gibi Müslüman olamaz. Çünkü Türk olmak bir insanın elinde olmadığı gibi, Kürt olmak da, Çingene olmak da, Arnavut olmak da insanın elinde değildir. Hiç kimse doğacağı yeri,

coğrafyayı, anasını, babasını, ırkını, rengini, dilini -doğmadan önceden- sipariş etme hakkına ve gücüne sahip değildir. "Bir Türk dünyaya bedeldir" diyen bir kimse Afrika'nın en geri kalmış kavmine mensup siyahî bir anadan ve babadan ya da bir Çingene, Ermeni veya bir başka ırktan olan bir ana ve babadan dünyaya gelebilirdi. Bu, nasıl onun için bir nâkisa/eksiklik değilse, Türk olarak dünyaya gelmek de onun için bir üstünlük/fazilet vesilesi olmamalıdır. O halde Müslüman açısından, Müslüman olan bir Kürt, Müslüman olmayan bir Türk'ten, Müslüman olan bir Çingene ya da Ermeni, Müslüman olmayan bir Kürt'ten, bir Türk'ten, bir Arap'tan üstündür. Ben Müslüman'ım diyen bir kişi, bu anlayışı hazmetmedikçe, içine sindirmedikçe gereği gibi Müslüman olamaz; isterse beş vakit namazını hiç kaçırmayın, her sene hacca gitsin!

Müslümanlar olarak bizler, bütün kavimlere ve dolayısıyla da Kürt kavmine yönelik Kemalist rejimden kaynaklı bu soruna İslam'ın belirlediği ölçüler dahilinde yaklaşmak durumundayız. Her kavim için olduğu gibi Kürt kavmine yönelik yapılan değişik kimlik dayatmalarını, onları yok sayan, dilini, eğitim hakkını inkâr eden ve asimile eden her türlü anlayış ve tavrı Müslüman'ım diyen insanların kabullenmesi mümkün değildir. Bu tür inkârcı ve yok sayıcı dayatmalar insani olmadığı gibi İslami de değildir. Dolayısıyla her kavim kendi diliyle özgürce konuşma, eğitim yapma, radyo ve televizyonlarda yayın yapma hakkına tabii olarak sahiptir. Bu hak, kutsaldır. Çünkü 'diller ve renkler' Allah'ın ayetlerindedir. Kürt kavminin kimliğini, dilini yok saymak, aynı zamanda Allah'ın bir ayetini de yok saymak anlamına gelir. Çünkü bir kimliği, bir dili yasaklamakla namazı ve başörtüsünü yasaklamak arasında hiçbir fark yoktur.

Müslüman olmak adaletli olmayı, adaletli olmak ise herkese hak ettiğini, hak ettiği ölçüde, Hakk'ın hükmü doğrultusunda vermeyi gerektirir. Çünkü Adalet, bir işi yerli yerine koymak, her şeyi yerli yerinde yapmak, hak sahibine hakkını vermek anlamlarına gelmektedir. Bu, bir anlamda Allah'ın emrini, emrettiği şekilde yerine getirmektir. Nitekim Rabbimiz bir ayetinde, "Allah adalete uyanları sever" (Mümte-hine, 60/8) buyururken, diğer bir ayetinde ise, Peygamberleri hakkı ve adaleti, -velev ki kişinin bizzat kendisinin aleyhinde de olsa- ayakta tutmak için gönderildiklerini (Hadid, 57/25) belirtmiştir.

Rabbimiz, bir ayetinde "Ey iman edenler, kendiniz, anne-babanız ve yakınlarınız aleyhine bile olsa, Allah için şahidler olarak adaleti ayakta tutun. (Onlar) ister zengin olsun, ister fakir olsun; çünkü Allah onlara daha yakındır. Öyleyse adaletten dönüp heva (tutkuları)nıza uymayın. Eğer dilinizi eğip bükerek (sözünü) geveler ya da yüz çevirirseniz, şüphesiz Allah, yaptıklarınızdan haberi olandır" (Nisa, 4/135) diye buyururken, diğer bir ayetinde ise "Ey iman edenler, adil şahidler olarak, Allah için, hakkı ayakta tutun. Bir topluluğa olan kininiz, sizi adaletten alıkoymasın. Adil olun. O, takvaya daha yakındır. Allah'tan korkup sakının. Şüphesiz Allah, yapmakta olduklarınızdan haberdardır." (Maide, 5/8) diye buyurmuştur.

Yakın Tarihte Siyasi Yetkililerin Meseleyi Ele Alışı

Türkiye'de Kürt sorunun çözümü konusunda 'gerekirse federasyon dahi tartışılabilir' tarzında ilk ciddi adım Turgut Özal döneminde atılmıştır. Özal'dan sonra Başbakan Demirel ile Başbakan Yardımcısı Erdal İnönü'nün Diyarbakır'da yaptıkları konuşmada; "biz Kürt realitesini tanıyoruz" açıklamaları, Başbakan Tansu Çiller'in 'Bask modelini' tartışabiliriz demesi ve Başbakan Mesut Yılmaz'ın ise, "AB'nin yolu Diyarbakır'dan geçer" sözü siyasilerdeki Kürt sorununa bakışının değiştiğini göstermesi açısından önemlidir. Ancak, bu konuşmaların her biri, yıllardır uygulanan Kürtlere ilişkin Kemalist politikalarından geri adım atmak ya da bu politikaların iflası anlamına gelse de, bu sorunu çözme, hatta tam ve doğru teşhis koyma anlamına gelmemekteydi. Bu nedenle de bu konuşmalar, üzerinde onca yıl geçmesine rağmen söylemden öte bir anlam ifade etmemiştir. Özal'dan sonra ikinci ciddi adım ise, dönemin Başbakanı Recep Tayyip Erdoğan tarafından atılmıştır.

Erdoğan, Kemalist politikaların iflası anlamına gelen 'Kürt sorunu benim sorunumdur, her büyük devlet geçmişiyle yüzleşmelidir' şeklindeki konuşmayı 12 Ağustos 2005'de Diyarbakır'da yapmıştır. Ancak, bu konuşmadan kısa bir süre sonra Yeni Zelanda'ya yaptığı gezide kendisine sorulan bir soruya verdiği cevapta 'Türkiye'de bir Kürt sorununun olmadığını, bölücülük sorununun bulunduğunu, Türkiye'deki Kürtlerin terör örgütü PKK tarafından istismar edildiğini ve kullanıldığını, buna izin vermeyeceklerini belirtmesi, TC'nin inkârcı ve

asimilasyoncu politikalarının siyasi irade üzerindeki etkisini göstermektedir.

Ancak azgın azınlığın bu tavrına rağmen bu konuşmayı ilerleyen yıllarda (2006 yılı itibarıyla) PKK ile Oslo'da dolaylı, (28 Aralık 2012'de Başbakan Erdoğan'ın açıklamasıyla) İmralı'da ise doğrudan görüşmeler izlemiştir. 3 Ocak 2013'de BDP heyetinin ilk olarak İmralı'ya gitmesi, 21 Mart 2013'de Öcalan'ın 'silahlar sussun' mesajının Diyarbakır'da Nevruz'da kitlelere duyurulması, 8 Mayıs 2013'de ise, Murat Karayılan tarafından PKK'lıların sınır dışına çekileceğinin açıklanması, kitleler nezdinde tam anlamıyla bir bahar havası yaşanmasına neden olmuştur. Ancak bu bahar havası çok uzun sürmemiş, PKK'nın bir devlet yapılanmasını öngören 30 Haziran-5 Temmuz 2013'deki 9. Kongresi ve tehditleri, yol kesmeleri, KCK mahkemelerindeki masum insanları yargılamaları, özerklik ilanları ve 6-8 Ekim 2014'deki kanlı kalkışma, kitlelerde hayal kırıklığına neden olmuştur.

Süreçe Hükümetin Katkısı

Süreçte, şu ya da bu niyetle hükümetin de güçümsenmeyecek oranda katkısı olmuştur.

1- Hükümet bir taraftan PKK'yı bitirmeye çalışırken, diğer taraftan ise, uygulamalarıyla ya da kayıtsız kalması ile PKK'nın daha da güçlenmesine neden olmuştur.

2- Hükümet, Kürtlerin temel insan hak ve hürriyetlerini sadece PKK ya da siyasi uzantısı BDP/HDP ile pazarlık konusu yapmıştır. Oysa bu haklar, istisnasız, herhangi bir kimseyle/örgütle pazarlık konusu yapılmadan, herkese eşit vatandaşlık temeli çerçevesinde verilmesi zorunlu olan haklardır. Bu konuda sadece PKK ya da siyasi uzantısı BDP/HDP'nin muhatap alınması, KCK/PKK'nın Kürtler üzerindeki vesayetini de daha da arttırmıştır.

3- Bölgede, yıllardan beri faaliyet gösteren KCK Mahkemeleri bulunmaktadır. Bu mahkemeler, çözüm sürecinde daha rahat ve bölgede tek otorite kendisiymiş gibi faaliyetlerini yoğunlaştırmıştır. Bu mahkemelerin varlığı bilinmesine rağmen çözüm sürecine halel gelmesin diye dokunulmamıştır. Bu ise, KCK/PKK'lıları daha da cesaretlendirmiştir. Nitekim Ardahan'da 20 Kasım 2014'de, bir mülki amirin de yargılanmak üzere bu mahkemeler tarafından yazılı olarak çağırılması, KCK/PKK'nın işi nereye vardırıldığını göstermektedir. Bilindiği halde bu paralel yar-

giya/mahkemelere dokunulmaması KCK/PKK'yı kitleler nezdinde daha da güçlendirmiş ve tek otoriter güç haline getirmiştir.

KCK/PKK'nın, bölgede paralel bir devlet gibi faaliyet göstermesine adeta göz yumulmuştur. Şehir merkezlerinde trafik kontrolleri, özel savunma birlikleri/Yurtsever Devrimci Gençlik Hareketi (YDG-H) türü örgütlenmeler, vergi/haraç toplamalar, Şanlıurfa'da hastane açılması, Kobani'ye militan göndermeler bunun açık göstergesidir.

4- Bölgede, çözüm sürecinin ruhuna aykırı özellikle de 6-8 Ekim 2014'de yapılan ve 50'den fazla insanın ölmesine ve milyarlarca dolar zarara yol açan eylemlerden Öcalan'ın haberinin ve onayının olmaması mümkün değildir. Nitekim Öcalan'ın, 8 Ekim gecesi Selahattin Demirtaş'a gönderdiği mesajla olayların durmasını sağlaması, Öcalan'ın PKK'lılar üzerindeki etkisini göstermektedir. Üstelik Öcalan, bu olaylardan sonraki açıklamasında ya kaos ve darbe, ya da benim dediklerim tarzında tehdit-te bulunmuştur.

5- AKP'nin, Öcalan ve örgütünü muhatap alış şekli örgütü devletleştirmiş, Öcalan'ı da bir devlet başkanı konumuna getirmiştir. Bugün, Öcalan ve PKK'nın, bölgede diğer STK'ları yok saymasının ve her defasında sadece kendileri için daha çok hak istemelerinin nedeni de budur.

Hükümet Tarafından Acilen Atılması Gereken Adımlar;

1. PKK'nın, 28 Şubat'ta Dolmabahçe Sarayı'nda yapılan ortak açıklamaya rağmen bölge halkından vergi, haraç ya da başka ad altında para toplaması devam etmektedir. Bu, mutlaka engellenmelidir.

2. Bölgede, İslami kesim üzerinde terör estiren, eylem yapan, yol kesen, Yurtsever Devrimci Gençlik Hareketi (YDG-H), asayiş ya da özel savunma birlikleri adı altında oluşan terör grupları mutlaka ve bir daha eylem yapamayacak şekilde dağıtılmalıdır.

3. Bölgede sadece KCK/PKK'yı değil, en az onlar kadar diğer irili ufaklı bütün gruplar, kanaat önderleri devreye sokularak muhatap alınma ve görüşlerine başvurma çalışmaları istenilen düzeye getirilmelidir.

4. Muhataplarla yapılan bütün görüşmelerin bir takvime bağlı olarak kamuoyu tarafından da

bilinecek ve izlenecek tarzda açık ve şeffaf olması mutlaka sağlanmalıdır. Bugün, yarın ya da daha sonraki günlerde hangi adımların atılacağı önceden belirlenerek takvime bağlanmalı ve bu da kamuoyuna açıklanmalıdır.

5. İmralı'dan gelen mesajlar birer kutsal metin olmaktan çıkarılmalı ve çözüm süreci Öcalan'ın iki dudağı arasında asla mahkûm edilmemelidir. Öcalan, fırsatçı, pragmatist, ırkçı ve İslam düşmanıdır. Bu durumunda şimdiye kadar hiçbir değişiklik olmamıştır. Bugün uyumlu, barış yanlısı davranması ise bizleri aldatmamalıdır. Öcalan'ın da, PKK'nın da hedefleri bellidir; tek tipçi, muhalif düşünce ve görüşe tahammülü olmayan, sosyalist, laik, seküler ve kısacası Kemalist diktatörlük benzeri bir Kürdistan kurmaktır. Abdullah Öcalan'ın da, KCK/PKK'nın da asıl ve değişmez hedefi budur. Dolayısıyla Öcalan için Çözüm Süreci bir amaç değil, hedefe ulaşabilmek için sadece bir araçtır.

6. Kamuoyu nezdinde, Kürtlere verilmesi gereken haklar KCK/PKK kanalıyla veriliyor intibai mutlaka ortadan kaldırılmalıdır. Ana dilde eğitim dahil Türklerin sahip olduğu her hak, Kürtler de dahil bütün kavimlere mutlaka ve acilen verilmelidir. Bu hakların verilmesi KCK/PKK ile pazarlık konusu asla yapılmamalıdır.

7. Çözüm süreci, başta Doğu ve Güneydoğu halkı olmak üzere bütünüyle Türkiye halkına mal edilmelidir. Bu nedenle -geç kalmakla birlikte- çözüm süreci, KCK/PKK'nın tekeline kurtarılmalı ve özellikle bölgedeki bütün kesimler bu sürece dahil edilmelidir.

8. Bölge halkının can güvenliği mutlaka sağlanmalı, halkın üzerine sinmiş KCK/PKK korkusu mutlaka giderilmelidir. Dolayısıyla eylem yapan, yol kesen, haraç toplayan, halkı baskı altına alan ve silahlarıyla trafik kontrolleri yapanlara karşı gerekli önlemler mutlaka alınmalıdır.

9. KCK/PKK elindeki belediyeler, KCK/PKK militanlarının yuvalandığı yerler olmaktan çıkarılmalı ve aynı zamanda belediyeler terör eylemleri için finans kaynağı olmaktan kurtarılmalıdır.

10- PKK'nın silah bırakması asla söz konusu değildir. Çünkü KCK/PKK'yı bölgesel güç haline getiren, yarım asra yakın zamandır ayakta kalmasını sağlayan ve en önemlisi de Abdullah Öcalan'ın hükümet karşısında elini güçlendiren yegâne şey, PKK'nın silahlı bir güç olmasıdır.

PKK'nın dağ kadrosunun silahları bırakması, kentlerdeki PKK'lı ve yandaşlarının tamamının silahlandırılmış ve şehitlik adı altında oluşturulan yerlerde silahların depolanmış olması nedeniyle hiç de anlamlı olmamaktadır. Yani silahları bıraktıran dağ kadrosu istenildiği zaman ve çok kısa bir sürede tekrar silahlı hale getirilebilirler. Kaldı ki, kentlerde terör estiren, yol kesen, haraç toplayan YDG-H, zaten silahlıdır.

Ayrıca Irak ve Suriye'de IŞİD'le savaş devam ederken, bölge üzerinde hesabı olan emperyal güçler de bu konuda PKK'yı silahlandırmayı sürdüreceklidir.

Diğer taraftan PKK'nın stratejik akıllı olan Batılı emperyal güçler, Rusya, Siyonist İsrail ve PKK'ya silah satan gruplar da silah bırakmasını istemez. Kısacası Bölgesel ve küresel dengeler Türkiye üzerinde çok etkili olan PKK kartını kolay kolay elden bırakmak istemezler. Ayrıca PKK liderleri, örgütün silahları bırakması halinde etkisizleşeceklerini düşünmektedirler. Çünkü PKK örgütsel olarak geldiği noktayı, silahlı mücadeleye borçludur.

Müslüman Olarak Sorumluluklarımız

Müslümanlar olarak bizler;

1- Öncelikle kendi aramızda; Kürt'üyle, Türk'üyle, Arap'ıyla, Laz'ı ve Çerkez'iyle ilişkilerimizi İslam'ın belirlemiş olduğu hak, adalet ve kardeşlik temeline oturtmalıyız. Bu nedenle, mensubu olduğumuz kavme, ırka ve aşirete bakmaksızın her türlü ırkçılığı ve kavmiyetçiliği reddetmeli ve bunu cahiliye âdeti olarak değerlendirmeliyiz. Irkçılık yapan ve kendi ırkından olmayanlara düşmanca davranan, onlara zulmeden kim olursa olsun, bu ırkçı zalimlere karşı ortak bir tavır geliştirmeliyiz. Bu, asla sözde de kalmamalıdır.

2- Kemalist rejimin, sadece laik ve ırkçı Kürtler için değil, Müslüman Kürtler ve Müslüman Türkler için de bir problem olduğu asla unutulmamalıdır.

Müslümanlar olarak bizler; öncelikle kendi aramızda; Kürt'üyle, Türk'üyle, Arap'ıyla, Laz'ı ve Çerkez'iyle ilişkilerimizi İslam'ın belirlemiş olduğu hak, adalet ve kardeşlik temeline oturtmalıyız. Bu nedenle, mensubu olduğumuz kavme, ırka ve aşirete bakmaksızın her türlü ırkçılığı ve kavmiyetçiliği reddetmeli ve bunu cahiliye âdeti olarak değerlendirmeliyiz.

3- Bu topraklarda yaşayan bütün kavimlerin dil, ırk, renk ve kan yönünden birbirlerine herhangi bir üstünlükleri yoktur. Dolayısıyla her kavmin, Allah'ın yarattığı fitrata uygun olarak kendilerini ifade etmelerinin önündeki bütün engelleri, aynı zamanda kendi önümüzde de bir engel olarak görmeli ve bu engeli kaldırmak için zaman yitirmeden harekete geçmeliyiz. Çünkü her kavim, kimliğini koruyarak dilini kullanması ve kendini rahatlıkla ifade etme hakkına sahip olması vazgeçilmez bir haktır.

4- Kürt kavmi de diğer Müslüman kavimler gibi Ümmetin bir parçasıdır. Dr. Fehmi Şinnavi'nin dediği gibi Ümmetin yetim evlatlarıdır. Ama bu, onlara, kendi problemlerine yardımcı olmadıkları gerekçesiyle Müslümanlara küsme, ırkçılık yapma ve İslam düşmanı örgüt ve sistemlerden yana bir tavır alma hakkını vermez. Dolayısıyla Kürtler de, Türkler de; kısacası ben Müslüman'ım diyen herkes İslam kardeşliği temelinde birbirlerine rahmet ve merhametle yaklaşmalıdır.

5- Bir insanın diliyle iletişim kurmasını engellemek, örf, adet ve geleneklerini yasaklamak, dağların, yaylaların, ovaların, nehirlerin, köy ve kasabaların isimlerini değiştirmek, başka bir dil konuşanları cezalandırmak gayri insani, zulüm ve cahiliye adetlerindendir. Her Müslüman, hatta her insan, yapılan bu zulme karşı ortak bir tavır takınmalıdır. Çünkü her kavmin kendi dilini kullanması, ana dilde eğitim dahil gazete, dergi, kitap, radyo ve televizyonda yayın yapması, insan olma hasebiyle en tabii hakkıdır. Ayrıca devlet, her kavmin dilini geliştirmesini sağlamalıdır.

6- Kürt sorununu, ümmetin sorununun bir parçası olarak görmeli ve bölge insanının, hatta bütün insanlığın kurtuluşunun ümmetin kurtuluşu ile mümkün olacağını bilmeliyiz. Bu nedenle bundan böyle bu sorun ile ilgili yürütülecek her türlü mücadele İslam'ın değişmez ve evrensel değerlerine uygun olarak yapılmalıdır.

Âyetlerin İşâret Ettiklerini Yüklenen Kitap!

Fatih PALA
fatihpalafatih@gmail.com

Kur'an'ı konuşan, Kur'anla konuşan, Kur'an'ı konuş-turan eserleri hep önemsemişimdir; önemsenmelerini hep istemişimdir. Çünkü o: Kitabımız, baş tacımız, hayat rehberimiz, adımız, tadımız, andımız, yâdımızdır. Hele bir de Onu bize ulaştıran, bizi Onunla tanıştıran, Onun yürüyen/canlı hali olan Rasulullah (Salat ve Selam Onun üzerine olsun) ile birlikte bir okuyuşu tercih eden eserlerin yeri daha önemli ve daha kıymetlidir.

Hüseyin Kerim Ece büyüğümüzün, Ocak 2013'te yazıp bitirdiği ve Nisan 2013 tarihinde de Beyan Yayınları tarafından okuyucuların dünyasına gözlerini açan 252 sahifelik **Âyetler ve İşâretler** kitabı, Kur'an'la yol alışı en açık ve en güzel örnekliğinden birini temsil ediyor. Kur'an üzerine yaptığı araştırma mahsulü eserlerinden (İslam'ın Temel Kavramları, Takva Bilinci, Cihad Bilinci, Kur'an'da Üç Evliya, Kur'an'da Kim Kimdir vb.) bildiğimiz yazarımız, yine zihin soframızın başköşesine, bereketli cümlelerle oturuyor bu çalışmasıyla. Araştırma yaptığı, üzerinde çalıştığı, yazdığı her bir eseri kanalıyla, belli konulardaki pek çok boşluğu doldurma yolundaki amacına ulaştığını düşünüyoruz.

Âyetler ve İşâretler eserinde yazarımız Ece, söyleyebiliriz ki; Kur'an'ı/âyetleri almış eline, koymuş gönlüne ve dalmış tefekkür iklimine, varmış düşünce diyarının en uzun boylusuna. Âyetlerden İşâretler, Âyetlerden Uyarılar ve Âyetlerden Diriliş Muştuları başlıklarını koyarak üç bölüme

ayırıldığı kitabıyla, gündem edindiği âyetlerin tümü üzerine aklındaki, zihnindeki ve yüreğindeki birikmişliği okuyucusuyla paylaşmış. Okuyucuyla ciddi ciddi ve açıkça konuştuğu, tartışarak değerlendirmeler yaptığı, olması ve olmaması, durmaması, kalmaması, gitmemesi, bitmemesi, yitmemesi, tütmemesi gerekenleri tahlil ederken bir de bakıyorsunuz sözünün bir ye-

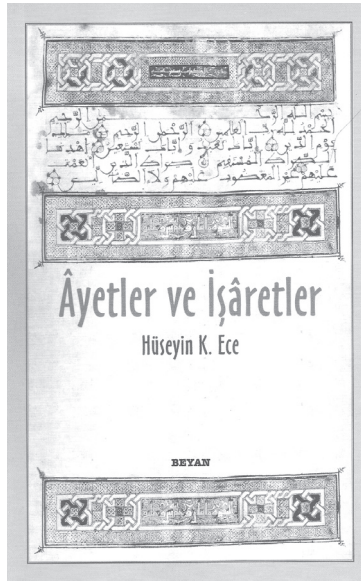
rinde, bir anda mevzuya açıklık getirici bir âyeti getirip gediğine usulünce koyduğunu görüyoruz. Âyetlerle bir dünya ördüğünü, örmek istediğini ve bunu da büyük oranda başardığını fark ediyoruz. Âyetlerle düşünmenin, âyetlerle ısınmanın ve âyetlerle izzetli, onurlu bir ömrü kuşanmanın tatlı seyrine dalıyoruz eser boyunca.

Her bir bölümünü on ayrı başlığa ayırarak, on farklı derinliğe, on farklı enginliğe, on farklı dinginginliğe dalmanın becerisini yakalamış olan sevgili yazarımız Hüseyin Kerim Ece, ilk bölüm olan Âyetlerden İşâretler'de, Rablerinin kendilerine sınırsız olarak bahşettiği nimetlere karşı yaptıkları nankörlük dolayısıyla üzerlerine Arîm selinin geldiği Sebe kavminden, Beytullah düşmanı Ebrehe ve onun çağdaş versiyonlarından, geçmiş cahiliyeden ve günümüzde aldığı hallerden, farklı derecelerdeki inkârcılar ve inkârcılıklardan, kendilerine uydurma/düzmece tanrılar peyda edenlerden, fesatçıların dünyayı ve insanlığı düşürdükleri zilletten, kimliksizliğin en çıkmazı olan münafıklıktan, zulmün ve küfrün hâkim olduğu Firavun sarayında adeta parlayan bir güneş olan

Asiye annemizden, akıl kayması yaşayan ve kendini akıllı sayan akılsızlar takımı sefhlerden ve Allah'ı Teâlâ'yı unutan, utanmaz çirkinlikler yapan, cimriliği seven, israfta ileri giden, yaptıkları aymazlıkları doğru zanneden, kendi kendilerini kandıran, içkiye, kumara, savaşa, çıplaklığa gönül bağlayan şeytan ve dostlarından dem vurmaktadır. Her biri, bağrında büyük ödev taşıyor.

Âyetlerden Uyarılar isimli ikinci bölüme geldiğimizde, hepsinin benliğinde uyarı mahiyeti taşıyan âyetlerle bizi tanış kılmak istediğini fark etmekte gecikmiyoruz değerli yazarımızın. Gunahta ve fesatta yarışmanın açtığı yaralara; her kim ne yaparsa yapsın Rablerinin onları görüp gözettiğine; çok iyi tanınması gerektiğinin yanında kendisinden olabildiğince uzak durulup dost edinilmeyeceği tağuta ve tağutî oluşumlara; kim ne yaparsan yapsın, ne ederse etsin karşılığını eksiksizce göreceğine; insanın ve insanlığın düşmanı olan insanlardan yine insanın nasıl ve kim/kimler tarafından kurtulacağına; arkasından ağlanılmayı hak etmeyenlere; zalimlerin her şekilde kaybedeceğine, asla ve asla kazanç sahibi olmayacaklarına; ağlamayı unutup hep ama hep gülenlerin haline; Allah yolunda olanların kendilerine sunulan mükâfatları görünce, batıl ve şer yolunda olanlar için "keşke bilselerdi!" demelerine ve akli başında olanların, temiz kalmayı, ter temiz yaşamayı tercih edenlerin nasipsizler tarafından uğratıldıkları uğursuz akametlere şahit olmaktayız bu bölümde. Şahitliğini yaptıklarımız bizi, bize; bizi, dize getiriyor.

İlk iki bölümde, tabir-i caizse, kara bulutların kapladığı zihnimize bir ışık doğuyor, bir ferahlık geliyor son bölüm olan Âyetlerden Diriliş Muştuları'na erişince. Hak ve gerçek olanları bize yansıtma, bizi onlarla hem hal kılma derinde olan yazarımız; acısıyla-tatlısıyla, karanlığıyla-aydınlığıyla, uyarısıyla-müjdesiyle hakikati göz ardı etmeksizin âyetlerin anlam dünyasına çekmeye çalışıyor bizleri. Kendisi bizzat hayat olan, hayatımızın kitabı olan Kerim Kur'an, her bir âyetiyle bizlere mesaj vermeye devam eder; ki eğer biz ondan mesaj almaya aday olursak, aydınlığına doğru yol alırsak, aklımızı, zihnimizi, kalbimizi, gönlümüzü ona açabilirsek tabi.

Son bölümün bizlere verdiği müjdelerle kendimize geliyoruz, kimliğimize eriyoruz, kâinata koca bir sevdâyı seriyoruz ve böylece hiç olmadığı kadar sevinliyoruz. Tevhid ve şehadet sözü olan "la ilahe illallah, Muhammed Rasulullah" ile İslam dairesine/ummanına dâhil olan her mümin, Hakkın, Hakikatin ve Adaletin şahitliğini yapmayı üstlenmek durumundadır, konumundadır. Başlı başına bir merhamet çağıldayanı olan Kur'an'ın çağrısıyla insanlığa rahmet olunmalıdır. Teslimiyetin en soylusunu yaşamak için bütün bağlardan ve bağnazlıklardan azat olup biricik Rabbe boyun eğmelidir. Allah'ın silinmez, değişmez, kaybolmaz boyasıyla boyanmak gerekir. Korkup sakınanlar kurtulmuştur. Orucun insanda inşa ettiği yıkılmaz denge, esenlik ve selamet rüzgârlarının estiği zamanlar ve tümünün cem olduğu kutlu bayramlara ulaşmak gerek. Sözlerin en güzelini, en temizini tüm hücrelerine yerleştirip verilen ve verilecek olan bütün nimetlerin, hayatların hesabının olduğunu hatırd tutarak izzetli ve şerefli bir vaziyette ömrü hitama erdirmek gerek.

Hüseyin Kerim Ece, dikkatimizden kaçmayan farklı ve güzel bir usulle, yani halk deyimlerini cömertçe kullanması, cümlelerine okunurluk kazandırmıştır. Misal vermek gerekirse; müsriflerden bahsederken 'har vurup harman savurmak', kendi suçunu görmeyip başkalarında suç arayanlar için 'kendi gözündeki merteği görmeyip başkasının gözündeki çöple uğraşmak', münafıklar için 'kılıktan kılığa girmek', zalimler için 'itler gibi kudurmak', firavunlar için 'bir elin parmaklarının sayısını geçmemek' tabirlerini kullanır. Bu usul, onun uzun yıllardır yaşadığı Hollanda'da 2005 yılından beri Müslüman mahkûmlar için manevî rehberlik vazifesi yapmasından kaynaklanıyor olabilir. Halkla içli dışlı olmanın getirdiği bir "safık"tan gelebilir, düşüncesindeyiz.

Eserden aldığımız hisse şudur ki: okuduğumuz, karşılaştığımız her bir âyet karşısında durup düşünmek ve muhtevasına yönelik şerh düşmek gerekmektedir. Âyetlerin gösterdiği yöne bakmak, dönderdiği yana yürümek düşer payımıza. Allah'ın Rasulü'nün ve öncü Kur'an neslinin anladığı, kavradığı ve içselleştirip yaşadığı şekilde, vahyi damarlarımızda gezdirmedikçe iflah olamayız, olamayacağız.

Fe Eyne Tez Hebûn? (Nereye Gidiyorsunuz?)

Dr. Halis ARLIOĞLU

(Tekvîr s. a. 26)

Evet İnsanlar ve özelde Müslümanlar, bu ilâhî hitâba muhâtaplırlar!

Ayrıca "Bir insan; zâlim, fâsık, fâcir ve münâfık'ın yanında olup, Hakkın, halkın, mâsûm, mağdûr ve mazlûmun karşısında ise o kimse âlim değil; yurt, otağ sahibi hân ve sultan bile olsa onda hayır ve bereket yoktur." (Ertuğrul Gâzi) Bu konuyu daha iyi anlatan bir hadîsi-şerifte Efendimiz (SA): "İnsanların en şerlisi, cerbezeli-güzel söz ve hitâbetiyle-sahtekârlık yapan, toplumu yanıltıp ifsât eden, âlimlerdir" buyruğudur. O yüzden başka din, felsefe, ideoloji ve doktrinlerin meczûbu, meftûnu olmaması için, insanların ferâset ve basiret sahibi olması gerekiyor. Çünkü bu özellikler her Müslümanda bulunması gereken vasıflardır. Bundan yoksun olanları ise merhum M. Âkif şöyle uyarıyor:

"Ey Müslüman uyan,! cehline kurban gidiyorsun!.

İslâm'ı da "batsın! diye" tutmuş yediyorsun!"

Evet, görünen bu kadar hıyânet ve ihânetlere rağmen, bâzı kimselerin hâlâ aynı hamâkât, denâat ve gaflette direnmeleri, yaşanan canlı olayları görmemeleri veya görmek istememeleri ne hazin bir tecellîdir. O yüzden işin zâhirî ve şeklî yönü kadar; fikrî, fiilî, kavlı, înanç, felsefe ve ideolojik yönleri de en az diğerleri kadar önem arz etmektedir. Nitekim dıştan bakıldığında, çok normal bir insan ve Müslüman (!) gibi görünen milyonların, değişik isimler altında

sapık ideolojiler, felsefî sistemler uğruna savaş verdiğini, bununla da yetinmeyip, o bâtil ideal-leri (!) hesâbına hiç çekinmeden canlı bomba hâlinde kendilerini parçaladıklarına şahit oluyorum. İşin en garip ve hazin tarafı; Onların habîs hayatları azılı birer DİN, İman, Allah (cc) Peygamber (sa) düşmanı olarak geçen ve bunlar için mücâdele ederken ölen onca müfsidin; sapık ideoloji mensubu olan anarşistlerin ölümleri en son neye gidiyor? Bunların dînî merâsimleri (!) kimler tarafından ve nerede icrâ edilerek, ne kadar Müslüman (!) böylesi kimselerin mağfireti için niyaza duruyor olmasıdır! Habîs hayatları Müslümanlara ve onların aziz inançlarına hakâretle geçen bu tür münkir ve müfsitler, ölünce Müslüman mı oluyorlar? Bunların dîne, dindâra olan kin ve nefretlerini ifâde eden hezeyanlarını ve bu konuda yazıp-çizip söylediklerini zikretmeyi zâit görüyorum. Çünkü bu tahkir ve tezyiflerin mağdûr ve mazlûmu olan nice gerçek Müslümanlar bunları çok iyi biliyorlar.

İşte tam da bu durumda insanlığın nereye gittiğini ve bu ilâhî soruyu her Müslüman'ın kendisine bir kere daha sorması gerektiğidir. Bunlar işin sâdece bir boyutu.

Diğeri ise sözde mensup oldukları "o yapı"nın meziyet ve faziletlerini(!) koruma ve kollama pozisyonunda bulunup, şahsî ya da siyâsî çıkarları için direndikleri veyâ akla ziyân bir zillet ve meskenet içinde oldukları görülenlerdir. Zîrâ bu kirli olayın iç yüzü ve arka planları şimdiye kadar çok değişik kanal ve kaynaklarda kesinlik kazandığını artık "Mısır'daki sağır sultan bile

duydu, gördü ve biliyor..
" Son olarak; 16 Şubat
2015 tarihli Star ve ben-
zeri yayın organlarınca ve
tüm belgeleriyle tekrar
edildiği halde, halâ inat
ve ısrardaki temerrütle-
rinin gerçek sebebinin,
mâkul ve mantıklı bir yö-
nünün olmadığı ortadadır.

Ne kadar ilgisi var bil-
miyorum ama, bu hâdis
bana tarihteki üzücü bir
olayı hatırlattı.

İslâm tarihindeki ha-
zin olaylardan birisi olan
"Sıffin" vak'asında; Hz. Ali
(ra). ile Muâviye arasın-
daki cîdâlin-savaşın kendi
aleyhine sonuçlanacağını
gören Muâviye emrinde-
kilere şöyle diyor: "Kur'ânı
Kerîm yapraklarını mız-
raklarınıza takın ve karşı
tarafa; İlâhî kitâba kar-
şı kılıç çekilmez!.. Bu işin hakemliğini Kur'ânı
Kerim halletsin!" demelerini söylüyor ve bütün
askerler de hep birlikte bunu tekrar edince;
karşı taraftakiler buna kanıp silahı, savaş bira-
kıyorlar. Hz. Ali (ra) her ne kadar bunun; "Bir
hile ve savaş taktiği olduğunu ve mücâdeleyi
sürdürmelerini söylemiş" ise de emrindekiler;
"Kur'âna karşı kılıç kullanılmaz!" diyerek savaş
bırakınca maksat hâsıl oluyor.

Bank Asya'nın önünde, ellerinde "yâsîn ve
cevşen" başlarında mevcut iktidarın; CHP ve
inanç düşmanı müfrit laikçilere rağmen, binbir
zorlukla örtünmelerine imkan sağladığı 'türban,
başörtü'leriyle gösteri yapan kesimi görünce;
olayın arka planından bî behre olan ve kendi
hâlindeki bu kişilerin mâlum yapı tarafından,
"mızraklara takılan Kur'anı Kerîm yapraklarıyla
ön safa sürülmeleri" gibi bir intibâyâ kapıldım.
İnsanın saf, temiz bir nâsiye ve niyete, yapıya sa-
hip olması elbette çok iyi ve aranan bir özelliktir.
Ama Müslüman bir insanın özelliği de "Ferâset
ve basîret" sahibi olmasıdır. Onun için Efendi-
miz (sav) "İttekullâhe ferâsetün!"=Müslümanın
ferâsetinden, derin görüşünden korkun! O
Allâh'ın (CC) nûru ile bakar" buyurmuşlar. Bu
hâdisenin siyâsi, sosyal, dînî, felsefî, ideolo-
jik ve psikolojik yönleriyle esastan ele alınıp,

İnsan beşer olarak şaşar ve aldatılabilir veya samimiyetinin kurbanı olur. Nitekim bunu söyleyen bir sürü insan var. Bu normaldir, ama bu durumu sürdürmeleri aslâ normal sayılamaz. Özellikle bunca insanın itirafı, pek çoğunun kânûnen suçlu görülüp tâkibe alınması, bâzılarının tutuklanması ve firarlarına rağmen, hâlâ bu saf-lık(!) veya direnme içinde olmaları, işin aslını öğrenme gayret ve çabasında bulunmamaları, kişinin aklına, irâdesine ve Allâh'ın verdiği temyiz kabiliyetine hakâret, kendisi için de züldür.

uzmanlarınca çok ciddi
mânâda değerlendirilme-
si gerekir kanısındayım.

Bunu yapmak için de
geçmişin acı ve ıstırapla-
rını, o yılları yaşayanların
mâruz kaldığı mezâlimin
dehşetini çok iyi bilmele-
ri lâzımdır. Eğer okunan
bu "cevşenleri" yazanlar,
zindanlarda yatarak ve
meşhur 163. maddenin
zulmüne rağmen onla-
rı yazmamış olsalardı;
Bugün bir kısım hazirci,
çilesiz yeni yetmeler ve
dünden haberi olmayan
nevzuhurlar, tam 163 lük
olan bu gösteriyi zor ya-
parlardı. Şimdi; "Jandar-
masız köyde, eli silah-
lı gezenler"; Siyâseten
işbirliği içinde oldukları
dünkü can düşmanı jan-
darmacı ve darbeciler dö-
neminde olsalardı; "Dîni

siyâsete âletten, irticâi faaliyetten, halkı devlet
aleyhine kışkırtmaktan ve laikliğe-Cumhuriyete
aykırılık ithâmı ile doğrudan 163'ün muhâtabı
ve mahkûmu idiler.." Her yönüyle laik CHP kar-
şıtı olan bu nostaljik eylem ve gösteriler bü-
yük bir suç teşkil ederdi. İşte kendilerine bu
imkânı sağlayan kesime karşı yaptıkları şeyin
mahiyetini anlamak için şehrin kenar mahalle
ve kasabalarında; "hayrına-sevâbına kermesler
düzenleyip hizmette, himmette(!)" bulunmakla
bu işin aslının anlaşılamayacağını kavramaları
gerekirdi. Ferâset sahibi olan insanlar; yıllar-
ca kendilerinin dışında cereyân eden ve sizden
daha yakın olan sayısız adamların, bu olayın
tam göbeğinde, içinde ve mâhut kişinin dizi di-
binde ve yanı başındakilerin feryatlarına kulak
verir, olaylara birde o yönden bakarlardı. Çünkü
bu konuda onlar sizden ona, çok daha yakın ve
sizden daha çok şeyler biliyorlardı. Nitekim bil-
diklerini de sürekli olarak yazıyor, söylüyor ve
olayın vahâmetini anlatıyorlar.

İnsan beşer olarak şaşar ve aldatılabilir
veya samimiyetinin kurbanı olur. Nitekim bunu
söyleyen bir sürü insan var. Bu normaldir, ama
bu durumu sürdürmeleri aslâ normal sayıla-
maz. Özellikle bunca insanın itirafı, pek çoğu-
nun kânûnen suçlu görülüp tâkibe alınması,

bâzılarının tutuklanması ve firarlarına rağmen, hâlâ bu saflık(!) veya direnme içinde olmaları, işin aslını öğrenme gayret ve çabasında bulunmamaları, kişinin aklına, irâdesine ve Allâh'ın verdiği temyiz kabiliyetine hakâret, kendisi için de züldür.

Kendilerine bu imkânları sağlayan iktidarı boykot gösterisinde olanlar. Eğer devri CHP ve cunta dönemlerinde olsaydı, ellerindeki "risâle ve cevşenler" zâten 163'lük bir suçtu. Ayrıca o mazbut görüntü ve kıyâfetlerinin bile suç olması için; "kamusal alanlar ve kat sayılar" ihdâs edilip, bir cânî ve kâtil gibi itilip-kakıldıklarını, dışlanıp atıldıklarını ve insan bile sayılmadıklarını ve şu anki durumlarını ise; her şeye rağmen aleyhinde bulundukları bu iktidarın sağladığını ne çabuk unutmuşlar!?

Kimden gelirse gelsin. İyiliğe nankörlük en büyük soysuzluktur..Ayrıca ve daha da önemlisi, aleyhteki o gösteriyi yapmak ve haklı olmalarını gerektirecek şimdiye kadar onların hangisi; DÎNÎ İNAÇLARINA, ÖZEL YAŞANTILARINA, KILIK-KIYÂFETLERİNE VE EĞİTİM HAKLARINA müdâhale olunmuş ve mağdur edilmişler? Adı banka olan ticârî bir kurum için, milyonların aziz inançlarını temsil eden dînî kitap ve benzerlerini o kılık-kıyâfet altında şahsi ve siyâsi gösteri malzemesi olarak kullanma zilletinde bulunulması çok büyük bir densizlik ve pespâyeliktir. Yoksa onca zulüm, hakâret ve ayırmacıklar yapıp millet kan ağlarken sizlerde; zâten bunların tümü; "Fürûattan" ibâret, tâlî şeylerdir diyerek, çalıp, çağırıyor, gülüp oynuyor mu idiniz? Milletin evlâdı yıllarca o zulümlerin mağdûru ve mazlûmu iken bundan hiç elem ve ıstırap duymadınız mı? Hani; "Bir Müslüman'ın eline diken batsa, dünyânın öbür ucundaki din kardeşinin bundan rahatsız olması gerekirdi?"

Suurlu ve basiret sahibi insanlar, olayları sadece kendi zâviyelerinden değil, biraz daha geniş açıdan bakıp öyle değerlendirmesi gerekir. Sağlam, mazbut görünümlü bir Müslüman olmak iyidir ama onların basit ve gerisi meşkûk-şüpheli olan böylesine olaylar yüzünden zelîl, hacîl ve hakir durumlara düşmesi gerçekten insana girân geliyor. Kendine güveni, irâdesine, fitratına, saygısı, yetenek ve temyiz kabiliyetine sahip bir insanın; liderini, şeyhini, mürşidini, önderini ve sevip-saydığı kimseleri; makam, mevki, sosyal, ve siyâsi durumu ve statüsü ne olursa olsun, onu putlaştırıp, ilah derecesine çıkartarak, irâdesini teslim etmemesi gerekir.

Biz millet olarak insanları ilâhlaştırıp, lâyüs'el -dokunulmaz- bir duruma getirmekte çok mâhir bir toplumuz. Önce onu putlaştırır, sonra da onun tahakküm ve tasarrufundan, zulmünden kurtulmak için asırlarca çırpınıp dururuz.

Bu konuda herkesin bildiği, merhum M. Âkif'in çok güzel bir ifâdesi ve tespiti vardır;

"Müslümanlık bu değil! Biz yolumuzdan saptık. Tapacak bir putumuz yoktu, özendik, yaptık!."

Biliyor musunuz? Ülkede "7 yüz kişiye bir put-heykel düşmekte, puta-heykele verilen para ise ülkenin on yıllık gelirine eşit bir servetmiş. "Sanki tüm bunlar yetmiyor ve "Ali Kalkan, Fadime Şahin" kepâzeliklerinden ibret alınmamış gibi, birde "din baronları" ve mürşit putları (!) türemiş, tıpkı "hashâşi"ler gibi, "şekil (A) da görüldüğü üzere" bir takım kimseler bu hâlde getirilmiştir. Evet, kişilerin sevip-saygı duyduğu kimselere karşı hürmet ve muhabbet göstermeleri iyidir ama, sürü olmak ve irâdesini başkasına teslim edip şuursuzlaşmak, basiret ve ferâsetten yoksun olarak yaşamak hiç bir Müslümana yakışmayan aymazlıktır. Çünkü iki cihan serveri efendimizin (SA) "Bir Müslüman aynı delikten iki kere ısırılmaz!" İfâdesi herkes için geçerli, uyarıcı ve kurtarıcı mahiyette bir prensiptir. İbretli bir söz var;

"Zâhir perest olma yakın gör, yakın, yezîdin kurnazı, Ali görünür."

Çarpılırsın hâ! Kendini sakın! Uğursuz, münâfık velî görünür."

Müslüman'ın tâkip ve taklit edeceği tek şey; Allâh (CC) ve rasûlü (SA) ile kitap, sünnet ve icmâ-i ümmettir. Buna zıt olan hiç bir lider, vâiz, mürşit, kılavuz ve önder geçinenler, insanı hidâyete, özlenen saâdete ulaştıramaz, bu yönde dînî ve itikâdî açıdan bir delil, gerekçe de bulunmamaktadır. Zâten yaşanan tüm olaylar da bunu göstermektedir.. Evet; Yüce kitâbımızdaki;

"Fe eyne tezhebûn? (Nereye gidiyorsunuz?)" hitabına kulak vermeyenler, gittiği yönü ve yeri bilmeyenlerdir. Onun için bir şeyin dış yüzü, zâhiri yönü kadar onların fikrî yapısı, dînî inancı, felsefî ve ideolojik boyutları da önemlidir. Özellikle sapık ideolojilere din gibi tapıldığı ve onlar uğruna kanların akıtıldığı günümüzde işin bu yönünün de çok hayâtî bir konu olduğu unutulmamalıdır.

Kadının Düşmanı Erkek Değil, Düzendir

Mehmet ADIGÜZEL

Allah (cc)'nin kanunlarının raf-lara kaldırılıp, beşeri kanun ve yasaların işlevselleştirildiği bu topraklarda, kadın cinayetlerinde ivme azalmayacak, aksine her zaman hız kazanacaktır. Çünkü beşeri sistemlerin temeli insan ürünüdür. Hata payı fazla olan bu sistemlerde, kadın cinayetlerini önlemek için verilen hiçbir ceza caydırıcı değildir. Eğer caydırıcı olsaydı şimdiye kadar katledilen her masum kadın için "bu son olsun" sloganı atılmazdı(!)

Hatırlayın 3 Mart 2009 gecesini? 17 yaşındayken Cem Garipoğlu tarafından katledilen Münevver Karabulut'u ve daha binlercesini...

Kadını cinsel obje olarak gören bu algı, yine insan ürünüdür. Kadını emanet olarak alan, (insan sınıfına sonradan girmeye çalışan tek hücreli canlılar) Allah (cc)'nin emanetine hıyanet etmiştir. Kadının düşmanı erkek değil, düzendir. Çünkü bu düzen kadına emanet olarak bakmayı asla öğütledi. Çünkü bu düzen kadına vurulmaması, dövülmemesi gerektiğini anlatmadı. Kadını erkekten koruyacaklarına ya da mor çatı

Kadının düşmanı erkek değil, düzendir. Çünkü bu düzen kadına emanet olarak bakmayı asla öğütledi. Çünkü bu düzen kadına vurulmaması, dövülmemesi gerektiğini anlatmadı. Kadını erkekten koruyacaklarına ya da mor çatı altında toplayacaklarına, gidip erkeklere İslam'ı biraz anlatsaydılar kadınlar her gün ölüm korkusuyla yaşamazdı. Erkeği kadına eş kılan İslam dininden hiç bahsedilmedi. Çünkü bu düzen kadına gereken değeri vermedi.

altında toplayacaklarına, gidip erkeklere İslam'ı biraz anlatsaydılar kadınlar her gün ölüm korkusuyla yaşamazdı. Erkeği kadına eş kılan İslam dininden hiç bahsedilmedi. Çünkü bu düzen kadına gereken değeri vermedi. Sadece seçme ve seçilme hakkı, kadının çalışması vb. gereksiz şeylerle kadına değer verildiğini topluma aşıladılar. Kısacası bu düzen, toplumu dinsel değil, tensel bir evliliğe teşvik etti.

Allah (cc) "kısasta sizin için hayır vardır" buyurdu, insanoğlu kabul etmedi. Ne zamanki başımıza bir felaket gelse, Allah (cc) bizim için hayırlı olanı istiyor demek ki, demekten

alıkoyamıyoruz kalplerimizi... Çünkü Allah (cc) **"Ey akıl sahipleri! Kısasta sizin için hayat vardır. Umulur ki suç işlemekten sakınırsınız"** (Bakara Suresi/179) buyurmaktadır. Bu cinayetten önce idam cezasını gündeme getirmeye ve toplumdan bu kadar destek almaya kimsenin gücü yetmezdi. Ama şimdi herkes katil zanlısının idam edilmesini istiyor...

Özgecan Aslan cinayeti Türkiye'yi yasa boğdu. Kalplerin İslam'la beslenmediği bu dönem-

de, cinayet şekilleri insanın kanını dondurur derecesinde... İlahi kameraların varlığından haberleri olsaydı, bu bilinç kazandırılısaydı, vahşice planlanan bu cinayet işlenir miydi sizce? Hayatımızı beşeri sistemler dizginlemeye çalıştıkça/ kontrol altında tutmaya çalıştıkça, toplumun cinayetleri, hırsızlıkları, ahlaksızlıkları ve diğer bütün günahları hiç eksik olmayacaktır.

Çünkü bizler sadece bir cinayet işlendiğinde kadınları hatırlıyoruz.

Çünkü bizler bir çocuğa tecavüz edildiğinde çocukları hatırlıyoruz.

Çünkü bizler canımız yandığında canımızın yandığını hatırlıyoruz.

Başımıza bir felaket gelmeden, olayın boyutunu anlamıyoruz(!)...

Kadına şiddet geçmişten günümüze her zaman varlığını korumuştur. Toplumun aile yapısı İslami temellere dayanmadıkça sağlıklı bireylerin sayısında artışın olması imkansızdır.

Kadınlar güpegündüz sokak ortasında dövülüyorsa/öldürülüyorsa bunun sebebi, dinin sadece camilere, cuma namazlarına, bayram namazlarına veya türbelere giderken hatırlanıyor olmasıdır. Allah (cc)'nin istediği bir düzen olmadıkça bu cinayetler hiçbir zaman son bulmayacaktır. Ve Özgecan cinayeti ne ilk ne de son olacaktır... Kadına şiddetin son bulmadığı bu toplumda, Resulullah (sav) kadınlar hakkın-da şöyle buyurmaktadır:

"Hanımlarınızı üzmeyin. Onlar, Allah (cc)'nin size emanetidir. Onlara yumuşak olun, iyilik edin." (Müslim)

"Hanımını döven, Allah'a ve Resulüne asi olur. Kıyamette onun hasmı ben olurum."

Şehvet aromalı günahlar, nefislerin ürünüdür. İnsanoğlu, kadını Allah (cc)'nin emaneti olarak görmemekte aksine bir ihtiyaç aracı olarak benimsemektedir. Bir kadının en büyük kariyeri, cenneti ayakları altına almasıdır. Bu kariyeri kadına veren, İslam dinidir. Beşeri düzenlerin hiçbirinde kadına bu denli değer verilmemiştir.

Allah (cc) Kuran-ı Kerim'de: **"Huzur bulmanız için size kendi cinsinizden eşler yaratması, aranızda sevgi ve merhamet bağları oluşturmaya da Allah'ın varlığının delillerindendir. Gerçekten bunda düşünen bir toplum için alınacak dersler vardır"** (Rum Suresi/21) buyurmaktadır. Ama toplum olarak ne yazık ki kadına değer verildiğini sanan yığınla kanun ve yasa varken bu ayeti düşünüp, ders alacak bireylerin sayısı çok az miktardadır. Çünkü kadın için en tehlikeli varlık, İslam'dan uzaklaştırılmış erkek genleridir.

İslam dini, kadının toplumdaki yerini ve önemini çok iyi ve sağlam bir şekilde belirlemiştir. Kadın, insan neslini doğuran ve yetiştiren kutsal bir varlıktır. Ama ne yazık ki kadınlar, doğurdıkları erkekler tarafından katledilmektedir.

Son olarak, kadınlar bazı kötü niyetli kişilerin iddia ettikleri gibi; kişiliği olmayan, bu sebeple de kocaya tabi olmak zorunda kalan, kendisini yönetmekten aciz, akli bir şeye ermeyen bir varlık değildir...

Selam ve dua ile...

Yarınları Elimize Almalıyız

Yakup DÖĞER

İnsanlığın kadim endişesi hep yarınları için olmuştur, her zaman yarınlarından endişeli ya da umutludur. Fitraten buna müsait olarak yaratılan insanoğlu, günün arkasını düşünür hep. Allah'ta (c.c.) bu noktaya dikkat çekerek, insana yarın için ne hazırladığına bakmasını söyler, yarını için hazırlanmasını ısrarla tavsiye eder. **"Ey iman edenler! Allah'tan korkun ve herkes, yarına ne hazırladığına baksın. Allah'tan korkun, çünkü Allah, yaptıklarınızdan haberdardır."** (Haşr 59/18) der. Kur'an'ın bahsettiği yarın, ahret hayatı olarak çıkar karşımıza, ama bu dünyadaki yarınları da kapsayacak şekildedir.

İnsanın yarınını ellerine alabilmesi için, dünlerini de bilmesi, tahlil etmesi, düşünmesi, tek-raren gözden geçirmesi gerekmektedir. Dünle-riyle sorunlu olanlar, dünlerinden kopuk olanlar, geçmişini bilmeyenler yarınlarını dünya-ahiret imar edemezler. Geçmiş olmanın, geçmişindeki ulvi değerlere sahip çıkmayanların imarı eğretidir, dününün hasenatına sahip çıkmayan-ların yarınlarını ikame etmesi mümkün değildir.

Hayatın akıl almaz hızla ilerlediği dünyada, aynı şehirde, aynı mahallede, aynı caddede, aynı apartmanda ve dahi yaşadıkları evlerde bile yalnızlık çekenlerin varlığı, bugünlerin sıkıntısıdır. Yüzleri güldürmek, yetimleri sevin-dirmek, bütün erdemli davranışları sergilemek, Salih amelleri ihya etmek için, bu günden baş-layan yarınları kaçırmamalı, hazzın ve hızın önüne geçmeliyiz. Yarınları sahip olabilme mü-cadelesi, bizim ve gelecek nesillerimizin gerçek

yarınının teminatı olacaktır.

İnsanlığın çağ itibarıyla dünyalık olarak ya-rınları için akıl almaz bir mücadelesi, buna mu-kabil, esas yarını olan ahreti içinse aynı oranda ertelemeci bir tavrı vardır. Asıl olanın kayboldu-ğu bir dünyada teferruat, insanlığı benliğinden ufkuna bütün evrenini kuşatmış durumdadır. Bu dünyadaki yarınlarını ellerine almaya çalışanlar, peşinci çalışmayı ve peşinci olmayı hayatlarının vazgeçilemezi yapmıştır.

İnsan için, fani dünyanın yarınlarını ellerine alma mücadelesi, ebedi yarınların imarı adına olması gerekirken, ebedi yarınların dünyadaki yarınlarını kazanmak adına ellerinden kayıp git-tiğini görememektedir. Oysa bu dünyanın ya-rınları kısa bir geçimlik olarak zikredilip, **"Bu dünya hayatı, yalnızca bir oyun ve tutkulu bir oyalanmadır". Gerçekten ahiret yurdu ise, asıl hayat odur. Bir bilselerdi."** (Anke-but 29/64) denilirken, ebedi olan yarınlar, son-suza karşılık gelen mana içerir. Matematikteki kural, ebediliğin karşısında bütün sayıların hük-mü sıfırdır, Rabbimizin dediği gibi, isterse bin yıl yaşanılsın.

Hazzın ve hızın bir hayat tarzı olduğu mo-dern bir dünyada yaşıyoruz, ilahî beşer olan dinler zihinleri zorlamakta, tercihleri hususun-da insanı yanıltmaktadır. Genel olarak insan-lar yarınlarından endişeli, idrakleri kapalıdır. Yarınları ait söz söylemekten, yarınları ait iş kurmaktan, hesap yapmaktan Müslümanlar so-rumludur. Geleceğini göz görerek elinden ka-çıranlar, kaçmasına göz yumanlar, yarınlarının

imarı için çalışmayanlar, ebedi yarınlarında da hüs-rana uğrayacaklardır.

Bütün insanlığa söyleyecek sözü olanların, enerjisi tükenmiş dünyalık düşüncelerin karşısına dikileceklerin, yarınlarından vazgeçmesi söz konusu olamaz. İşte budur demek, bu günü kuşanıp yarına sahip çıkmakla olacaktır. Âlemlerin Rabbi olan Allah (c.c) **"Bizim uğrumuzda cihad edenlere, şüphesiz yollarımızı gösteririz. Gerçekten Allah, ihsan edenlerle beraberdir."** (Ankebut 29/69) demektedir.

Çoğu zaman, yarınların önünde insan birbirine engel olarak da durur, birbirine çelme takar, isteyerek olmasa da, isteyerek yapmasa da, bu şeytanın bir dürtüsü olarak hoş gösterilen, zaman içerisinde kişi tarafından da hoş görülebilen bir davranıştır. Beraber yapması gerekenler karşısında, birbiriyle hasım olabilir, bazen de bu hasımlık, haddini aşarak, insanın bir biri üzerinden Allah'ı hasım olarak görmeye kadar gidebilir. Oysa Allah (c.c.) **"Ey adem oğulları, ben size and vermedim mi ki: Şeytana kulluk etmeyin, çünkü, o, sizin için apaçık bir düşmandır."** (Yasin 36/60) buyurmaktadır.

İnsan birbiriyle sınanan, bir biriyle denen, birbiriyle bir anlam ifade eden, "Ahseni Takvim" üzere yaratılmış "Eşrefi Mahlûkattır", geçmişte kimlerin ne yaptığından sorumlu değildir. Allah geçmişte yaşayanlar için, **"Onlar, bir ümmetti, gelip geçti; onların kazandıkları kendilerinin, sizin kazandıklarınız sizindir. Siz, onların yaptıklarından sorumlu değilsiniz."** (2 Bakara /141) diyerek, onların ayrı birer ümmet olduğunu, gelip geçtiklerini söylemektedir. Ama bugün birlikte yaşayanlar, ömürleri boyunca bir biriyle bağlı, birbirinden sorumludur. Sorumluluk bilincinde olmak, bu bilinci kuşanmak, bu bilinçle hareket etmek, bir oto kontrol sistemi olarak birbirini takip etmek, bugün beraber yaşayanların sorumlu olduğu bir davranıştır. Yarınları imar edeceklerse de,

Yarınların elimize alınması, imar edilmesi, yarınlardan emin olunması, ebedi yarına hazırlanmak, bugünün çabasıyla mümkün olacaktır, bu da insanın birbiriyle olan birlikteliğiyledir. Geç kalmış her çaba, yarınların elimizden kaymasının hesabına neden olacak bir boş vermişliktir. "Eşref-i Mahlûkat" olan seçilmişliğin "Esfele Safiline" sürüklenmesinin önüne geçilemeyecektir. Geç kalmışlık, boş vermişlik, gelecek nesillerin yarınları içinde bizden hesabı sorulacak bir vebaldir.

ifsadına göz yumacaklar- sa da birlikte yapacaklar. Sonunda, birlikte yapıp ettikleriyle de ebedi yarında birlikte hesaba oturacaklar, birbirlerine şahitlik edip etmediklerinden sorulacaklar.

Esas itibarıyla bakıldığında, imtihanın temeli de, insanın birbiriyle olan ilişkileri ve birlikte yapıp edecekleri, beraberce birbirinden sorumluluk esasına dayanmaktadır. Yalnız yaşamının mümkün olmadığı fitri yaratılıştaki, sorumluluk duygusu yer-yüzünün imarı yalnızca insana verilmiştir. İnsan yapıp ettiklerinden sorumlu olandır, sorumluluk insandan başkasına verilmemiştir. İyiyi ve kötüyü, karanlığı aydınlığı, zulmü

adaleti tercih sadece insana mahsustur. Ya Allah (c.c.) velisi olur, ya da İblis.

Yarınların elimize alınması, imar edilmesi, yarınlardan emin olunması, ebedi yarına hazırlanmak, bugünün çabasıyla mümkün olacaktır, bu da insanın birbiriyle olan birlikteliğiyledir. Geç kalmış her çaba, yarınların elimizden kaymasının hesabına neden olacak bir boş vermişliktir. "Eşref-i Mahlûkat" olan seçilmişliğin "Esfele Safiline" sürüklenmesinin önüne geçilemeyecektir. Geç kalmışlık, boş vermişlik, gelecek nesillerin yarınları içinde bizden hesabı sorulacak bir vebaldir. Acıların ve zulmün hüküm sürdüğü bir dünyada yarınların elimizden kayması daha şedit karanlıkların gelmesinin önünü açacak, neslimiz heba olacağı gibi, nesillerimizin nesilleri de aynı kaosu yaşayacaktır. Yaşanmasına sebep olunan her zulüm, bir öncekinin de üzerine konarak sorulacak bir hesabı önümüze koyar. **"Kim, güzel bir iyiliğe aracılıkta bulunursa, ondan kendisine bir hisse vardır; kim de kötülüğe aracılıkta bulunursa, ondan da kendisine bir pay vardır. Allah her şeyin üzerinde koruyucudur."** (Nisa 4/85) Yılanlar bin yıl yaşasın demek, olacak olumsuzluklara kapıyı aralamak, kötülüğe vesile olduğumuz her şeyin hesabından bizim hanemize de yazılacak anlamındadır.

Belki de yarınların önemini çok fazla kavrayamadığından insan, bugünün hemenci dünyasında kendisini avutmaktadır. Ya da, yarınları elimize almanın yükünü çekecek, bedelini ödeyebilecek, adanmışlığın yoksunluğundan dolayı, bilincinin devre dışı kalmasından kavrayamamaktadır.

Yarınları elimize almamız için, Allah'ın arzında bir şeyler yapıp etmeye başlamadan önce, niçin yaptığımız sorusunu yanıtlamamız gerekmektedir. Ebedi olan yarınımız içinde, bu soruyu kuşandığımız kimliğimizin hudutlarında cevaplamamız, nasıl bir yarını istediğimizi ifade edecek bu sorunun cevabı, nasıl yapacağımızı da bize gösterecektir.

İnsanın bir şeyi nasıl yapacağından önce, neden-niçin yapacağı önemlidir. Neden-niçin cevabı hayatı baştan sona kuşatan, nasıllığın yolunu gösteren pratiğe aktarılacak olan bir tercihtir. Bu durum aynı zamanda, kimliğimizi de belirten bir ifade olacaktır.

Kendimize özgü bir dil, kendimize has bir yöntem, arınmış bir zihin, ümmice bir teslimiyet, teferruatından uzak bir yaklaşım ve bütün bunların nasıllığı, kimliğimizin bize gösterdiği yolla gerçekleşir. Bazen çok bilmek, çok şey kaybetmemize sebep olabilir, çok bilmenin dayanılmaz ağırlığını taşıyamayan omuzlar, yarınların imarı bir yana, kendi kayıplarını da artırabilir. "Ben" demek, ilk ünlemin konulduğu yerdir, sonrası için tedbir alınmazsa, ünlemsiz tehlikelerin önüne geçilemez. **"İnsan kendini müstağni gördüğünden azar"** (Alak 96/6-7)

İnsanlığın yarınlarından endişeli olduğu ahir zaman çağında, Müslümanların yarınları ele alması ve yarınları imar etmesi, kaçınılmaz görvidir. Müslümanların bile endişeli yarınlar yaşadığı bir dünyada, ideoloji çöplüğüne dönen Allah'ın arzı, tarihinde görmediği çapta buhranı an itibarıyla yaşamaktadır. Bunun önüne geçebilecek, yarınları ele alabilecek, yarınların emniyetini sağlayabilecek sadece Müslümanlardır.

Bu dünyayı ıslah, bu dünyayı imar görevi, ekini ve nesli korumak bizim işimizdir, yarınlarımızı inancımızın bize emrettiği şekilde yakalamamız, sürekli elimizden alınan neslimizin emniyeti de bizi bekleyen ertelenemez görevlerimiz arasındadır. Bu görev kulluktur ve kulluğun, "Yakîn sana gelinceye kadar Rabbine ibadet et." (Hicr 15/99) denilerek, ölümün gelene kadar süreceğini göstermektedir.

Biliriz ki, bu dünyayı ıslah, bu dünyayı imar görevi, ekini ve nesli korumak bizim işimizdir, yarınlarımızı inancımızın bize emrettiği şekilde yakalamamız, sürekli elimizden alınan neslimizin emniyeti de bizi bekleyen ertelenemez görevlerimiz arasındadır. Bu görev kulluktur ve kulluğun, **"Yakîn sana gelinceye kadar Rabbine ibadet et."** (Hicr 15/99) denilerek, ölümün gelene kadar süreceğini göstermektedir.

Bugün nasıl yapılacağı hususunda yol-yöntem sıkıntısı çekmemiz, biraz bocalamamıza neden oluyor gibi dursa da, biraz

akledilip ciddi bir emek sarf edilse, elimizdeki muhkem haberlerle geçmişimizden günümüze uyarlamalar devşirebiliriz. Her Nebinin, geldiği dönemde zamanımıza benzer sıkıntıları yaşamış olduğunu biliyoruz. Bizim yapmamız gereken tarihte bunun pratik uygulamalarını yapmış olanlardan ders çıkarıp, bugünden başlayarak geleceğe ait projeler üretmek olmalıdır.

Nebilerin hayatı samimi bir niyetle sadece Allah (c.c.) için hassasiyetle tekrar gözden geçirilmeli, yaşadıkları toplumlarla kurdukları bağın kodları okunmalıdır. Aynı zamanda, geçmişin Sabikunlarının, bulundukları dönemlerde nasıl bir yol-yöntem izledikleri konusunda akademik çalışmalar, üst akıl sahibi bilenlerin tarafından araştırılarak, o günlerden günümüze ait bir dili devşirmeleri gerekmektedir. Allah (c.c.) kendisi için mücadele edenlere, **"Andolsun, sizin için, Allah'ı ve ahiret gününü umanlar ve Allah'ı çokça zikredenler için Allah'ın Resûlü'nde güzel bir örnek vardır."** (33 Ahzab/21) diyerek önemli bir çıkış noktasına işaret etmektedir.

Yarınları elimize almalı, yarınlarımızı imar etmeli, yarınlarından emin bir dünya için, bugünlerimizi kaybetmemeliyiz. Geçmişimizle yıkılan köprünün yeniden imarıyla, geçmişimizin köklü, sahih, sağlam yanlarını da değerlendirerek, dünyanın yarınlarını, ebedi yarınlarımızın felahı için elimize almalıyız.

Liyakat / Ehliyet

İsmail ŞAHİN

Liyakat, bir işe ehil olmak ve bir işe layık olmak demektir. İşe hakkını vermek becerisidir. Bu beceri bir güzel ahlak prensibi olan emanete riayet etme temeline dayanmakta olup, eğitimle ve tecrübeyle kazanılır.

Kur'an'ı Kerimde;

"Allah size, emânet ve yetkileri o konuda güvenilir ve yetenekli olan ehline vermenizi ve insanlar arasında hüküm verdiğiniz zaman, kim olursa olsun adâletle hükmetmenizi emreliyor. Bakın, Allah size ne güzel öğüt veriyor! Hiç kuşkusuz Allah her şeyi iştirir, bilendir." (Nisa:4/58) buyrulurak emanetin veya işin ehil kimselere verilmesinin ne kadar mühim olduğu vurgulanır. Bununla, aslında işi ehline vermenin, emaneti hakkını verecek kimseye teslim etmenin bir mesuliyet olduğu bildirilir.

"Çünkü **onlar**, gerek Allah'ın, gerek Hz. Peygamber'in ve gerekse insanların kendilerine verdiği **emânetleri** en güzel şekilde **koruyan verdikleri sözü** en güzel biçimde **yerine getiren** dosdoğru müminlerdir." (Mearic:70/32)

Allah Rasûlü (sallallahu aleyhi ve sellem), bir hadislerinde kendisine kıyametin ne zaman kopacağını soranlara cevap olarak şöyle buyurmuşlardır.

"İş, ehli olmayan kişilere verilince kıyameti bekle, kıyametin kopması pek yakındır." (Buhârî, İlim, 2.)

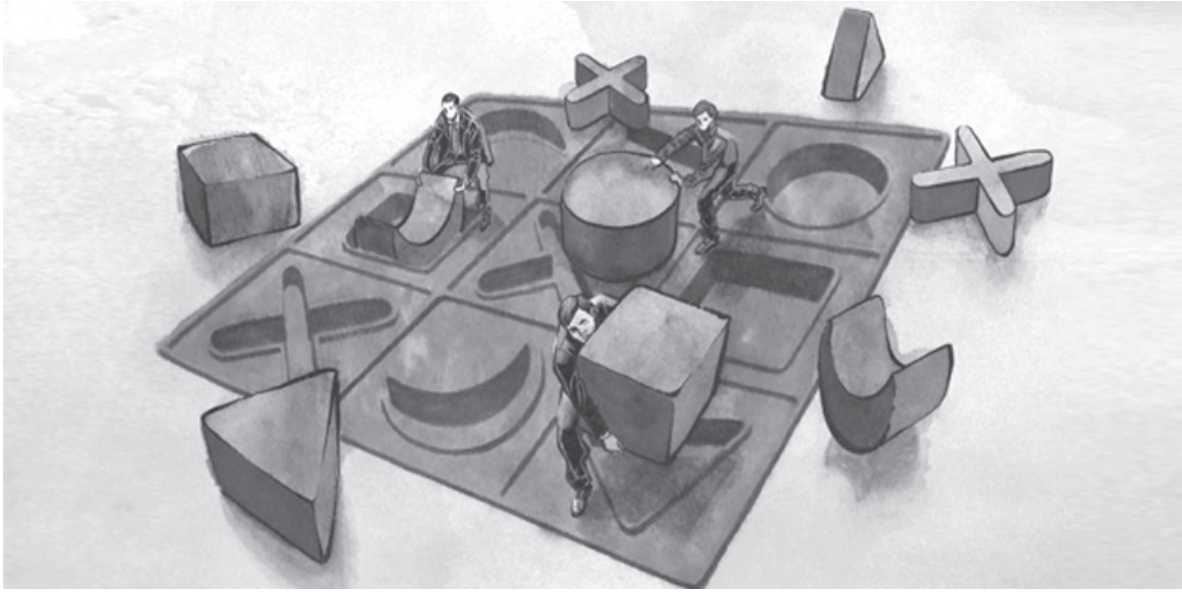
İşin ehline verilmemesi, hiç şüphesiz toplum ve ümmet bünyesinde nerede ise kıyame-

te denk ciddi sonuçlar meydana getirir. Ya da toplumu kıyamet'e benzer bir kargaşaya götürür. Bu korkunç sonucun asıl sebebi ise, ehil olmayanların, Kitap ve Sünnet gibi dinî esaslara dayanmadan, kişisel arzu ve istekleriyle verilen görevi yapmaya kalkmalarıdır.

Bir işte ehil insanların görevlendirilmesi o işin önemini ve o işe verilen ehemmiyetin derecesini gösterir. Bu sayede hem ehil olan kimseye haksızlık yapılmamış, kendisini geliştirme imkanı tanınmış, hem de o iş gereği gibi yapılmış maksat hasıl olmuş olur. Dahası eğer bu mesele birilerinin eğitimi şeklinde ise, eğitilmesi istenen kişiler her şeyden önce başlarında bulunan ehliyetli kişinin, adaba uygun geliş gidiş, oturuş kalkış, yiyip içme, konuşma dinleme, vb gibi tüm hal ve hareketlerinden de istifade ederek istenilen hedefe doğru, doğru bir şekilde yol alınabilecektir.

Öte yandan, kişileri ehil olmadıkları işlerde istihdam etme hem o işe, hem o kimseye, hem de o işten etkilenenlere karşı bir zulümdür. Yapılmak istenen iş güdek kalır, ehil olmayan kimse, o işi yaparken isteksiz, gönülsüz yapar. Nihayet, o işten etkilenen kimseler de (o işin yapılmasını öngören kişiler de dahil) ya mazlum olurlar, ya da hayal kırıklıkları yaşarlar.

İş ehline verme, aslında bir basiret ve feraset işidir. Efendimiz Medine'ye hicreti sırasında yanına en sadık dost olarak Hazreti Ebû Bekir'i alırken de, Habeşistan'a gönderdiği heyetin başına Cafer b. Ebi Tâlib'i seçerken de, Medine'ye ilk müridi olarak Hazreti Mus'ab b. Umeyr'i

gönderirken de, hicret ederken yatağına Hazreti Ali'yi bırakırken de, Mekke'de kalıp istihbarat yapmak üzere Hazreti Abbas'ı bırakırken de, hep isabet etmiştir. Her birini kabiliyetlerine göre görevlendirmiş, hepsi de işin ehli olarak ellerinden geleni yapmış ve görevlerini hakkıyla eda etmişlerdir.

Aynı şekilde, Efendimiz'in (sav) vefatından kısa zaman önce Suriye üzerine yapılacak bir sefere bütün sahabeler arasından Üsâme Bin Zeyd'i kumandan tayin etmesi bunun en güzel örneklerindendir. Bu sayede efendimizin vazife tevdiinde maharete ne kadar önem verdiği anlaşılmış, hem o işler tam olarak gerçekleşmiş, hem de o sahabe efendilerimiz vazifelerinde başarılı olmanın huzurunu yaşamışlardır.

Kişilere görev verilirken bazan öncelikle o işin eğitiminin verilmesi gerekebilir. Bazen da ehil olmayı belirleyen şey zekâ ve kabiliyettir. Tüm bunlar ehil olacaklar için olması ya da yapılması gerekenlerdir ama zekâ ve kabiliyet bazen yaşı da, makamı da ikinci konuma indirilebilir. Yani, ehil kimsenin yaşı, geldiği muhit, tahsilinin düşük olması işe vaziyet etmesine engel teşkil etmemelidir, lâkin birde pek dikkate almadığımız etik (ahlaki) tabir ettiğimiz mevzu vardır.

Eğitenlerle eğitilenlerin yaşlarının yakın olması ilk bakışta hoş görünebilir, lakin eğitimcinin genç olduğu, heva ve hevesine göre davranabileceği, az da olsa serseri bir ruh taşıyabileceği, zaafırları olabileceği kesinlikle göz ardı edilmemesi gereken asli unsurdur.

Ayrıca, bir işe diplomalı veya unvanlı kimse değil, o işi hakkı ile yapabilen kimseler getirilmelidir. Adama göre iş vermek uygun değildir. Her zaman işe göre adam seçmelidir. O eleman o işe layıksa o iş ona verilmeli, layık değilse, layık olanını aramalıdır.

*"Allah'ın bahşettiği ekonomik, sosyal, bireysel ve toplumsal bütün imkan ve fırsatları; akıl, beden, duyular, irâde, vicdan, muhâkeme gibi üstün yetenekleri O'na kullukta kullanarak yeryüzünde O'nun adına, O'nun hükümlerini egemen kılma mücâdelesini o kadar ağır, o kadar ciddî bir görevdir ki; **Biz bu emâneti önce göklere, yere ve dağlara teklif ettik fakat onlar bu büyük sorumluluğu göze alamadıklarından, onu yüklenmekten çekindiler. Böylece bu yükümlülüğü, küçücük cüssesine rağmen, Allah'ın kendisine bahşettiği yetenekler sayesinde göklere, yere ve dağlara hükmetme gücünü elinde bulunduran insanoğlu kabul etti. Düşünsenize; bunca nîmetlerle donatıldığı hâlde, yüklendiği emânetin hakkını veremeyen insan ne kadar zâlim, ne kadar câhildir!"** (Ahzab:33/72)*

Ayrıca Kitab-ı Mübin'de mü'minlerin bir iş yaparken de aralarında istişare ettikleri, birbirine danışarak yaptıkları bildiriliyor.

"Onlar, Rablerinin iman çağrısına kulak veren, namazı dosdoğru kılan, işlerini aralarında danışarak karara bağlayan ve kendilerine bahşettiğimiz nîmetlerden bir kısmını Allah için yoksullara harcayanlardır." (Şura:42/38)

Efendimiz de bu konuda şöyle buyuruyor;

"Emanete riayet edilmezse, zekat zorla verilirse, ilim, dine hizmet için değil de, para ve makam için öğrenilirse, kişi, hanımının meşru olmayan arzusunu yapmaya çalışırsa, ana babasına isyan ederse, fâsık ve ehil olmayanlar işbaşına getirilirse, kötülüğünden korkup zalime hürmet edilirse, gayri meşru ilişkiler, çalgılı içkili yerler çoğalırsa, yeni nesil, önceki âlimleri kötülürse, o zaman çeşitli belaya maruz kalırlar." [Bezzar]

Mesleğini iyi bilmeyen bir doktorun, hastasına faydadan ziyade zararı dokunur, hatta onun ölümüne bile sebep olabilir.

Verilen veya alınan her görev bir emanettir. İş doğru ve düzgün yapmak, emanete uygun davranmanın bir gereğidir.

"O hâlde, ey Peygamber ve ey İslâm toplumunun önderi! Rabb'in yolunda hedefe doğru adım adım ilerlerken, sağa sola sapmadan, yalpalamadan yoluna devam et ve sana emredildiği gibi dosdoğru ol! Sadece sen değil, günahlarından tövbe edip senin yanında yer alan diğer Müslümanlar da böyle olsunlar! Ve sakın ilâhî yasaları ihlal ederek yâhut hak ve adâlet sınırlarını aşarak azgınlık etmeyin! Unutmayın ki Allah, yaptığınız her şeyi görmektedir." (Hud:11/112)

ayeti bize işlerimizde dürüst olmayı ve iş hakkını vermeyi emreder. İş hakkını vermek için iş ehil olmamız, yani iş becerimizin olması, iş hakkında yeterli düzeyde tecrübemizin olması, işi yapma isteğimiz ve kararlılığımızın olması gerekir. Bu sıfatların hepsinin bir araya gelmesine liyakat diyebiliriz.

Üstlendiğimiz işleri düzgün yapmaktan sorumluyuz. Eğer âmir konumunda isek, işi ehil olana, yani işi bilene ve işi yapmak kararlılığında bulunana vermek zorundayız.

Ebu Zer (r.a) anlatıyor: "Ey Allah'ın Rasulü beni memur tayin etmez misin? dedim O bana dedi ki; "Ey Ebu Zer, ben seni zayıf görüyorum. Ben kendim için istediğimi senin için de isterim. Sakın iki kişi üzerine amir olma, yetim malına da velilik yapma. Memurluk bir emanettir, hakkını vermediğin taktirde kıyamet günü perişanlık ve pişmanlıktır. Ancak kim onu hak ederek alır ve onun sebebiyle üzerine düşen vazifeleri eksiksiz eda ederse o günün perişanlığından kurtulur" (Müslim, İmaret 17, (1826); Ebu Davud, Vesaya 4, (2868); Nesai, Vesaya 10, (6, 255)

"Allah Teâlâ, ilmi insanlara lütfettikten sonra hâfızalarından zorla söküp almaz. Ancak âlimleri ilimleriyle birlikte aralarından alır, geriye kara câhil bir grup kalır. Halk bunlara mes'elelerini götürür, onlar da kişisel görüşleriyle cevap verirler. Böylece hem halkı saptırır, hem de kendileri saparlar." (Buhârî, İtisam 7, Müslim, İlim 14, Ahmed b. Hanbel II, 203 Ayrıca biraz farklı ifadeler için bk Buhârî, İlim 34, Müslim, İlim 13, Tirmizî, İlim 5, İbn Mâce, Mukaddime 8, Dârimî, Mukaddime 26)

Bir insan dindar ve faziletli olabilir, cefakar ve vefakar olabilir, heyecanlı da olabilir lakin, eğer o işe liyakatli değilse o görev ona verilmemelidir.

İdeal insan hem istikametli, mütedeyyin ve hamiyetli, hem de vazife-

İdeal insan hem istikametli, mütedeyyin ve hamiyetli, hem de vazifesinde de mahir ve ihtisas sahibi olmalıdır. Aksi halde hem o vazifeyi alan hem de ona o vazifeyi tevdi edenler sorumlu olurlar. Bu bakımdan bir insan, hangi sahada ihtisas yapmış ve kabiliyetini hangi sahada geliştirmiş ise o sahada söz sahibi olmalı ve kendisine o sahada görev verilmelidir.

Rabbim, işlerimizi ehil kimselelerin ellerine teslim et bizleri muvaffak eyle... Bize, işlerimize vaziyet edecek ehil kimseler lütfeyle. Bizleri de bizim kabiliyetlerimize uygun işlerde ehil eyle.

sinde de mahir ve ihtisas sahibi olmalıdır. Aksi halde hem o vazifeyi alan hem de ona o vazifeyi tevdi edenler sorumlu olurlar. Bu bakımdan bir insan, hangi sahada ihtisas yapmış ve kabiliyetini hangi sahada geliştirmiş ise o sahada söz sahibi olmalı ve kendisine o sahada görev verilmelidir.

Rabbim, işlerimizi ehil kimselerin ellerine teslim et bizleri muvaffak eyle... Bize, işlerimize vaziyet edecek ehil kimseler lütfeyle. Bizleri de bizim kabiliyetlerimize uygun işlerde ehil eyle.

Matematiğin Büyülü Dünyası ve İslam Dini

Vakkas DAĞDEVİREN

Tarih boyunca birçok değişik yerde değişik uygarlıklar ortaya çıkmış, birbirlerinden etkilenmiş ve miras yoluyla aktarılan bilgide ilerlemeyi sağlamıştır. Geçmişe bakıldığında önemli sayılan bilim dallarından birisi de şüphesiz matematiktir. Süregelen tarih boyunca matematiğin amacının insanların doğuştan getirdiği düşünme kabiliyetini geliştirmek olduğunu söyleyebiliriz.

Matematik ile ilgili çalışmalar bildiğimiz kadarı ile ilk olarak peygamberlerin zuhur ettiği diyarlar olan Mezopotamya ve Mısır Uygarlıklarında etkili olmuştur.

Çok çeşitli matematiksel çözümleme sistemlerinin geliştirildiği ilk zamanlardan bu yana halâ yeni formüller, sistemler, teoremler, ispatlar geliştirilmektedir ki bu da matematik biliminin sürekliliğine bir örnektir.

Matematiğin, İslam dinindeki yerine geçmeden önce insan hayatında da ne kadar önemli bir yeri olduğuna değinmek yerinde olur. Matematik konusunda eğitimi olmayan insanlar matematik deyince sadece cebirsel işlemleri anlarlar. Halbuki günlük hayatta insanların işlerini kolaylaştıran pek çok şeyde matematiğin çok önemli bir yeri vardır. Modern bilimin insanların hizmetine sunduğu ve günlük hayatta kullanılan dijital saatler, televizyon, cep telefonu, bilgisayar, otomobiller, tabletler, ısıtma sistemleri, her türlü medya cihazı v.b. insanların hayatını kolaylaştıran şeylere örnek olarak verilebilir. Matematik, fen bilimlerinde, sosyal bilimlerde hatta sağlık bilimlerinde bile uygulanarak bu bilimlerin gelişmesine katkı sağlamaktadır.

Matematiğin en temel kavramı noktadır. Kâinatı anlamaya çalışırken bir başlangıç yapılabaksa bu kesinlikle bir noktadan olmalıdır. Bu noktaların birleşmesi ile doğrular ortaya çıkar

ve bu doğruları anlatabilmek içinde uzunluk kavramını anlatabilmek gerekir. İnsanoğlunun evrende ölçebildiği tek şeyin iki nokta arasındaki mesafe olduğunu biliyoruz. Bunun dışındaki her kavram, her ölçü matematikle ortaya çıkar. İki nokta arasındaki uzunluğa bir anlam yüklemek istediğimizde de rakamlar burada devreye giriyor. Matematik tamamen soyut olan ve insanın kâinatı anlamaya çalışmasını sağlayan bilimlerden bir tanesidir. Rakamlar ve noktaların çeşitli varyasyon birleşmesi ile matematik günümüze kadar gelmiştir.

Matematiğin önemini Allah-u Teâla Yunus suresi 5.ayetinde ne güzel anlatmıştır: "Güneş'i bir ziya, Kamer'i (Ay'ı) bir nur kılan, O'dur. Ve senelerin adedini ve hesabını bilmeniz için ona menziller tayin etti. Allah ne yarattı ise ancak böylece hak ile yarattı. Bilen bir kavim için ayetleri ayrı ayrı açıklar."

Allah'ın varlığına ve birliğine bu kâinattaki her şey şahittir. Matematik bilimi İslam dininin temelleri üzerine oturtulmuş en hakiki bilimlerden bir tanesidir. Mesela matematikte kullanılan sayılar ki bu sayılar matematiğin özünü oluşturur. Hepimiz tarafından biliniyor ki sayılar 1,2,3,4,5,6,7,8,9...şeklinde devam eden rakamlardan oluşur. 1 sayısı olmasa diğer hiçbir sayı olamaz. Daha farklı açılardan bakarsak 1 den başka sayı da yoktur. Lakin 1 sayısının varlığı diğer sayıları oluşturur. Diğer hiçbir sayı 1'e benzemez. İşte tıpkı bu örnekteki gibi bu kâinattaki her şey Allah'ın varlığıyla var olur. İhlas suresinde de geçtiği gibi "KUL HÜVELLAHÜ EHAD" yani anlamı "De ki; O Allah bir tek-tir." Konumuzu özetleyecek olursak Allah birdir ve matematik buna şahittir.

"Algoritma şöyle diyor: Rabbimiz ve koruyucumuz olan Allah'a hamd ve senalar olsun" (Harezmi)

Nübüvvet Kervanı: Hz. İdris (as)

Soner ARSLAN

“...Kitapta İdris’i de an. Çünkü o doğru sözlü ve dürüst bir peygamberdi...”
(Meryem 56)

İlk insan ve ilk Peygamber Hz. Âdem (as)’den sonra insanlar yeryüzünde çoğalmaya başlamış ve bu çoğalmayla birlikte Tevhid yolundan uzaklaşarak şirk bataklığına düşmüşlerdir. Allahu Teâla’nın Hz. Âdem (as) ile göndermiş olduğu doğru yolu şaşırان insanlar, Allaha Kulluğu bırakıp, nefislerinin istek ve arzularına uymaya başlamışlar ve böylece Allah’a isyan ederek nefislerine zulmetmişlerdir.

şirk bataklığında yaşayan Âdemoğullarına, yeryüzünde bozgunculuk yapmamaları, kendi elleriyle kendi sonlarını hazırlamamalarını, dünyanın çeşitli zevklerine aldanarak ahiretlerini yakmamalarını hatırlatmak ve onlara iyiliği emredip, kötülükten sakındırmak üzere kendi içlerinden bir Peygamber göndererek onlara hatırlatmada bulunmuştur.

İdris (as)’e Kur’an-ı Kerim de ve sahih hadislerde çok kısa olarak değinildiğinden ve de kendisinin ve kavminin hakkında fazla bilgi verilmediğinden dolayı burada teferruata girme-

Merhametlilerin en merhametlisi yüce Rab-bimiz nefislerine uyup doğru yoldan sapmış,

yerek kısa olarak değinecek ve bizim için önemli olan hususlar üzerinde durmaya çalışacağım.

Hız. İdris (as)'in hangi dönemde yaşadığı bilinmemekle beraber Kur'an'daki ayetler ışığında baktığımız zaman Nuh (as) ve Tufandan önce yaşamış olduğu ve dolayısıyla İsrailoğullarına gönderilmiş olan Peygamberlerden olmadığı anlaşılmaktadır. Bu sebeptir ki Yahudi kaynaklarında da adına fazla rastlanılmamaktadır.

Buna mukabil İdris (as) hakkında¹ birçok uydurulmuş masallar ve mitolojiye rastlamak mümkündür. Eski Mısırlılara göre göğe yükselmiş ve orada muhteşem bir tahta kurulmuş birisidir. Bu inanışlara göre de öldükten sonra iyilikleri ağır gelenler ilah saydıkları Özeris'e kavuşacaklardır. Yine Mısır efsanelerinde Özeris, insanlara ziraatı ve sanatı öğreten ilk öğretmen olduğu geçmektedir.

İdris (as) hakkında, Allah'ın rahmeti ve selamı üzerine olsun, sabır'da örnek gösterilecek kişilerden olduğu ve bu sebeptir ki Allah'ın kıyamete kadar kalıcı kitabı olan Kur'an-ı Kerimde ismi şu şekilde zikredilmiştir:

"İsmail, İdris'i ve Zülkif'i de an. Hepsi sabreden kimselerdi. Onları rahmetimizin içine aldık. Onlar gerçekten Salihlerdi" (Enbiya 85-86)

İdris (as), kendi döneminde içinde yaşamış olduğu kavme doğru yolu göstermek, onları karanlıktan aydınlığa yöneltmek, içinde bulundukları şirk batağından kurtarmak ve onlara iyiliği emredip, kötülükten sakındırmak üzere içlerinden seçilmiş Allah'ın kulu ve Peygamberidir. Rivayetlere göre İdris (as)'a Allah tarafından 30 sahifelik suhuf² verilmiştir.

Burada şunu yinelemek isterim ki, her Peygamberin hayatında olduğu gibi İdris (as)'ın kısasında da gaybi bilgiler üzerinde kafa yormak, onlar hakkında tartışmaya girmek ne kimseye bir fayda sağlar nede İslami yaşantımıza bir kazanım getirir. Dolayısı ile bize fayda sağlamayacak hatta imanımızı zedeleyecek gaybi bilgiler yerine, dünya ve ahiret yaşantımıza yön vere-

İdris (as), kendi döneminde içinde yaşamış olduğu kavme doğru yolu göstermek, onları karanlıktan aydınlığa yöneltmek, içinde bulundukları şirk batağından kurtarmak ve onlara iyiliği emredip, kötülükten sakındırmak üzere içlerinden seçilmiş Allah'ın kulu ve Peygamberidir. Rivayetlere göre İdris (as)'a Allah tarafından 30 sahifelik suhuf verilmiştir.

cek imanımızı sağlamlaştıracak, İslam'ı gerçekten anlamamıza yardımcı olacak, Peygamberlerin gönderiliş gayesini idrak etmemizi sağlayarak Tevhidi yaşamamıza fayda getirecek bilgilere yönelmemiz daha doğru olacaktır. Zira idrak edip yaşama aksedilmemiş bir bilgi, Rabbimizin ayeti kerimesinde buyurduğu gibi "kitap yüklü merkebe"³ dönüştürür bizi.

Yine Peygamberlerin hayatına bakışımız, gaybi bilgilerden ziyade, onların mücadeleleri, hayata

bakışları, içinde bulunduğu süreçte başlarına gelen olaylara bakış açılarını, olaylara yaklaşım tarzlarını, dünyayı algılayışlarına bakıp onların hayatlarını örnek alarak yaşayacak olursak eğer, gerçekten o zaman İslam'ı anlayan birer birey olmuş ve karakterimiz onların hayatlarıyla şekillenmiş olur. İşte o zaman farkında bile olmadan her namazımızda okuduğumuz: "... Rabbim, bizi dosdoğru yola, Peygamberlerin yoluna ilet..." duamız gerçekleşmiş olur.

"Kitap'ta İdris'i de an. Çünkü o doğru sözlü ve dürüst bir peygamberdi. Biz onu yüce bir makama yükselttik." (Meryem 56-57)

İdris (as) ve mücadelesi hakkında her ne kadar geniş bir bilgi bulunmasa, Kur'an da çok kısa bir bilgi verilse de, Meryem suresinde geçen ayete bakıldığında zaman hiçte azımsanmayacak bir özelliği verilmektedir. Bizler Müslümanlar olarak İdris (as)'ın Kur'an da geçen bu özelliğini kendimize düstur edinip karakter haline getirdiğimiz takdirde, gerçekten hayat anlayışımızda ve yaşantımızda ne kadar değişiklik olduğunu göreceğiz. Ve işte o zaman Rabbimizin razı olduğu kullardan olacağımız şüphesizdir.

İdris (as)'ın karakteristik özelliklerinden olan doğru söz, dürüstlük ve sabırlı bir kişilik. Bu üç özellik üzerinde durulması, tefekkür edilmesi gereken çok önemli hususlardır. Zira şu an içinde yaşadığımız dönemde, insanların bu özelliklerden yoksun olduğu ve dolayısıyla insan ilişkilerinin örümcek ağı gibi basit bir ilişki olmasının temelinde yatan asıl özelliklerdir. İnsanlar bugün doğru sözlü ve dürüst olmadıkla-

rından aralarında sevgi, muhabbet ve hoşgörü oluşmamakta ve ilişkilerde çok basit olmaktır. Dolayısıyla da aralarında kargaşa, çıkar kavgaları ve bencillik hâkim olmaktadır.

Yeryüzünde Allah'ın halifeliği görevine talip olan biz Müslümanlar, Peygamberlerin ortak özellikleri olan doğru söz, dürüstlük ve sabır, bu üç özellik üzerinde hassasiyetle durmalı ve bunları karakterimiz haline getirmeliyiz. Unutmamalıyız ki doğru sözlü olmaz isek yalancılardan sayılırız, buda münafıklığın alametidir. Peygamberliğinden önce bile "Muhammed'ul-emin" olarak anılan Peygamber efendimiz de "Benim ümmetim asla yalan söylemez" buyurmuştur.

Şunu unutmamak gerekir ki, doğruluk imanın ayrılmaz simgesi, yalan ise küfrün temel esasıdır ve doğru sözlü olmayan bir toplumunda asla aynı gaye etrafında toplanması mümkün değildir.

İnsanoğlunu diğer canlılardan ayıran zekâsı onun yegâne varlığıdır ve bu zekâsını da Allahu Teâla Peygamberler vasıtası ile eğitmiştir. Bununla beraber insan, her şeyi istismar edebildiği gibi, yine zekâ vasıtasıyla ilimleri de istismar etmiş, kendi heva ve hevesine uydurmuştur. İnsanlara her alanda medeni ve insanca yaşamının yolları bizzat Peygamberler vasıtasıyla uygulanarak gösterilmiştir. Fakat insan, Kur'an da bir örneği gösterilen Harut ve Marut kıssasında olduğu gibi, kendilerine öğretilen ilmi karı-koca arasında ayırmada nasıl kullandıklarını anlatıldığı gibi, dürüst davranmayarak Peygamberler vasıtasıyla öğretilen ilmi ve bilimi, putperest tapınakları haline getirebilmektedirler. Maalesef İdris (as) da Mısır mitolojisinde Özeris adıyla anılarak efsaneleştirilmiş ve putlaştırılmıştır.

Hz. Peygamber (sav), Miraç hadisesinde israya yükseldiğinde Hz. İdris(as) ile karşılaştığını söylemiş ve Hz. Enes (ra)' den rivayetle şu şekilde ifade etmiştir:

"...Sonra Cebrail beni dördüncü kat semaya çıkarttı. Kapı açıldı, içeri girdiğimizde, Hz. İdris (as) ile karşılaştık. Hz. Cebrail : " Bu İdris'tir, ona selam ver " dedi. Bende selam verdim, oda selamıma mukabele etti. Sonra bana " Hoş geldin Salih kardeş, hoş geldin Salih Peygamber' diyerek hayır dua etti..." (Buhari-Ahmed b. Hanbel)

Kur'an-ı Kerim'de İdris (as)'ın kavmi ile olan mücadelesi hakkında bilgi verilmemekle birlik-

te, Enbiya suresi 85. Ayette bildirilen "... sabredenlerdendi." İfadesinden anlaşılacağı üzere, tüm peygamberlere yüklenen tebliğ görevini ifa ederken karşılaştığı zorluklara, insanların karşı çıkmalarına, yalanlarına, kendisine zulmetmesine ve birçok eziyete maruz kaldığı, insanların alaylı tavırlarıyla karşılaştığı, öldürülmeye çalıştığı vb. zulümlere maruz kalmasına rağmen kendisine verilen halifelik görevini yerine getirmekten bir an bile olsun vazgeçmediği, mücadeleye devam ettiği, yılmadığı, usanmadığı, her türlü zorluğa sabredip göğüs gerdiği anlaşılmaktadır. Zira Tevhidi idrak edip yaşamaya çalışan ve insanları doğru yola çağıran tüm ferler aynı sıkıntılara maruz kalmıştır. İnsanlık tarihi boyunca bu böyle olmuştur, Tevhid ve Şirk hep bir mücadele içerisinde olmuştur.

Şimdi şunu hafızalarımıza kazımamız gerekmektedir; İslam'ı yaşamak ve tebliğ etmek sadece peygamberlere yahut hocalara veya belirli kişilere ait olan bir husus değildir. Bilakis Müslüman olduğunu iddia eden tüm bireylerin üzerine bir vazifedir ki kurtuluşa ermenin ve yeryüzünde Allah'ın halifesi olmanın yegâne şartı budur. Rabbimiz Al-i İmran suresi 104. ayette şöyle buyurmaktadır:

"İçinizden iyiliği emredip, kötülükten sakındıran bir topluluk bulunsun, işte kurtuluşa erenler onlardır."

Ayette de belirtildiği gibi kurtuluşa ermenin tek yolu "emri bil maruf, nehyi anil münker" olduğuna göre peygamberlerin hayatlarını bilmeden onları rehber edinmeden, Halifelik görevini nasıl icra edebiliriz!

Tabiki her yolun bir çilesi muhakkak vardır. İslamı tebliğ ederken ve halifelik görevini yerine getirirken de elbette çile ve sıkıntılarla karşılaşacağız. Unutmamalıyız ki hiçbir başarı kendiliğinden gelmez, emek ister, çaba ister, mücadele ve süreklilik ister...

Selam hidayete tabi olup, yeryüzünü imar için çalışan, kula kulluk etmeden yaşayan, doğru sözlü, dürüst ve sabırlı kulların üzerine olsun... Selam ve Dua ile...

Dipnotlar:

Kaynaklarda İdris (as) ismi "Özeris" olarak geçmektedir.

Suyuti, Alusi

Cuma suresi 5. Ayet

Medeniyet Vakfı Ankara Şubesi (Genç Birikim) Olarak Çocuklarımız ve Gençlerimizle “Konya” Gezisi Düzenledik

Genç Birikim

Gayesi, diline, iffetine, dinine sahip insanlar yetiştirmek olan Medeniyet Vakfı olarak, geleceğimizin varisleri olan çocuklarımız ve gençlerimizle tarihimizi ve kültürümüzü daha yakından tanımak, yeni ufuklar ve dostlar kazanabilmek için tarih ve kültür şehri Konya'ya gezi düzenledik. Kardeşlik havası içerisinde geçen geziden dolayı Rabbimize hamdediyoruz. Yüce Rabbimizin lütfu ve kardeşlerimizin de katılımlarıyla nice güzel geziler ve faydalı çalışmalar yapmayı düşünüyoruz. Çalışmak bizden başarı yüce Allah'tandır.

Gelin Birlik Olalım

Safiye ÇAKICI

Ümmetime doğrultulmuş bütün silahlar
Üzerimizde tezgâhlanmış nice oyunlar
Kardeşi vurulurken uyuyan Müslümanlar
Gelin birlik olalım da bozulsun, yok olsun tuzaklar

Öyle bir vicdan ki kardeşi kardeşe vurdurmuş
Aman İslam hâkim olmasın diye korkudan kudurmuş
Batıl davaları uğruna bile gâvurlar durmadan çalışıyormuş
Öyleyse şu hak dava için Mü'min hiç uyur muymuş?

Kâfir başka bir kâfirle birleşiyor yeri gelince
Bizim akıllı Müslümanlar da bölünüyor kendi içinde
Yeter artık, hani ırk, renk, mal farkı yoktu dinimizde!
Neden hala bu haldeyiz, birlik olalım öyleyse

Yahudisi ve Hristiyanıyla geliyor üstümüze tüm dünya
Sözüm dünyaya aldanıp bunu anlamayana
Bir gün devran döner ve geç kalırsın Allah muhafaza
Gel şu asrın karışık, geçici, sahte cazibesine aldanma

İNNA LİLLAHİ VE İNNA İLEYHİ RACİÛN

Yazarlarımızdan Sn. Erdal Bayraktar'ın yeğeni ve okurlarımızdan Hakan Bayraktar'ın kardeşi
Harun Bayraktar ile Sn. Erdal Bayraktar'ın yengesi, Hakan Bayraktar'ın annesi
Zübeyde Bayraktar elim bir trafik kazasında vefat etmiştir.
Merhum ve merhumeye Allah'tan (C.C.) rahmet, yakınlarına sabrı cemil niyaz ederiz.

Okurlarımızdan Sn. Erhan Atıcı'nın annesi vefat etmiştir.
Merhumeye Allah'tan (C.C.) rahmet, yakınlarına sabrı cemil niyaz ederiz.

Okurlarımızdan Sn. Ahmet Deniz'in dedesi vefat etmiştir.
Merhuma Allah'tan (C.C.) rahmet, yakınlarına sabrı cemil niyaz ederiz.

GENÇ BİRİKİM

TEŞEKKÜR

Elim bir trafik kazası sonrası ahirete irtihal eden sevgili yeğenim HARUN ve
muhterem yengem ZÜBEYDE'nin cenazesine bizzat katılarak, telefonla arayarak
acımızı paylaşan bütün kardeşlerime teşekkür ediyorum.
Allah sizleri tahammül edemeyeceğiniz acılarla imtihan etmesin.

ERDAL BAYRAKTAR